

PREMIO LITERARIO INTERNACIONAL PREMI LITERARI INTERNACIONAL INTERNATIONAL LITERARY PRIZE

2011

luego en seguida se corrió la voz de que el hombre
niño se acercaba a jugar o molestar, sacaba una
de la zona. Las madres prohibieron a sus hijos que
mbre, anciano ya, salía al monte al alba con un
aba justo cuando el pueblo empezaba a despertar
de comestibles compraba sin apenas hablar con
y carne muy tierna.

un aire muy triste más que agresivo y un aspecto
ez en su casa, cerraba la puerta a cal y canto y nadie
a esa rutina casi de forma diaria.

on varias noches y varios días y sólo se veía una
violeta en un jarro con agua colocada en la ventana del
mpre, sólo una violeta.

secreto ocultaba el anciano? ¿Para quién era esa viole
e les había visto el día o, mejor dicho, la noche en que se
do la había bajado en brazos del viejo coche y la hab
a la habitación del piso de arriba, la acostó junto a la
por la mañana y desde donde se veían las montañas
vierno.

arrir de ahora él la cuidaría, le leería libros, le poodn
gustaba a ambos, y que le haría recordar aquellas
partido... ¿Por qué el niño la comida suave y
uperar... ¿aquel accidente que aún no lle
man... ¿lo recuerdo... ¿trepollarla y depar

Except, he wasn't alone, there was someone
him in the distance with an invitingly bright
be bad? Could it? He found himself
there, almost...his life swirled past him in a
fast forwarded... friends, enemies, teachers,
there the longest, clinging to it like a life line
good, all he had to do was... let go... it wa
swallowed him.

The rain was still pouring down and she
Max was no longer behind her. She turned
being alone, and scared; she saw something
coming to a stop about five or six paces fr
deixo el trineu.

“Max, are you angry because I won?” Six
response. But she didn't get one and neve
up next to him, but he didn't hold her li
her it was going to be OK, it was as if th
her brother. It wasn't fair, he was there
wasn't there. She didn't understand, wh
to wipe them away,

El petit, encara sense nom, tenia les mans encongides
i la carona glaçada pel vent gelat que es llibrava per
parpelles tendres, malgrat fossin tancades, no dissimulava
por que reflectien els ulls del meu fill, ni tot allò que

Ell dormia, però a través de les meves mans tremolants
li arribava una dolorosa explicació d'allò que succeïa

¿Com reprimir el bram de sofriment i desesperació
el més encongit dels cors? Un cor de mare! Un cor
cor sense sortida!

Abraçant la innòcua criatura, vaig plorar-li tota la
rostre en la manta que li cobria el ventre.

Besant-lo amb els llavis, vaig deixar el nen a d
sumptuosos vestits i enlluernadores joies.

Abans de girar cua i provar de viure, a partir de
viscut, vaig alçar alçar l'ànima i el rostre cap al cel, i
més fervorosa de la meua vida a Déu, demanant
jo patia en aquells moments grisos, foscos. Déu en
pensament em donava ressort.

I vaig girar cua cap a qualsevol lloc, provant de ser
més jo podia ser feliç i el nefast passat no coo
lloc... no hies de patir per mi
més petit tria

Aquell fragment de vida que feia part de la
la natura, malgrat jo no li hagués permès la
una explicació de la meua decisió. I ja ompagat
el meu cap s'omplia d'ombres i dormien
la gran ciutat, solitari, desm

per què? Respongué el ninot.
¿I el teu la gona? No s'ho crestem!

No patirai- respongué el ninot com si res... L'únic que em pot veure és tu.

amb dues pedres, va encendre un foc i van poder estar calents. Però el ninot de neu no
ni va posar gaire a la vora del foc.

després de parlar el ninot de neu li va dir:
¿Per què ho dius?-pregonà el nen.

¿Per què ho dius?-pregonà el nen.
¿Per què ho dius?-pregonà el nen.

per art de màgia va desaparèixer. El noi quasi es va posar a plorar però...sabia
a casa; el millor de la vida és saber aprofundir-la, passar-ho bé amb els teus amics i
tempus com havia fet ell aquell dia.

una nit freda i trista un poblet noi mirava fixament el cel. Amb els seus
s'anava traçant les estrelles i li va sortir un dibuix que semblava una família.
¿I demà?-Es preguntà.

ST. PAUL'S

CUENTOS CONTES SHORT STORIES

Patrocinadores / Patrocinadors / Sponsors

Colaboradores / Col·laboradors / With the support of

PREMIO LITERARIO INTERNACIONAL PREMI LITERARI INTERNACIONAL INTERNATIONAL LITERARY PRIZE

PREMIO LITERARIO INTERNACIONAL
PREMI LITERARI INTERNACIONAL
INTERNATIONAL LITERARY PRIZE

© 2011, St. Paul's School
Avda Pearson, 39-45 08034 Barcelona
Tel. 34 93 203 05 00
e-mail:secretario@stpauls.es
www.stpauls.es

No está permitida la reproducción total o parcial de este libro, ni la transmisión de ninguna forma o por cualquier medio, ya sea electrónico, mecánico, o fotocopia u otros medios, sin el permiso previo de los titulares de los derechos.

Convoca: St. Paul's School
Diseño y maquetación: Eva Morell
Impreso en Agpograf, Barcelona

Premio Literario Internacional 2011
14ª Edición de cuentos

Premi Literari Internacional
14ª Edició de contes

International Literary Prize
14th competition for short stories

FELICIDADES | FELICITATS | CONGRATULATIONS

El Premio literario St Paul's ya tiene una reconocida trayectoria, renovada cada año con el aumento de la participación de los que presentan sus historias.

Este año contamos con el récord absoluto de participación 650 cuentos llegados a través de la red desde sitios tan lejanos como Argentina, Chile, Colombia, Cuba, Inglaterra, España, Francia, Méjico, Panamá, Perú, Escocia, Uruguay, Estados Unidos y Venezuela.

Esta edición que hoy os presentamos es un verdadero trabajo en equipo donde las diferentes visiones y acercamientos a la literatura se cruzan para enriquecernos y llenarnos de entusiasmo y admiración.

Esperamos que la capacidad que demuestran estos jóvenes estudiantes de crear y vivir mil vidas imaginadas os sorprenda y agrade también a vosotros, lectores.

Un año más, felicidades a todos los finalistas y ganadores de las distintas categorías

Felicitats. Congratulations. Felicidades.

Patricia Carranza
Directora

“Vaig aprendre a escriure molt tard...”

Vaig aprendre a llegir molt tard. Anava a un parvulari molt sui generis, amb un jardí ple de gàbies de conills, i un galliner curull d'aviram que jo contemplava extasiada. Les Monges havien fet tot tipus d'esforços perquè aprenguéssim almenys una lletra, la M. Volien que escrivís Mamà per poder felicitar a ma mare el “Día de la Madre”, però es veu que tot fou inútil i es declararen vençudes i exhaustes. Aleshores, a casa, em posaren un professor particular supervisat per la senyora àvia, que assistia a classe tot passant el rosari. Com veieu, us parlo de fa molts i molts anys, quasi de la prehistòria...

El professor, don Joan, un mestre a l'antiga, va dictaminar que no llegia perquè no em passava pels nassos. Beneita, el que es diu beneita, no ho era; una mica distreta sí... El mestre, que devia tenir un mètode de lectura més efectiu que el de les monges em va ensenyar en un parell de dies, no sols que M i A feien MA, sinó com s'aplegaven la resta de síl·labes. Però em vaig posar malalta, potser per l'esforç. Vaig tenir unes angines terrorífiques, d'aquelles que decidien als metges a operar-te d'urgència de les amígdales i vaig estar quasi un mes sense anar a escola, on hi tenia moltes amigues i aleshores, com que ja sabia llegir, vaig decidir escriure'ls-hi. Les cartes se les emportava la mainadera que acompanyava el meu germà i les meves amigues em contestaven.

Sor Antònia, la mestra de classe que era una dona força intel·ligent, es va adonar de seguida que podia rendibilitzar pedagògicament aquella fal·lera epistolar que m'havia agafat i que havia agafat també les meves companyes, i dedicava una bona estona del dia a la redacció:

“Querida amijita: Deseo que te encuentres mejor y que no te tengan de operar de las migdalas...” m’ escrivia la meua íntima, la Linou i per sobre de la seva lletra la monja corregia: “amiguita, mejor, que no te tengan que operar de las amígdalas”...

L’anècdota m’ ha servit per constatar que vaig néixer no sols a la literatura amb una carta- Te deix amor la mar com a penyora, ho és estructuralment- sinó també a l’ escriptura...

Potser alguns de vosaltres també heu començat a escriure adreçant-vos a algú proper per explicar què us passava, d’ altres heu començat a escriure intentant d’ imitar alguns textos que us han agradat, provant si éreu capaços d’ estar a l’ alçada dels models. Començar no és gaire difícil, el difícil és continuar. I això és el que heu fet els guanyadors del concurs literari. Per això us vull encoratjar a que continueu. Escrivint podreu abastar el món mitjançant les paraules i crear-ne de nous. Us sembla poc?

Carme Riera
Palma 1948
Esritora

GANADORES 14ª EDICIÓN

Selección	Categoría	Autor	Pag
Castellano			
Cósima y Casilda	Primera Categoría	Ada Assens Álvarez-Solís	13
El Flaco y el Poeta	Segunda Categoría	Julia García Felipe	21
Gus	Tercera Categoría	Anna Lalladó Belleste	41
Català			
De la realitat al somni	Primera Categoría	Laura Almiñana Mestres	57
La petita fortuna	Segona Categoría	Martí Casal Pelegrí	65
La teranyina	Tercera Categoría	Helena Sales i Masnou	85
English			
Jingle Bells	First Category	Katia Haugstad	105
1: Screech	Second Category	Joshua Pono	117
Reminiscences...	Third Category	Claudia Álvarez Pujol	127

SELECCIÓN EN LENGUA CASTELLANA

El Premio Literario Internacional St. Paul's se concederá en tres categorías, para cada una de las lenguas.

1a Categoría: Nacidos entre el 01/01/99 y el 31/12/00

2a Categoría: Nacidos entre el 01/01/96 y el 31/12/98

3a Categoría: Nacidos entre el 01/01/93 y el 31/12/95

Género literario para todas las categorías: cuento. Tema libre.

Cósima y Casilda eran hermanas. Eran muy distintas entre ellas pero hermosísimas las dos. Cósima tenía el pelo rubio, los ojos azules, los labios eran sonrosados y los dientes blancos y bien ordenados. Casilda era una belleza morena de pelo azabache y ojos grandes y oscuros, sus labios eran de color fresa y los dientes, como su hermana. Eran dos bellezas increíbles, pero su carácter no las acompañaba. Las dos eran egoístas, perezosas, envidiosas y muy mal habladas. Todo el día estaban peleándose por cualquier cosa y discutían a gritos sin parar. Su madre ya no podía más y un día, desesperada, se fue a visitar a una bruja que era famosa por sus encantamientos. La bruja, que como toda bruja que se preciara se llamaba Maruja, tenía un gran poder y podía convertir lo más maravilloso en lo más horroroso. Así que la madre le contó lo que ocurría con sus hijas y decidieron que lo mejor sería darles una lección. La bruja se sentó delante de una marmita pestilente donde hervía un mejunje verdoso y dijo unas extrañas palabras. Entonces de la marmita salieron unas burbujas enormes y dentro de ellas se veía la figura de las dos niñas. Terminado este ritual, la bruja le dijo a su madre que se fuera a casa que todo estaba en marcha.

Cuando la madre llegó, estaba sucediendo lo mismo de siempre, sus hijas se estaban tirando del pelo con una fuerza que la madre pensó que se quedarían calvas y para su sorpresa eso fue lo que ocurrió. Se quedaron con el pelo en la mano y la cabeza se les veía sin pelo excepto por unas greñas que les colgaban por la frente. Las niñas cuando vieron eso empezaron a gritar y a insultarse de tal modo que los dientes salieron disparados de sus bocas como arrancados por un huracán. Desesperadas por lo que sucedía se llevaron las manos a la cara y fue entonces cuando se dieron cuenta de que su piel se había transformado en escamas como la de los peces y sus uñas y manos eran enormes y ásperas como las de un ave rapaz. Lloraban tanto que los ojos se les cayeron y así fue como se alejaron de la casa trazando unos enormes surcos a cada lado de su cuerpo mientras arrastraban sus gigantescas manos.

Anduvieron buscando un sitio escondido donde nadie las pudiera ver ni encontrar jamás. Por fin en la profundidad de un bosque de abedules hallaron una cueva y allí se quedaron. Sus días eran horribles y solitarios porque era tal su fealdad que ni siquiera los animales del bosque se atrevían a acercarse a ellas. Pero todo esto fue teniendo sus resultados. Ellas se necesitaban, así que, poco a poco, aprendieron a quererse y a mimarse. Cósima le untaba un líquido que extraía de una planta a su hermana en la piel para suavizarla y Casilda le peinaba con sumo cuidado los tres mechones que le había quedado en la cabeza a Cósima. No veían, así que agudizaron el oído y en poco tiempo aprendieron a comunicarse con los animales que allí vivían convirtiéndose en una gran ayuda para ellas. Aprendieron a ser caritativas y generosas. Hablaban con mucho cariño a sus nuevos amigos y un día, sin darse cuenta se oyeron sus propias risas. Risas de felicidad y tranquilidad y en ese mismo instante recuperaron la vista. Estaban tan felices que bailaron sin cesar toda la noche hasta que cayeron rendidas de sueño. Cuando se despertaron fueron a lavarse al río como hacían cada mañana y la sorpresa fue mayúscula al ver sus hermosas caras reflejadas en el agua. Volvían a ser las

mismas. Esta vez lloraron abrazadas de felicidad. Corriendo llegaron a su cueva y se despidieron de sus amiguitos dándoles las gracias por su amistad. Volvían a casa.

Al llegar, su madre las estaba esperando en la puerta, Ya que la bruja le había advertido de su regreso y del final de su castigo. Desde entonces las hermanas nunca más discutieron, se querían con ternura y se ayudaban constantemente la una a la otra. Y su madre, recuperada del dolor que le había ocasionado la distancia de sus hijas, respiraba al fin orgullosa de tener unas hijas tan maravillosas.

Autor

Ada Assens Álvarez-Solis

“Hola: mi nombre es Lucas y soy atrevido y simpático. Lo más gracioso es que soy como una bola peluda. Os voy a contar mi historia.

Estamos en tiempos de crisis, mis hermanitos y yo nacimos en una casa que estaba en ruinas, el frío y el hambre se apoderaba de nosotros, la dueña era muy amable, aunque no tenía dinero para alimentarnos, por eso mi mamá tenía que salir a buscar comida. Nos quedábamos llorando hasta que regresaba y era muy poquito lo que podía conseguir ya que la gente lo aprovechaba todo.

Así pasaron los días, meses hasta que un día llegó un señor con unos papeles, me dio un extraño escalofrío que me recorrió todo el cuerpo.

Se llevaron a la dueña que no paraba de llorar y gritar. Nosotros nos quedamos muy solos y asustados escuchando el ruido que hacía el viento, mi mamá nos arrojó a los cinco para darnos calor.

Al día siguiente ¡qué alegría! Había regresado la dueña pero, ¿sabéis para qué? Para buscar a mi mamá y a mis hermanos a los que se quería llevar con ella. Se acercó a mí y me dijo: “tú no, pequeño, eres muy lindo y simpático, por eso vas a tener más suerte estando solo”. En ese momento me quería morir de la gran tristeza y rechazo que sentí al verme sin mi familia. ¡Qué iba a hacer yo solo en esta vida si era muy pequeño y no sabía buscar comida! Me acurrugué en una esquina de la casa y así pase varios días, hasta que en mitad de la noche me despertó una enorme luz, me subí a una silla para ver y era una estrella fugaz. ¡Qué bonita!

Alguna vez miraba por la ventana del vecino para buscar o pedir comida, me ponía muy triste al ver lo bien que vivían, siempre alegres y sobre todo con comida. Entonces le pedí a la estrella vivir como mis vecinos.

Me quedé dormido recordando la Navidad del año pasado, jugando con mis hermanitos, ahora no me queda nadie. Al día siguiente llegó un aparato enorme que hacía mucho ruido, empezó a tirar la casa y me pilló debajo. Comenzaron a caer maderas, ladrillos y yo tapado que no me podía mover, porque estaba herido. Lloraba mucho y nadie me oía, de repente se acercaron tres señores que tenían capa y corona y me dijeron: “no temas, pequeño, nosotros te cuidaremos”. Me llevaron a un lugar en donde había un señor con una bata verde, estuve varios días ingresado, me alimentaban con un líquido transparente porque decían que estaba muy malito. Mientras yo estaba allí veía cómo decoraban el lugar con muchas luces de colores, yo sentía mucha alegría.

Volvieron a recogerme los señores que me rescataron de esos horribles escombros y me llevaron con ellos, me colocaron un gran lazo azul y me pusieron al lado de un árbol lleno de luces y regalos.

En esa casa había dos niños que cuando me vieron lloraban de alegría, nunca nadie me había querido tanto.

Ahora tengo un gran hogar, vivo muy feliz y soy el gato más afortunado del mundo y todo gracias a la “Navidad” que es mágica.

Autor

Stella del Carmen
Sánchez Fidalgo

Había una vez una niña llamada Samanta. Era alta, de contextura delgada, ojos verdes y piel clara. Sus padres habían muerto hacía muchos años, pero los imaginaba en sus sueños. Ella vivía en un orfanato con unas monjitas.

En Navidad le regalaron una linda muñeca de porcelana de cabello rizado y rubio, con ojos celestes y con un vestido perla muy hermoso.

Ese mismo día, la niña soñó que la muñeca se convertía en un ángel de Navidad y que le decía que pidiera un deseo que él cumpliría. Ella pidió conocer a sus padres.

Tres días después de aquel sueño, la niña se despertó muy alegre pues presentía que algo bueno le iba a pasar, se echó al lado del árbol navideño y empezó a leer hasta que se quedó dormida.

Una de las monjas la encontró yerta al lado de su muñeca de porcelana. No respiraba, pero tenía una linda sonrisa en el rostro.

La muñeca le había cumplido su deseo.

Autor

Andrea Melani Vásquez

No le hubiera tirado un zapatazo en la cabeza, pero cuando Esteban me dijo que era un cobarde y un bueno-para-nada, lo tuve que hacer de tanta cólera. Agarré un zapato y luego de tirárselo le dije que eso se merecía por meterse conmigo.

Esteban gritó: ¡Papás, ayúdenme!

Mis padres salieron de la casa, preocupados por los gritos de Esteban. Este se hizo la víctima Yo quería defenderme, pero fue inútil, me callaron y pegaron.

Yo siempre pensaba que lo preferían a él antes que a mí. Cada vez que me gritaban me iba a mi cuarto y me escondía debajo de mi cama. Nunca les importaba lo que comía, ni nada. Yo pensaba que si traía mejores calificaciones a mi mamá, quizá me irían a querer más. Pero a pesar de que lo hice, igual lo seguían prefiriendo a él. Bueno, yo sabía también que Esteban me tenía celos, porque era mejor en todo que él. Pero sobre todo dibujando con témperas.

Un día soñé que hacía un dibujo en la pared más grande de mi cuarto, un hermoso dibujo que tenía forma de planeta. Yo imaginaba que ese era el mejor mundo de todos, donde había padres que te querían y donde la tecnología era muy sorprendente y avanzada. Pero lo realmente sorprendente, en realidad, era que yo podía meterme en ese mundo saltando en medio de mi pared. No puedo negar que sentí cierto fastidio al hacerlo, ya que sentí unos chorritos de agua que me caían a los ojos, y cuando me propuse acabar con los chorritos fastidiosos, me desperté.

Grande fue mi sorpresa cuando comprobé que era nada menos que Esteban tirándome agua. ¡Qué cólera me dio! tanta, que le tuve que pegar. Yo quería seguir soñando para saber cómo era vivir en el planeta de mi pintura. Y cuando iba a volver a saltar hacia la pared, mi mamá entró al cuarto y me dio un fuerte abrazo diciéndome: “Ya llegó la Navidad.”

Yo decidí insistir en las excursiones al fantástico mundo que me ofrecía el planeta pintado de mi pared. Lo solía hacer mientras soñaba. En ese planeta veía muchas cosas lindas, paisajes, familias unidas en Navidad. Y cuando despertaba, de inmediato cogía mis témperas y me ponía a dibujarlas.

Una tarde me quedé profundamente dormida y volví a sorprenderme dentro de mi planeta imaginario. Tengo que decirles que pasé una tarde divertida, ya que podía ir y venir por los prados llenos de flores y de luces del sol. Podía ver cómo las familias unidas conversaban, se reían y eran felices mientras cenaban. Supuse que así debería ser también mi Navidad, pero de pronto la familia que conversaba se puso de mal humor y comenzaron a gritarse entre ellos. Fue horrible, yo me moví de un lado hacia otro y finalmente desperté.

La realidad era que mis padres habían estado discutiendo sobre la manera que habían tenido para cuidarme. Ambos se echaban la culpa de que yo ahora tuviera leucemia linfática crónica. Me sentí triste, no sabía qué era eso pero supuse que era algo feo.

Escuché también algo que terminó de preocuparme: mi padre había dicho que yo necesitaría urgentemente un trasplante de médula ósea para vivir. Pero que había que ver antes si el donante era compatible conmigo, cosa que resultaba muy complicada ya que tenía que ser de mi tipo de sangre, e incluso de una edad cercana a la mía. Me puse a llorar, iba a morir solo dos días antes de Navidad. Me sentí hundirme.

Lo poco que puedo recordar después fue que me llevaron al hospital y que mi padre aseguraba que habían encontrado a un donante para mí, que tuviera fe y que solo esperaban que nada malo pasase. Yo no entendía mucho de esas cosas, así que deseé con todas las fuerzas de mi corazón que esos momentos feos pasaran lo más rápido y no volvieran.

Recuerdo que el día de la operación estaban mi papá y mi mamá; no es que me importara, pero me dio cólera que el desconsiderado de mi hermano Esteban no estuviese. Eso no hacía más que comprobar el rechazo y hasta maldad que sentía por mí.

Cuando estaba al frente de doctores y enfermeras vestidas de blanco me sentí rara, triste y muy rara. De pronto alguien me puso algo que me cubrió la boca y la nariz. Sentí un gas que iba adormeciéndome toda y finalmente me sacó de esta realidad para mandarme a otra. A mi planeta, a ese que yo había dibujado en la pared de mi cuarto. Me alegré de que no hubiera tenido necesidad de haber saltado hacia él, comprobé que ahora era solo cuestión de pensar en él y listo. Me puse a soñar: me encontré corriendo en el prado, riendo, saltando. De pronto escuché que alguien me llamaba, eran mis padres que estaban en la mesa de la cena navideña. Ahí estaba también el odioso de mi hermano. De pronto, mis padres rieron cuando vieron que nada menos que Esteban se me acercaba y me entregaba un regalo. “Espero que te guste, hermanita”, me dijo, “y que siempre pienses en mí”

Entonces desperté, mis padres lloraban amargamente. Yo les pregunté cómo había salido la operación. Me dijeron que todo fue un éxito, pero que...

-¿Pero qué? -les pregunté.

El donante lamentablemente había muerto.

-¿El donante? -les dije.

-Sí, hijita, su pequeño corazón no resistió la operación.

-¿Y quién había sido ese pobre donante?, les pregunté.

-“Tu hermano Esteban, hijita, él te donó la médula que te salvó la vida.”

Mi puse triste, miré por la ventana al cielo. Pedí que Dios lo bendijera, y pensé que quizá en el planeta imaginario lo encontraría. Cerré los ojos y me concentré muy fuerte para entrar a ese mundo. Cuando lo vi, le dije: “Gracias, hermanito, nunca olvidaré lo que hiciste por mí.”

Y esa fue una Navidad para llorar.

Éranse una vez dos loritos amazónicos llamados Tuco y Tico. Eran dos hermanitos que se querían mucho. Eran comilones, gorditos y amorosos. Un día en que ellos estaban en la rama de un árbol, un gato intentó cazarlos, pero ellos se dieron cuenta y asustados salieron volando. Desde ese momento pensaron que su vida no tenía sentido ya que esto les pasaba muy seguido.

Cuando iban volando por el cielo los dos miraron hacia abajo y vieron un burro al que nadie intentaba comer ni cazar. Entonces Tuco le dijo a Tico:

-Tico, ¿viste a ese burro al que nadie lo caza o se lo come?

-Sí -contestó Tico-, lo vi. Debe de ser chévere vivir como un burro.

Tuco y Tico sintieron envidia del burro, y de pronto se acordaron de alguien que los podía ayudar. Fueron donde la Cacatúa hechicera para que los ayudara a convertirse en burros. Entonces la cacatúa hechicera les dijo:

-Será muy difícil, ya que tendrán que conseguir un pelo de burro para usarlo en el hechizo.

-No hay problema -dijo Tuco-, lo conseguiremos y en un momento estaremos de regreso.

Tuco y Tico bajaron adonde vivían los burros y en silencio le arrancaron un pelo a un burro que estaba descuidado y lo guardaron. Volvieron donde la hechicera y le entregaron el pelo. La hechicera empezó a hacer el hechizo alrededor de un caldero que botaba humo y dijo estas palabras: “Espíritus convertidores saben que sin tesoros me aburro, por favor, transformen a estos dos loros en dos lindos burros” y al momento de echar el pelo en el caldero mágico, Tuco y Tico se convirtieron en burros. Dieron miles de gracias a la hechicera y se fueron a donde estaban otros burros.

Unos estaban comiendo pasto, Tuco y Tico se pusieron a hacer lo mismo y no les gustó el pasto. Tristes y con hambre se fueron donde estaban otros primos para ver lo que hacían. Los demás burros estaban levantando carretillas y llevando cargas. Esto no les gustó porque además eran golpeados para que hicieran esos trabajos. Les pareció que era injusto. Un burro viejo que estaba allí les dijo:

-Ustedes parecen nuevos por aquí, deben darse cuenta que ser burro es difícil.

Tuco y Tico preguntaron:

-¿Por qué?

El burro viejo respondió:

-Porque nos ponen a levantar carretillas, a llevar cargas pesadas y fuera de eso nos maltratan, eso nos cansa mucho ...y además, el humano dice que no pensamos, que no sabemos nada, que somos inútiles y utilizan nuestros nombres para insultarse entre ellos. Tuco y Tico comprendieron que habían cometido un error muy grave y le contaron su historia al burro viejo. Este con toda su sabiduría les aconsejó:

-Vayan donde el “Gran burro brujo”, él los convertirá en lo que eran.

Al día siguiente, sin esperar a que amaneciera, se fueron para donde el “Gran burro brujo”. Llegaron, saludaron como saludan los que están desilusionados y el gran brujo les adivinó a qué venían, les dijo:

-¿Quieren que los convierta en loros, cierto?

Ellos respondieron sorprendidos:

-¡Sí! ¡Sí, señor, por favor!

El burro brujo les dijo:

-Para lo que ustedes quieren necesito una pluma de loro.

Tuco le vio a Tico una pluma de loro metida en la pezuña trasera izquierda, se la quitó y se la entregó al brujo. Entonces, el Gran burro brujo se colocó la pluma en la boca, entre los dientes y mirando al cielo dijo las siguientes palabras: “Espíritus convertidores, saben que me aburro sin tesoros, por la fe que les tengo, transformen a estos dos burros en dos lindos loros”.

Tuco y Tico volvieron a ser loros, dieron millones de gracias y salieron volando.

Cuando llegaron a casa le contaron a sus amigos y familiares loros toda su aventura, dieron consejos e hicieron recomendaciones para que no repitieran su historia.

La moraleja de este cuento dice: “Si te ha pasado algo malo, no quieras ser otro, porque los sufrimientos de otros pueden ser peores que los tuyos”. ¡Confórmate con lo que eres y dale gracias a Dios por serlo!

Autor

Shiara Bitar Millán

El sonido era agradable, constante, una monótona pero alegre sinfonía que se repetía una y otra vez. El Blues del “*Blue Piano*” era inexplicable para quien nunca solía escucharlo. Algunos dicen, que solo los mas afortunados pueden reconocer y oír su ritmo, y que la mayoría nunca vuelve a sentir algo parecido jamás. Algunos dicen que el Blues del “*Blue Piano*” trae recuerdos. Imágenes del pasado, que vuelven al presente como un haz de luz, inundando nuestras cabezas de melancolía por unos instantes, recordándonos dónde estamos, y dónde hemos estado. Algunos hablan de nostalgia, de extrañar lo que ya se ha ido, y de desear, aunque solo sea por un instante, que vuelva a nuestra vida. Pero no todos los recuerdos nos hacen llorar, o nos producen añoranza. A veces son esos, los que nos provocan carcajadas, y nos recuerdan que la vida sigue. Pase lo que pase a nuestro alrededor, la vida sigue.

Aquel día, el Blues del “*Blue Piano*” había vuelto a sonar, y ya se le escuchaba colarse en los balcones de algunos edificios, subiendo alto, hasta los rascacielos, o bajando a los jardines y portales vacíos. Era inconfundible. Cuando se colaba a través de los alféizares pintados, o las rendijas de las persianas cerradas, todas las estancias parecían ocuparse por completo de su peculiar sonido. Y un escalofrío repentino llamaba la atención de quienes estaban dentro de ella. Les invitaba a escuchar, a dejar sus rutinas y monótonas preocupaciones del presente, y parar sus mentes y sus corazones durante unos instantes, para sumergirse por completo en el extraño y pacífico mundo de los recuerdos.

A Federico le había ocurrido exactamente eso. Sintió cómo un escalofrío le subía por la espalda, y como un rayo fugaz, le desaparecía a la altura de la nuca. Luego sintió cómo miles de imágenes de diferentes momentos de su vida cruzaban ante sus ojos, a la vez que sus oídos escuchaban atentos las notas amigables y pegadizas del Blues del “*Blue Piano*”. Al principio, ajeno a todo lo que le ocurría, decidió asomar la cabeza por la ventana, y buscar el lugar de donde procedía aquel curioso sonido. Pero le resultó inútil, solo vio las aceras repletas de gente, y el asfalto empapado por la gasolina de algún motor estropeado.

Un recuerdo cruzó veloz su mente, y se adentró en su interior. Era él, mucho mas joven y esbelto, sin una arruga en el rostro, y con el porte galante que le hacía destacar en su adolescencia. Llevaba una barba recortada y cuidada, y bajo el brazo, un enorme cuaderno de tapas marrones donde bien subrayado y en perfilada caligrafía se podía leer: El poeta.

Entonces lo recordó. Era así como todos le llamaban. Cuando era sólo un adolescente, ilusionado, lleno de vida y de inspiración. Recordó cómo era capaz de pasar horas sentado en algún lugar de Madrid respirando el aire puro y plagado de poesía de sus parques, sus casas y sus gentes. Abría a toda prisa su cuaderno, y con su pluma metálica, y una letra llena de paciencia y esmero, rimaba los versos que fluían como aves al alzar el vuelo de su imaginación. Lo hacía sin ningún esfuerzo, sin pasar horas preguntándose a si mismo si sería capaz. Lo hacía porque era lo que más adoraba en el mundo, y cuando sus palabras pasaban a ser estrofas melódicas y llenas de metáforas y epítetos coloridos, se sentía completo, y totalmente satisfecho.

Por algo le llamaban “El poeta”. Por sus bellos versos, por su forma de escribir. Pero sobre todo, por su manera de vivir. Era alegre, un niño que se convierte en hombre, y descubre ese nuevo paso como una alegría más, una razón por la que merece la pena seguir adelante, reivindicar lo que le gusta, y llenar su corazón de poesía una vez más. Por algo le preguntaban: “¿En que piensas poeta?” cuando pasaba horas junto a su ventana mirando la calle pero sin ver nada, dejándose empapar por las ideas, y desojando su talento como las hojas de una margarita u otra flor.

Otra imagen le inundó el pensamiento. Él, sentado junto a su hermano, Julián, y recitando algunos versos de Lorca, por quien había recibido su nombre, y a quien admiraba profundamente.

*“Se ve desde las barandas
por el monte, monte, monte,
mulos y sombras de mulos
cargadas de girasoles.”*

Le leía. Y su hermano escuchaba, atento, con los ojos abiertos y sorprendidos. Con los mismos ojos con los que todos le miraban cuando su voz profunda y áspera se llenaba de aquellos versos mágicos. Y no podían contener la emoción.

*“Su ojos en las umbrías
se empañan de inmensa noche.
En los recodos del aire,
cruje la aurora salobre.”*

Continuaba, y al prestar atención, podía oír la respiración congelada de su hermano, que con un nudo en su estómago, no entendía cómo algo así podía impresionarle tanto. Y cuando acababa, cuando sus libros de poesía de tapas viejas y gastadas de ser releídos una y otra vez se cerraban, su hermano le pedía que le recitase algo suyo. Y él, con la ilusión en los ojos, y los nervios en el alma, abría su cuaderno y leía en voz alta.

Algunos de estos recuerdos pesaron demasiado sobre su cabeza, y le obligaron a dejar lo que estaba haciendo y sentarse enseguida. Con las manos en la frente y los codos sobre las piernas pensó en él. En “El poeta”. Ese joven intrépido y jovial sin miedo al error. Ya no estaba, o al menos parecía haberse esfumado. Ya no recordaba la última vez que leyó para su hermano. O que escuchó su respiración congelada. Ya nunca se veían, se habían distanciado, como él y aquel otro hombre al que un día llamaron “El poeta”, y con el que un día alguien se emocionó. Ahora era diferente. Ahora ya no escribía, ya no recitaba. Ahora ya no se sentaba con su cuaderno sobre las rodillas, y miraba por la ventana durante horas buscando la perdida inspiración. Su vida era distinta. Ya no leía a Alberti, ni a Machado, ni tampoco a Lorca.

Por un momento añoró a Lorca. A sus palabras, a su manera de hacer sentir a los demás, a su libertad. Y levantándose de la silla donde estaba sentado, corrió hasta su habitación, y rebuscó en un baúl viejo, entre los trastos polvorientos y los recuerdos olvidados. Y justo allí, donde lo había guardado por última vez, encontró su cuaderno.

Ojeó las páginas de una en una, y se entristeció al ver en cada una de ellas, su propio reflejo, como en un cristal. Releyó sus poemas favoritos, El romance sonámbulo, La soleá. Incluso “San Miguel”, el favorito de Julián. Que curioso, su vida volvía atrás, y en ella, su hermano estaba presente en casi todos los momentos. Qué fácil parecía en el pasado ser feliz. Qué sencillo resultaba todo.

Y con sus recuerdos, con su cuaderno entre las manos, pasó las horas robándole el tiempo al presente, y escuchando, ya de fondo, el sonido del Blues del “*Blue piano*”.

Aquella melodía era capaz de cruzar océanos, ríos, mares y montañas con tal de encontrar a quienes debían escucharla. Había llegado hasta la otra punta de España, y se había parado en Galicia, en la humedad salada de sus playas, sus costas y su brisa. Había recorrido pueblos y pueblos, hasta llegar a una casa de Santiago, donde en el tercer piso, alguien iba a ser testigo de su propia vida, de su propio pasado.

Julián estaba preparando la cena en el instante en el que el escalofrío inexplicable y previsor de lo que estaba por suceder inundó su cuerpo. Removía la sopa cuando se vio obligado a soltar la cuchara. Un inesperado recuerdo del pasado llegó a su mente con gran rapidez. Se vio a sí mismo, Alto como una torre, y delgado como un palillo. Tenía el pelo castaño, y rizado. Y unas singulares y exóticas pecas a los lados de la nariz. Era guapo, llevaba unos estrechos “Levis Straus” como los de “McFly”, y una camiseta roja donde se leía: “HELP!”, como su canción favorita de Los Beatles. Encima, su inconfundible chaqueta de cuero negra, que nunca se quitaba, y esas “John Smith” gastadas que en aquella época siempre solía llevar. Quería reírse de sus pintas, de su rostro juvenil o de su inmadurez, pero no era capaz. En el fondo, y si de la verdad se trataba, no había nada en ese antiguo “él”, que no echase de menos.

A Julián, todos le llamaban “El flaco”. Empezó su amigo Manu, que siempre que le veía o se cruzaba con él, le miraba de reojo, se reía con descaro y le gritaba: “¡A ver si comes algo, Flaco!”. Desde entonces, todos a quienes conocía, le llamaron así. Y no se les podía reprochar nada en absoluto, pues Julián era tan delgado como un lapicero, y sus huesos se marcaban bajo su fina capa de piel blanca. En ocasiones, cuando solo era un niño, su madre solía decirle que algún día le llevaría a ver al doctor. “No es posible que sigas así de flaco, o acabarás por doblarte.” decía ella.

¡Si su madre pudiese verle ahora! No tenía ni idea de cómo reaccionaría.

Tocó su cara, ya no era lisa, suave y llena de pecas a ambos lados de la nariz. Ahora notaba las primeras arrugas en su frente, que indicaban su edad. Tocó también su pelo, buscando aquellos rizos tan graciosos y atractivos por los que presumió una vez. Y por último tocó su tripa, su sobresaliente y redonda barriga. No era demasiado grande, pero estaba ahí, en el medio de su cuerpo, recordándole del modo más cruel que el tiempo había pasado, llevándose a “El flaco”, y lo que quedaba de él.

Se sintió afligido, incluso decepcionado, su cuerpo ya no era el que fue un día, y su pegadizo y curioso apodo había dejado de pertenecerle. Se sentía como si alguien le hubiese robado el nombre, la identidad. Como si se tratase de otra persona la que hoy estaba allí, recordando.

“El flaco” vivía su vida con intensidad. Pasaba los días rodeado de amigos, de un lado a otro, bañándose en las playas hasta que oscurecía los días, y jugando a los dardos, y tomando algún que otro botellín entre risas las noches. En invierno, ocupaban el garaje de Javi Estebe, su mejor amigo, y junto con el resto de la pandilla, jugaba al mus y escuchaba en un tocadiscos sus canciones favoritas. “El flaco” tenía muchas virtudes, pero si había alguna que a todos les gustaba explotar, era su inmejorable sentido del humor. Su forma de contar las innumerables anécdotas que él y Javi Estebe o cualquier otro habían vivido hacía que nadie pudiese dejar de escucharle. Cuando “El flaco” hablaba, todo el mundo se callaba, atento, a la espera de una de sus ingeniosas frases o de sus irónicas bromas, con las que nadie podía aguantar la risa. Donde él iba, le acompañaban carcajadas y montones de sonrisas, días soleados, y canciones. Se sentía como el héroe de alguna película, un ganador, ese tipo que gustaba a “todas”, y que podía tener a cualquier chica solo con abrir la boca y conquistarla con su extraordinaria y fascinante forma de ser.

Al recordar su pasado, inevitablemente, le sorprendió su presente, y pensó con ironía lo mucho que las cosas habían cambiado. Ya no pasaba los días en playas, ni las noches jugando a los dardos, al mus, y bebiendo botellines. De hecho, eran esos botellines los que años después le habían arrebatado el nombre. Ya no solía contar anécdotas de esas tan divertidas, y los amigos que había perdido se habían sustituido por otros a los que no les importaba lo que él contase, y que influidos por la nueva música habían dejado de escuchar las antiguas y tan buenas canciones que a él tanto le gustaban. Se había casado, y había tenido dos hijos, para quien esa tarde se disponía a cocinar una sopa, justo cuando le invadieron sus recuerdos, y escuchó aquella música, el Blues del “*Blue piano*”.

Se sentó en el sofá, y cansado siguió recordando, y echando de menos a ese tipo gracioso y delgado al que todos llamaban “El flaco”. Echó de menos las tardes en el garaje, cuando Javi Estebe ponía el tocadiscos su canción favorita, esa que cantaba Sabina, con su voz desgarrada y vacilona, que tanto le gustaba. “Qué demasiao”, así se llamaba. “El flaco se sabía la letra, y no dudaba en cantarla, procurando no desafinar e imitando la voz de Sabina, a quien tanto tenía que agradecer. Si no fuese por él, “El Flaco” no tendría una canción.

*“Aún no tienes años pa' votar
y ya pasas del rollo de vivir,
chorizo y delincuente habitual
contra la propiedad
de los que no te dejan elegir.”*

Cantaba, y su tono chulesco imitaba al “macarra” de aquella canción. Todos se reían, y el se sentía alegre. Le gustaba escuchar aquella canción que a todos les hacía sonreír.

*“La pasma va pisándote el talón,
hay bronca por donde quiera que vas,
las chavalas del barrio sueñan con
robarte el corazón
si el sábado las llevas a bailar”*

Seguía, y se levantaba, llegando hasta una de sus amigas, y bailando con ella siguiendo la letra de la canción. Ella se reía, como los demás, como todo el mundo cuando él era simplemente “El flaco”. Cuando todos querían escucharle, cuando era joven, flaco, y tremendamente divertido. Cuando los años no le habían regalado una tripa inesperada, un trabajo monótono y unos amigos nuevos y aburridos. No se sentía triste, ni tenía ganas de echarse a llorar. Pero un terrible peso parecía cargarle la espalda, con una cierta desesperanza, por añorar los tiempos pasados, por desear ser “El flaco”, una vez más.

La imagen de su hermano Federico, a quien no veía desde hacía años, le vino a la mente por un instante. A él siempre le contaba lo que le había ocurrido en el día, o cómo la chica más guapa le había sonreído, o cómo todos sus amigos le escuchaban. Y su hermano se reía, pensando en cómo él se divertía, y en lo intrigante que su voz hacía las hazañas que había vivido. Y ambos sonreían, con la seguridad de que aquellas historias durarían muchos años.

Ahora recordaba aquellos momentos, con el Blues del “*Blue piano*” de fondo, y no sabía como sentirse. Añoraba aquella vida, y aquellos años en los que sólo Sabina sabía lo que le gustaba escuchar. Su vida era buena ahora, pero todos añoramos el pasado alguna vez.

“El poeta”, estaba allí sentado, escuchando ese Blues del “*Blue piano*”, y recordando, viendo pasar su vida como en un proyector de diapositivas. La nostalgia se había apoderado finalmente de él, no había conseguido frenarla. Había visto a su hermano en todas aquellas imágenes pasadas, y sentía la terrible sensación de pérdida que la nostalgia nos hace sufrir. No sabía muy bien qué debía hacer, y su confusión le atormentaba. Sus manos, pegadas a las tapas viejas del cuaderno, se negaban de algún modo a dejar marchar sus recuerdos felices.

Entonces, el Blues del “*Blue piano*” sonó con más fuerza, su música penetró en los oídos de “El poeta”, y de pronto supo lo que tenía que hacer. Recordó que él era el hermano mayor, y que su deber era dar el primer paso, y con seguridad, seguir sus instintos, hacer caso a tus impulsos, incluso recuperar sus recuerdos. Se levantó, con rapidez, y abrió la gruesa agenda telefónica que tenía sobre la mesilla, cerca del teléfono. Levantó el auricular, y con indecisión marcó un número de teléfono. Escuchaba el Blues del “*Blue piano*”, y sentía tranquilidad, como si sus notas le protegiesen, sirviesen de escudo contra el error. Pero no quería pensar así, él era “El poeta”, y aunque ya no fuese aquel joven que un día emocionó con su forma de rimar seguía ahí, y mantenía su forma de pensar. Vivir sin miedo, sin temor a la equivocación.

En ese instante, en el segundo en el que “El poeta” había vuelto, una voz se oyó a través del otro lado del teléfono.

-¿Sí? -se escuchó.

-¿Que hay, Flaco? -Preguntó Federico, y se le escapó una carcajada de alegría al volver a oír la voz de su hermano.

Entonces, no solo él, sino también Julián, ambos se dieron cuenta en aquella conversación de algo espléndido. Ese Blues del “*Blue piano*” tenía una explicación, un objetivo. Y lo había cumplido, había conseguido unir a dos hermanos, uniendo a la vez sus pasados y sus presentes, haciéndoles recordar, y demostrándoles algo. Demostrándoles que aún eran, por mucho que se empeñasen en ignorarlo, “El flaco” y “El poeta”.

Autor
Julia García Felipe

“Todos nuestros recuerdos del pasado son irremediablemente parte de nuestro presente”

El negro manto de la noche había caído sobre el mar. El sol que brillaba hacía apenas unas horas había sido sustituido por una brillante luna llena acompañada de un séquito de estrellas. La aurora de rosáceos dedos tardaría en teñir el cielo del color del amanecer y, mientras tanto, todo estaría sumido en la más profunda oscuridad. Sentado junto al timón del barco observaba las olas pasar tranquilamente. Los demás estaban dormidos, pero yo no podía conciliar el sueño. Mi cabeza no paraba de darle vueltas a una pregunta de la que no sabía la respuesta: ¿había tomado la decisión correcta?

Tiempo atrás abandoné mi casa en Micenas y a mi familia para ir en busca de aventuras. Me hice al mar junto a un comerciante, su esclavo y un aedo. La razón: quería que las generaciones futuras me recordasen, hacer algo lo suficientemente importante para que se cantaran mis hazañas y mi nombre estuviera en boca de todos. Por un momento pensé que nada de lo que había hecho tenía sentido, mas ya no podía echarme atrás.

El sonido de unos pasos me sacó de mis pensamientos. Alcibiades, el comerciante, corría hacia mí agitadamente.

-Dimas, pronto llegaremos a tierra. Si nos damos prisa, mañana estaremos en Pérgamo- dijo esbozando una gran sonrisa.

Pérgamo contaba con una situación geográfica privilegiada, por lo que mercaderes de todas partes del mundo iban allí. Me levanté despacio y miré al cielo. La estrella polar resplandecía por encima de sus compañeras en un intento de eclipsar la belleza de Selene. Cogí las cartas de navegación e imaginé fantásticos recorridos durante el resto de la noche.

A la mañana siguiente avistamos rápidamente las costas de Pérgamo. Una vez que el barco atracó nos bajamos. La ciudad era aún más impresionante vista de cerca. Frente a las murallas y en el interior de la polis había centenares de puestos llenos de todo tipo de cosas. El aroma a especias y polvo resultaba tremendamente agradable después de haber estado varios días oliendo la sal del mar. Íficles, como buen aedo, sacó su lira y comenzó a tocar en medio de aquel lugar. Entonaba hermosas canciones sobre los aqueos en Troya que hicieron a la gente dejar sus quehaceres para escuchar la música. Desgraciadamente, sus canciones hicieron que la nostalgia se apoderase de mí, por lo que fui a ver qué hacía Alcibiades. Lo encontré negociando con un par de mercaderes, mientras que su esclavo cargaba algunos sacos y se dirigía al barco. Como todos estaban muy ocupados, decidí echar un vistazo a los puestos. Pérgamo me recordó a mi querida Micenas. Caminé hasta que los gritos de los vendedores me dejaron sordo. Aunque no iba buscando nada en especial, hubo algo que llamó mi atención. Se trataba de una especie de cuerno dorado con dibujos grabados en forma de espiral. Me quedé completamente ensimismado, como si no pudiese dejar de admirarlo. Al ver mi cara, el vendedor se me acercó amablemente.

-Tienes buen gusto, muchacho. La cornucopia es un objeto realmente valioso. Estoy dispuesto a hacerte un buen precio si vas a comprarla.-dijo frotándose las manos.

-¿La cornucopia? ¿Podría explicarme qué es?-pregunté.

-Por supuesto que sí. Como dije antes, es muy valiosa. Dicen que solía ser uno de los cuernos de Pan, la cabra que amamantó a Zeus. Escúchame bien, porque el poseedor de este objeto puede cumplir sus deseos con solo pedirselo.-explicó el vendedor.

Tras pensarlo un momento, acepté. Pagué algunas monedas, quizás muy pocas, por aquella extrañeza. No suelo creer en leyendas, pero cuando lo tuve en mis manos me sentí poderoso. Ardía en deseos de cumplir mi mayor anhelo: convertirme en un héroe. Parecía mentira que lo que llevaba esperando toda mi vida fuera a realizarse de un momento a otro. Lo deseé con todas mis fuerzas, pero sentí que las rodillas no sostenían el peso de mi cuerpo. Caí estrepitosamente sobre la arena y lo único que recuerdo es que estaba muy mareado.

Me desperté en medio de un campo de batalla. Un grupo de tres o cuatro soldados me rodeaba.

-Parece que ya se está despertando.-dijo uno de ellos.

-¿Se encuentra bien? Creo que ha sufrido un golpe de calor.-opinó otro.

-Sí, estoy bien.-contesté.

-No debería entrenar tanto. Ya hizo bastante echando a esos persas.

-¿Por qué dice eso? Yo nunca...

-Vaya, todo esto le ha afectado más de lo que pensábamos. Usted expulsó a los persas de Micenas cuando intentaron arrasar la ciudad. Después Menelao le cedió el trono y ahora usted es el nuevo rey. ¿No se acuerda?

Aquella noticia me impactó terriblemente. Sin pensarlo dos veces salí corriendo de allí, tras propinarle un empujón al grupo de soldados. La cabeza me daba vueltas y estaba muy confundido. Entonces me acordé de que le había pedido a la cornucopia convertirme en un héroe. Acababan de comunicarme que yo había derrotado a los persas. No pude evitar sonreír. Lo había conseguido, el tendero decía la verdad. Ahora era el nuevo rey de Micenas, ciudad rica en oro. Volvía a estar en mi patria y quería ver cómo reaccionaban los ciudadanos ante mí. Caminé con decisión hasta el ágora. Allí observé al pueblo micénico y, aparentemente, todo estaba como siempre. Varias mujeres se quedaron mirándome, haciendo que se borrara la sonrisa de mi cara. Sus rostros reflejaban terror, al igual que los de los otros ciudadanos. Me hicieron una reverencia al pasar y, aun así, Micenas dejó de parecerme acogedora. En mi cabeza una voz no paraba de repetir la palabra tirano como una letanía, a la vez que las miradas de la gente se me clavaban como puñales.

Ahí fue cuando lo comprendí todo: los había sometido porque mi estatus de héroe se me había subido a la cabeza. La vergüenza se hizo insoportable y fui a la playa, donde me escondí detrás de unas rocas. Las lágrimas empezaron a correr por mis mejillas. No quería ser un héroe si eso conllevaba hacer sufrir a cualquier persona; era un precio que no estaba dispuesto a pagar. Me dejé llevar por la ambición al poner mis sueños por encima de los demás. Había sido un completo estúpido y lo peor es que era demasiado tarde para arreglarlo. Grité que quería renunciar al trono, maldije mi suerte innumerables veces, le rogué a los dioses que me devolviesen mi vida e incluso deseé no haber nacido. El cansancio y los nervios me dominaron y todo se volvió oscuro cuando me desplomé de nuevo sobre el suelo.

Lo primero que vi al abrir los ojos fue el mar. La cornucopia yacía a unos metros de mí. Me asusté al pensar que estaba otra vez en Micenas, pero en seguida me percaté de que era Pérgamo. Ya había anochecido, por lo que la playa estaba completamente vacía. El frío me calaba hasta los huesos y no tenía dónde pasar la noche. Anduve durante unos minutos hasta encontrar una cabaña en la que resguardarme. La puerta estaba abierta de par en par y al fondo había un hombre sentado junto al fuego. Su cara me resultó familiar. La sangre se me heló en las venas al darme cuenta de que el individuo era nada más y nada menos que el vendedor de extrañezas. Mi primera reacción fue intentar irme, pero no tenía la intención de dormir a la intemperie. Hizo una señal para indicarme que pasara. Tomé asiento a su lado y acerqué las manos a la hoguera. Una cálida sonrisa se formó en su rostro.

-Buenas noches. Te estaba esperando.-sus palabras despertaron mi curiosidad.

-¿Esperándome?-dije.

-Los dioses pusieron a prueba tu fe cuando intenté venderte el cuerno de la abundancia. Elegiste el camino fácil y, por lo que veo, no estás satisfecho.-explicó, con un brillo de nostalgia en su mirada.

-Lo que ha pasado es muy raro. Estaba como en una pesadilla en la que yo era un tirano.-recordé mi visión.

-Forzar al destino es imposible, tienes que dejar que las cosas sigan su curso. No le des más vueltas. Necesitas descansar.-alegó.

Estaba cansado y no tenía ganas de discutir. Me acomodé en un rincón de la estancia. El sueño me venció poco a poco y me quedé dormido escuchando el crepitar de las llamas.

Los rayos del sol provocaron que me despertara temprano. Salí de la cabaña para ir en busca de mis compañeros. Eché un vistazo a los alrededores. En medio de la playa se encontraba el vendedor mirando al mar. Estaba a punto de acercarme para agradecerle su hospitalidad cuando observé que su cuerpo cambiaba de forma. Se transformó en una hermosa mujer que vestía una brillante armadura dorada. Un búho estaba

posado en su hombro y sus ojos eran verdes como el mar. Comenzó a adentrarse en el agua hasta desaparecer. Entonces supe que Atenea, diosa de la sabiduría, estaba mostrándome el camino.

Alcibíades, Íficles, Tiestes y yo embarcamos de nuevo. Esta vez ya no tenía dudas y mi mente estaba tranquila. Tomé la decisión correcta, mas era hora de regresar a Micenas.

Quizás algún día me convierta en un héroe y, aunque los aedos no hagan canciones sobre mí, nunca olvidaré que todo se consigue con esfuerzo. El camino hacia mi meta será duro, pero mi afán de superación es grande. Los dioses son sabios, por eso todos estamos llamados a hacer grandes cosas.

Autor

Elisa María Álvarez Díaz

Cada tarde nos reuníamos en aquel pueblo, pequeño y pintoresco, rodeado de vastos campos verdes. En la zona era muy conocido, por tener una especie de hechizo sobre los demás. Atraía a las personas de corazón débil y solucionaba todos sus problemas a cambio de un alto precio, su propia vida. A muchos les asustaba la leyenda, a otros tantos ni siquiera les importaba, aunque todos por igual querían mantenerse alejados de aquel sitio. Claro que, nosotros al ser niños lo que más nos emocionaba era descubrir aquel extraño misterio que rodeaba el aire de Kadiz.

Cada tarde al ponerse el crepúsculo cogíamos nuestras bicis manchadas de barro y nos aventurábamos a la búsqueda de nuevas curiosidades.

Quizá lo único que nos gustaba de ese pueblo era que estaba totalmente desierto, era solamente para nosotros, o a lo mejor, simplemente, ya habíamos caído en las garras del embrujo de Kadiz.

Aquella tarde era especial, esa era la última, que podríamos pasar todos juntos, ya que, apenas dentro de unas horas el cruel destino separaría nuestros caminos. Cristina, debía mudarse por el divorcio de sus padres, se iba a la ciudad, muy lejos de nosotros, y, aunque, habíamos prometido escribirnos cada día, sabíamos que simplemente eran promesas ingenuas e infantiles, que probablemente nunca llegaríamos a cumplir.

Cogí la bici unas horas antes de la asamblea para dar una vuelta a mi aire.

Todo estaba tan tranquilo como cada día, aunque el frío ya empezaba a hacer mella en el ambiente, a clavarse lentamente en mi piel y a desmenuzar las hojas de los árboles.

Me paré en mi lugar favorito, de todo el pueblo, una plaza con unos ladrillos, grises, que hacían de suelo, unos árboles desquebrajados por el frío, una fuente negra sin agua que salpicar y unas rosas del color vivo de la sangre, que siempre resplandecían en silencio en medio de aquella triste plaza dejada de la mano de Dios. Aquel día algo era diferente, una nueva aura se notaba en el entorno. Me di cuenta de que había una muchacha arrodillada en el suelo contemplando las rosas. Llevaba un vestido blanco hasta las rodillas, con un bordado añil. Era blanca como la porcelana, esbelta y con un cabello negro que brillaba al Sol. La niña observo el cielo del atardecer un buen rato, sus ojos eran como el mismo ocaso, luego bajo la mirada y me miró sonriente, cuando quise hablar con ella desapareció dejando tras de si una llave de oro en forma de estrella. Recogí la llave con cuidado y seguidamente examiné el cielo que ella contemplaba, pero lo único que pude ver fue un Sol fundiéndose con la bóveda celeste, para dejar paso a la enorme Luna roja que dominaría el pueblo durante la noche. Mientras salía de mi embeleso me di cuenta de que llegaba tarde.

La noche ya se aproximaba, para cuando llegué al pequeño caserón que se adivinaba al final de un frondoso bosque. Iván me recibió con cara de pocos amigos.

-Menos mal que dijimos a las seis.

-Tampoco llego tan tarde.

-Iván encarnó las cejas y juntó los brazos sobre su pecho- ¿Dos horas te parecen poco, Ángel? Sabía que la batalla que estaba librando estaba perdida, así que me resigné:- Lo siento.

Iván sonrió de satisfacción:- Anda, vamos entremos que Cristina no se está, quieta, a este paso destrozará la casa. Sí es que vaya par .

Cristina, salió de la nada tan rápido y tan llena de polvo que nos asusto a Iván y a mi.

- ¡¿Se puede saber de dónde vienes?!

Cris nos miró con un semblante juguetón y dejó entrever un libro forrado en cuero negro, con un dibujo de una Luna roja por la parte delantera y el de una estrella por la trasera, entre sus manos.

-¿Qué es eso?

- Un libro ¿no lo ves?

-No me refería a eso mema sino de dónde lo has sacado.

- Pues haber empezado por ahí, si es que claro sino te expresas bien...

-¡¡Cris!!

-Vale, vale. Veréis mientras vosotros perdíais el tiempo en el patio yo me he dedicado a explorar el ático de la morada y resulta que ahí hay un baúl con cosas de lo más interesantes. Desde armas, ropa y juguetes hasta libros. Pero de entre todo eso lo que más me ha llamado la atención es esta especie de libreta, aunque tiene un candado muy raro que por más que busqué y busqué no encontré la llave.

Una corazonada se pasó por mi cabeza: Y si...

Le arrebate bruscamente el libro a mi amiga. Introduje la llave que poseía en la cerradura del librito y con una simple vuelta, el candado cedió con un: "clic".

Un olor a mugre y polvo acarició nuestros rostros. Unas páginas escritas con una tinta roja aparecieron ante nosotros. Cristina volvió a coger el libro y lo leyó para todos:

24 de septiembre de 1936

Hace días que no se nada de nadie, papá y mamá me encerraron aquí con algo de ropa, juguetes, comida y armas para defenderme, aunque, no se como usarlas. Los echo tanto de menos...¿ Dónde estarán?

Los ruidos extraños no paran de sonar ahí fuera, ¿cuánto tiempo más aguantaré sin salir de esta habitación?

25 de septiembre de 1936

Ya no se oyen ruidos en la calle, ya no se oye nada... Hoy por fin he salido de la habitación para ver aquellas rosas tan bonitas que hay en la plaza del pueblo. Por alguna razón no había ni un alma en la villa, eso me asusta más que los estruendos de ayer.

26 de septiembre de 1937

Es imposible salir de Kadiz. Algo me ata aquí sin dejarme escapar para pedir ayuda. Mamá, papá... No me quedan fuerzas para nada, me mareo, hay algo en el aire yo...

A Cristina se le caían las lágrimas y yo tenía un nudo en la garganta. Iván le cogió el libro de las manos, lo dejó con suavidad en el suelo y la abrazó. Algo distinto se notaba en el ambiente un olor extraño invadía la estancia y me mataba por dentro.

Tuve que salir fuera.

Una noche completamente cerrada dominaba el cielo y una roja y grande Luna se alzaba en medio. Árboles enormes y decrepitos formaban estructuras imposibles y en frente de mí una silueta blanca que resplandecía en la oscuridad. Era la misma que había visto aquella tarde. La chiquilla sonrió inocentemente y me alargó su blanca mano.

-Pronto será la hora, ven a reunirme con todos.

Me quedé perplejo mirándola, una suave neblina me embaucó y mis piernas empezaron a andar solas. ¿ Sería ella el embrujo tan temido por todos?

Avanzamos entre el terroso camino del bosque, nuestros pasos eran silenciosos y lentos, su mano estaba cogida a la mía y su resplandor iluminaba el bosque.

Mi lugar predilecto del pueblo nos esperaba, aquellas rosas rojas tintadas con sangre de inocentes acogían al astro de su mismo color.

La niña dejó mi mano y se dirigió al centro de la plaza, a su paso cada rosa se convertía en una persona, poco a poco todo el pueblo apareció ante mí.

Seguro, que al principio sufrieron, no hay duda, pero, ahora sus rostros reflejaban paz y felicidad, habían quedado en paz con el mundo.

La niña se aproximaba a mí junto con dos figuras más, cuando estuvieron lo suficientemente cerca pude distinguirlos, eran Iván y Cristina.

-Ya es hora de partir, te estábamos esperando Ángel.

Miré a mis amigos desecho en lágrimas

-¿ Cristina, Iván qué pasa aquí, yo...?

Los dos cogieron mis manos en las suyas, sus manos, ya frías.

- No llores, esto no es un final, solo un nuevo camino.

-Además, ahora siempre podremos estar juntos, nadie nos separará.- Iván sonrió dulcemente y me dio una palmadita en la espalda- ¿Vamos?

Mis sollozos cesaron y mi corazón empezó a latir fuertemente, cogí las manos de mis amigos fuertemente y avanzamos hacia aquel extraño mundo que nos esperaba al final del rosal. Sí, no era un final sino un nuevo comienzo.

A la mañana siguiente un equipo de rescate encontró nuestros cuerpos en aquella casa rota del bosque. Los tres habíamos sido víctimas de un gas tóxico que durante la guerra dominó la región. Al parecer esa misma fue la causa de la muerte de todo el pueblo hace tiempo. Todas aquellas leyendas y historias fueron creadas para alejar a la gente de aquel sitio. Aunque el gas llevaba extinto desde hace décadas, algo de él aún quedaba en un cuaderno que fue encontrado junto a nosotros, una pequeña dosis bastó para matarnos.

Con el tiempo decidieron quemar todo el pueblo para que no se volviera a producir jamás un caso similar. Pero para sorpresa de todos, las rosas rojas sobrevivieron al incendio. Probaron diversos métodos para cortarlas pero no pudieron.

Desde entonces otra leyenda corre por las cercanías, un rumor que pasa de generación en generación y que aún hoy sigue activo:

“Érase una vez un pequeño pueblo famoso por curar las penas de las personas a cambio de un alto precio, su propia vida.

Dicen que hace mucho tiempo tres niños se adentraron en aquel tenebroso pueblo.

Pero nunca se les vio salir. Dicen que murieron por una especie de gas. Pero, la realidad es que, la antigua princesa de aquel pequeño pueblecito, que fue asesinada a sangre fría en la época de la guerra, se llevó sus almas y las de todo el pueblo para poder jugar con ellas en el más allá.

Aún hoy si caminas entre las cenizas de aquel pueblo, encontrarás un rosal de rosas rojas, que representan los cuerpos de aquellos humanos asesinados por la princesa. En él podrás ver a todos divertirse bajo la Luna roja. No te dejes engañar por las risas inocentes y no te acerques demasiado. No vaya a ser que la princesa... Te robe el alma.”

Autor
Olga Buryanova

El pueblo de Lirba era famoso por sus cultivos de naranjas, por la gran cantidad de especies de aves que habitaban sus tierras y por su gran adicción al juego. Desde chicos, los niños aprendían a jugar a los dados, a hacer trampa en las cartas y a ahorrar solo para invertir y perder en el gran casino de la aldea. Pero todo pueblo tiene a un jugador famoso y en Lirba no había duda de que ese era el príncipe Natal. Décimo hijo del rey Alex y por tanto décimo en sucesión al trono. Como sus posibilidades de llegar a ser rey eran casi nulas, decidió invertir su fortuna y su tiempo en el juego, pasando horas en el gran casino del pueblo, su segundo hogar.

No era malo en las apuestas o las cartas, pero perdía demasiado dinero y su padre siempre lo amenazaba con desheredarlo. Por eso un día decidió ir en busca del Cáliz de la Suerte, un objeto en forma de roca con el poder de dar suerte eterna al que la poseyera. Y sabía que el único que podía ayudarlo era el mago Vuh, un hombre de mil años que había aconsejado y ayudado a reyes en todo el mundo. Pero no era muy fácil de encontrar. Era un nómada empedernido y su magia lo ayudaba a transportarse a cualquier rincón del planeta. Sin embargo, el príncipe Natal decidió ir en busca del hombre y cambiar su suerte para siempre.

Recorrió todo el mundo, conoció todos los continentes y las aguas de todos los mares. Nunca perdió las esperanzas, sabía que si lo encontraba sería invencible en el gran casino del pueblo y dejaría su fama de perdedor. Después de tres años de búsqueda por fin lo encontró. Estaba descansando en una playa de Popol, al sur de Dovento. Se acercó a él y le hizo la pregunta que por varios años había querido hacer:

- Mago Vuh, soy el príncipe Natal X, hijo del rey Alex del pueblo de Lirba -suspiro en aquel momento- Lo he estado buscando por tres años y tres meses con el único objetivo de preguntarle la ubicación del Cáliz de la Suerte.

El mago no respondió al momento, primero meditó unos minutos y respondió:

- No se de que me hablas hijo... no existe ningún Cáliz de la Suerte.

- ¿Cómo? ¿Y la piedra mágica que concede suerte eterna?-dijo desesperado.

- No existe tal cosa... lo siento.

El príncipe estaba destrozado, tres años de su vida desperdiciados, su padre se reiría de él y su suerte nunca cambiaría. Se paro de la arena para dirigirse al barco que lo llevaría de vuelta a Lirba, el pueblo que se reiría de su tonta búsqueda. Antes de que se fuera el mago exclamo:

- No te vayas, te contare una historia. Tal vez sea lo que estas buscando.

El príncipe volvió a su lugar al lado del mago y se dispuso a escuchar:

“Hace muchos años, en una pequeña aldea, reinaba el rey Carlos V y la reina Fernanda. Tenían solo una hija de escasos diecisiete años y un excelente consejero que ayudaba a los reyes a tomar cualquier decisión. Un día el consejero se canso de ser un empleado más y concibió un plan para convertirse en rey. Primero enveneno el vino del rey y la reina haciendo que estos murieran días después. Mas tarde, se propuso conquistar

a la heredera del reino. Si el lograba casarse con ella, sería el rey de por vida. Pero la muchacha nunca se enamoró de él y como estaba cerca de cumplir los veintinueve años, edad suficiente para casarse, ideó la forma de encontrar a su príncipe azul. Propuso una competencia: el primer príncipe extranjero que llegara a la puerta del castillo sería su esposo. La única condición era que los hombres debían valerse por sí mismos para recorrer el peligroso camino. Con aquella condición ningún príncipe extranjero quiso participar de la competición, a excepción de dos hombres: el Príncipe Julio de Avenada, hombre honesto y humilde, y el Príncipe Bernardo de Aldaba, hombre malicioso contratado por el consejero para que se casara con la princesa y así pudiera tener control sobre el rey.”

“Ambos hombres empezaron su camino al mismo tiempo. El Príncipe Bernardo tuvo mucha suerte durante todo el camino, nunca se vio amenazado por ningún peligro y hasta tuvo tiempo de descansar unos días en una aldea. En cambio, el Príncipe Julio fue asaltado por ladrones y mordido por serpientes. Sin embargo, nunca se rindió ya que sentía en su corazón que aquella princesa era su verdadero amor. Así pasaron los meses y ambos príncipes por fin se encontraron.

Se encontraron en la entrada del bosque, donde el camino se dividía en dos. El consejero le había dicho al Príncipe Bernardo que tomara el camino de la izquierda ya que por el camino de la derecha habitaba un dragón que se comía a los hombres que pasaran por allí. Bernardo no desobedeció a su jefe y tomó el camino de la izquierda. Antes de ir por aquel camino se encontró un gato y decidió quedárselo para dárselo como regalo a la reina. El Príncipe Julio tomó el camino de la derecha pero antes de entrar se arrodilló y le rezó a sus dios para que lo ayudara en el camino.”

“Después de unos días la reina vio que un hombre se aproximaba a la puerta del castillo. Era el Príncipe Julio que llegó sin rasguño alguno a reclamar la mano de la que sería su verdadero amor.

El consejero no lograba entender cómo Julio había llegado sano y salvo y Bernardo nunca apareció. Por esto decidió consultar su bola de cristal y allí lo vio todo claro. El día antes de que ambos príncipes llegaran a los caminos, el dragón había tomado una decisión. Como todos sabían que por el camino de la derecha habitaba un dragón, ya nadie pasaba por allí y la comida empezaba a escasear. Por eso decidió irse por el camino de la izquierda y esperar a que alguien pasara. Efectivamente, el príncipe Bernardo pasó por allí al día siguiente. Cuando el hombre pasaba por la cueva del dragón, este estaba durmiendo por lo que Bernardo pasó sin hacer el menor ruido. Sin embargo, cuando se aproximaba al final de la cueva, el gato que había recogido a la entrada maulló despertando al dragón, el cual no tuvo piedad de Bernardo. Lo último que vio el Príncipe de Aldaba fue al gato negro que salía campante de la cueva del dragón.”

En aquel momento el mago Vuh hizo una pausa y le preguntó al príncipe:

-¿Lo has entendido?

-¿Qué tiene que ver esto con la suerte?- preguntó desorientado el Príncipe Natal.

-Esta historia fue creada por el gran filósofo de la suerte Amerindio para explicar los cuatro tipos de suerte. El primer tipo es la Suerte de los Dioses, es decir, la que te conceden los dioses como recompensa por tus oraciones, tal como le sucedió al príncipe Julio. La segunda es la Suerte de las Cosas, es decir, objetos con poderes que dan suerte o de quitarla como le sucedió a Bernardo con el gato negro. Y la tercera es la Suerte de la Justicia, la suerte que solo se les concede a los hombres justos y honestos como le sucedió al Príncipe de Avenada.

-¿Y el cuarto tipo de suerte?- preguntó el príncipe interesado.

-Nunca se ha podido descubrir a qué tipo de suerte se refería Amerindio fuera de los tres que ya te nombre... no existe un Cáliz de la Suerte pero el que logra aplicar la suerte correcta de entre las cuatro que te nombre, será bendecido con suerte eterna.

-Muchas gracias mago Vuh, volveré a mi tierra y aplicaré las suertes que me has mostrado.

Y así fue, el Príncipe Natal volvió a Lirba para aplicar las suertes que el mago le había descrito.

Quiso empezar con la Suerte de las Cosas y para esto expidió un nuevo decreto en el pueblo:

“todo gato negro debe sacrificarse para expiar a Lirba de la mala suerte”. Y así se hizo, el pueblo sacrificó a todos los gatos negros de aquellas tierras, recibiendo dos chelines por cada uno que le presentaran al príncipe. Después de eso, el príncipe decidió apostar un tercio de su fortuna en un gran casino, en un juego de dados. Pero lo perdió en la primera ronda contra un pastor.

Sin embargo no se rindió y puso en práctica la segunda suerte: la Suerte de los Dioses. Para esto mandó traer al mismísimo Papa desde Roma para que lo bendijera y se encerrara con él en el palacio, para rezar durante treinta días y treinta noches. Después de aquel recogimiento espiritual, decidió apostar el segundo tercio de su fortuna en un juego de cartas. Pero la suerte no le sonrió de nuevo y perdió el dinero en la penúltima ronda, siendo el hazme reír del pueblo entero.

No se dejó vencer y puso en práctica la tercera suerte: la Suerte de la Justicia. Para ello, decidió repartir algunas tierras entre los más necesitados y quitar algunos impuestos. Se volvió un hombre querido por la gente del pueblo y un ejemplo de gobernante. Después de eso, decidió volver al casino y apostar el último tercio de su fortuna en un juego de ruleta. Estaba casi seguro de que ganaría pero en el último número falló y perdió por completo su dinero. Esta destrozado y desilusionado. Para colmo de males, el rey se enteró de que su hijo había perdido toda su fortuna y decidió desheredarlo y condenarlo al exilio de por vida; el cual debía cumplir en la nación de Aibmoloc.

Llegó sin dinero pero con mucho resentimiento a aquel país extraño y antes de cumplir un mes en aquellas tierras, fue asaltado y golpeado gravemente. Los ladrones no tuvieron piedad de él y lo abandonaron en medio del desierto. Estaba muy grave y siquisiera podía moverse por lo que se resignó a esperar la muerte en una nación que no era la suya. Pero la suerte por fin le sonrió y una mujer lo encontró y llevó a su casa. Lo curó y lo alimentó y después de meses de vivir con ella, se dio cuenta de que esa

mujer era su amor verdadero. Se casaron y tuvieron siete hijos. Nunca les faltó nada pero tampoco les sobraba. Vivían felices y eso era lo importante.

Aquel día, el Príncipe Natal de Lirba se dio cuenta de cuál era la cuarta suerte. Se dio cuenta que aquella suerte era la verdadera, la Suerte del Amor Verdadero. La suerte que nace del corazón que siempre busca a la alma gemela. La suerte que borra todos los pesares con el rostro del ser que se ama. La suerte que verdaderamente protegió al Príncipe Julio y que velaría por la felicidad del

Autor

Raúl Andrés Laverde Yepes

Príncipe Natal de Lirba en una tierra que no era la suya pero que le daría la felicidad que nunca encontró en el casino de la aldea.

El cielo rugía con fuerza, el viento agitaba los árboles de la montaña y la lluvia inundaba el hermoso paraje de la sierra del Arnero. Era el 30 de septiembre de 1946.

Por la escarpada ladera del monte, un joven pastor avanzaba a trancas y barrancas, intentando guarecerse de la lluvia y el frío. Se llamaba Pedro Ceferino Roiz, era huérfano de padre, un maqui conocido como el Machado, abatido hacía poco más de un año por la Guardia Civil. Su madre, Teresa Ayala, era una mujer fuerte, dura, valerosa, que sacaba adelante a sus cinco hijos con el oficio de lavandera y les pegaba con frecuencia. No tenía Pedro Ceferino más amores que sus ovejas y sus libros, libros que conseguía con grandes privaciones y que luego devoraba a la luz de la Luna en sus oscuros y solitarios paseos nocturnos. Hacía poco había conseguido un ejemplar del Quijote, viejo y con las tapas gastadas, pero que protegía como si fuese un tesoro escondiéndolo de la tosca brutalidad de sus hermanos, tipos de buen corazón, aunque algo burros. Eran muy pobres, y muchas veces pasaban hambre.

Aquel día la tormenta le había pillado leyendo sobre un cerro, a mucha distancia de su casa. Con la lluvia las ovejas escaparon, y Pedro se encontró perdido en la inmensidad de la montaña, bajo el aguacero. Asustado, comenzó a correr, sin rumbo fijo, sin saber a dónde ir ni qué hacer. Tras mucho correr divisó una pequeña abertura, que parecía la entrada a una gruta. Sin pensarlo dos veces se internó en la oscuridad de la cueva, donde, pensó, al menos no llovería.

Una vez dentro le sorprendió la luminosidad de la gruta, que había supuesto oscura y tenebrosa. Se dio cuenta de que la luz provenía del fondo de la caverna y armándose de valor se internó por el pasadizo de donde salía.

Siendo esto algo en lo que tardó en darse cuenta, Pedro Ceferino se hallaba en la mágica cueva del Soplao, antigua explotación minera, abandonada hacía no mucho tiempo. Se decía que en el Soplao moraban espíritus y fantasmas. Era una caverna descomunal, rica en hierro y zinc, pero los mineros, asustados por los frecuentes ruidos y por las inquietantes leyendas, habían terminado por abandonar la explotación. Es curioso como un simple rumor, el goteo de unas gotas de agua en el suelo durante la noche, o las sombras que producen algunas piedras al ser iluminadas por el candelil de queroseno pueden llenar de pavor el corazón de un hombre que ha sobrevivido a una guerra civil y que arriesga su vida a diario, pico en mano, en los oscuros y agobiantes pasadizos de la mina.

Mientras tanto Pedro, en su búsqueda de la luz, había llegado a una especie de sala enorme donde la roca dibujaba caprichosas formas, que se retorcían, bajaban y subían en una especie de danza tribal. El solemne silencio y la tenue iluminación de la sala recordaron a Pedro la Colegiata de Santillana del Mar, que había visitado hacía años, cuando era chico, antes de la muerte de su padre. Tras esta contemplación, continuó Pedro su camino hacia la luz. Poco tiempo después llegó a un enorme estanque. Era de allí de donde provenía la luz. El techo de la cueva se reflejaba en el agua con tal nitidez que daba la sensación de estar contemplando dos mundos, uno visto en el espejo

del otro. Del encuentro entre esos dos mundos venía la luz, formando un fenómeno inexplicable. Ante ésta singular visión, Pedro se inclinó sobre el estanque y se sumergió en él, siempre buscando la luz. No sabía nadar y las aguas le fueron llevando poco a poco hacia ella.

Despertó en lo que a él le pareció mucho tiempo, y, pensando que sería tarde, partió hacia su casa, no sin antes echar un último vistazo a la luz, cada vez más resplandeciente. Cual fue su sorpresa cuando, al abandonar la cueva, descubrió que la tormenta había amainado y en su lugar encontró un sol resplandeciente. Los pájaros cantaban, y la tierra parecía ya casi seca cuando Pedro emprendió el camino de vuelta a casa, singularmente feliz a pesar de que estaba seguro de ir a recibir una buena tunda por parte de su madre.

Llegó al pueblo tras un largo paseo y vio en la plaza a sus hermanos, que fueron a abrazarle.

-Pedro, ¿dónde estabas?

-En el monte.

-¡Vamos, Pedro, di la verdad!

-Está bien, he estado en una cueva- dijo Pedro ufano de su valentía.

-¿En la cueva del Soplao? -preguntaron sus hermanos, anonadados.

-Ni más ni menos- dijo Pedro, aunque no estaba seguro.

-Vamos a casa, ¡tendrás muchas aventuras que contarnos! -exclamaron felices los hermanos, mientras arrastraban a Pedro. Un delicioso olor a comida salía de la casa. Hambriento, se apresuró más si cabe. Su madre le esperaba en la puerta de la casa, con una sonrisa.

-Está guapa, y no parece enfadada- pensó Pedro esperanzado. Teresa recibió a su hijo con un cariñoso abrazo diciéndole:

-Me tenías preocupada, pequeño.

Pedro, feliz por haberse librado de los azotes, corrió hacia la cocina dispuesto a comenzar su relato. Fue allí cuando vió, sentado en una silla y recibiendo un rayo de sol que penetraba por la ventana a su padre, sano, fuerte, apuesto y barbudo, como si jamás hubiera muerto.

Desde su desaparición, Pedro había sentido una dolorosa agonía que, síntoma de hombría, no se rebajó ni un instante en sentimentalismo ni en miedo. La súbita aparición de su padre, allí en la cocina fue el fin de ese dolor. Desbordante de alegría le abrazó, le abrazó con fuerza como para cerciorarse de que había vuelto. Su padre en casa, de nuevo y para siempre, el fin de la tristeza y la agonía, la madre feliz, comida en la mesa, una historia para contar... Pedro desbordaba felicidad.

18 de Abril

Hoy en el colegio hemos dibujado qué queremos ser de mayores y la maestra me ha dicho que mi dibujo era muy bonito.

Más que el de Juan, que ha dibujado un árbol. Dice que quiere ser jardinero e ir por la calle regando los parques y dando de comer a los pajaritos. ¡Qué tontería!

Yo he dibujado un policía, como mi papá.

No lo he visto nunca con el traje porque dice que hace dar miedo y no quiere que yo tenga miedo, pero es el mejor del mundo. Yo de mayor quiero ser como él.

19 de Abril

Hoy la maestra nos ha enseñado una canción y la hemos cantado dando palmas y bailando en corro.

A la comida tocaban macarrones con tomate y de postre un yogur de fresa, y como a María no le gustan me ha dado el suyo sin que la señorita se enterase.

Luego hemos hecho una siesta y hemos leído un cuento.

Mamá me ha venido a recoger al colegio y me ha dicho que esta tarde iríamos al parque con Juan, María y sus mamás. Juan ha dicho que traería a sus perritos pequeñitos a jugar con nosotros.

Papá no estaba esta tarde porque tenía que trabajar y mamá se ha ido pronto. La mamá de María me ha llevado a beber leche con galletas a su casa. Juan también ha venido, pero no con sus perros, sólo con su papá. El papá de Juan y la mamá de María son muy amigos, siempre están juntos. Mamá dice que es porque como el papá de María está en unas vacaciones muy largas y la mamá de Juan trabaja hasta muy tarde siempre están juntos.

En casa de María hemos jugado con su gata Lola y luego nos hemos escondido para que no nos llevaran a casa, pero nos han encontrado muy rápido porque Juan no paraba de reírse.

La Mamá de María me ha dicho que hoy me quedaría a dormir en su casa, que cenaríamos pizza y veríamos una peli de dibujos.

22 de Abril

Mañana es el día del libro y en el colegio estamos haciendo dibujos para colgarlos por toda la clase, y que cuando nuestros padres vengan los vean y estén muy contentos.

Autor Años más tarde, cuando la mina fue reabierto, los mineros encontraron, en una piedra colindante al agua, el esqueleto de un niño aferrado a un viejo ejemplar del Quijote.

24 de Abril

Ayer papá tampoco pudo venir a ver cómo bailábamos por el día del libro, pero mamá sí que vino.

Papá me dijo que este fin de semana me llevaría al zoo para ver a los leones y a los flamencos, que se aguantan con una sola pata y son de color rosa, como las niñas. Les daremos de comer a los conejitos y nos haremos una foto con los elefantes.

Los elefantes se asustan de los ratones, que son pequeñitos, pequeñitos.

A mí no me dan miedo los ratones.

26 de Abril

Hoy el papá de Juan me ha llevado a casa en su coche nuevo.

Es un coche súper genial, parece una nave espacial. Las puertas se abren así: “FRRRRRSSSS!” No para fuera, sino para los lados, y tiene unos botones para subir y bajar las ventanas, no como el coche de papá, que es verde y hace un ruido como “grrrrny” mientras funciona, y las ventanas se suben dándole a una rueda.

27 de Abril

Cuando he llegado a casa mamá estaba llorando y se oían gritos desde dentro.

Había un coche de los médicos delante de la puerta y se llevaban a un señor en una cama con ruedas.

Papá estaba dentro de un coche de policía, pero él no conducía, mamá ha dicho que es porque es demasiado importante y tiene otros policías que conducen por él.

Papá ha bajado la ventanilla del coche de policía y me ha llamado:

“¡Eh Gus! ¿Has visto cuantos policías? ¡Cómo tu papá!” Entonces otro policía con cara de enfadado le ha mirado mal. “Cuida de mami, que papá estará unos días fuera trabajando.” Y me ha guiñado un ojo y se ha ido con su coche de policía.

30 de Abril

Mamá no para de llorar todo el día, no sé qué le pasa.

Ayer también me quedé a dormir en casa de María y su mamá me dio un abrazo muy fuerte. No sé porqué. Cuando se separó tenía los ojos llorosos.

María y yo vimos “Aladdin” y luego nos fuimos a dormir a nuestro refugio secreto que construimos por la tarde.

3 de Mayo

Hoy Juan me ha dicho que mi padre era genial, que estaba mucho tiempo fuera de casa con su trabajo de policía, que detenía a los ladrones y era como Batman ,pero sin saber volar.

Luego su padre me ha llevado a casa en el coche de Batman.

Dentro de casa mamá estaba hablando con un señor y tenía los ojos rojos.

Me ha dado un súper abrazo y me ha dicho que fuera a merendar a mi habitación que luego ella subiría a jugar.

Desde arriba se oía como mamá lloraba muy fuerte, como cuando por la noche vienen los monstruos.

Después ha subido y me ha dado muchos besito. Hemos jugado, dibujado y hemos cenado una hamburguesa.

20 de Mayo

Durante todos estos días mamá ha estado muy contenta jugando conmigo y hemos ido a un montón de lugares bonitos y divertidos.

Me llevó un día al parque y me enseñó a patinar, ya me sale muy bien. Otro día me llevó al zoo y dimos de comer a las cabras y los conejos, pero papá no vino.

Mamá se ha puesto triste y ha dicho que está trabajando en su súper trabajo y que es muy importante que trabaje muy fuerte, como yo tendré que hacer cuando sea grande, pero que pronto podremos verlo un día.

1 de Junio

Mamá habló con la maestra y como le dijo que me portaba muy bien ha dicho que dentro de tres días podremos ir a hacer una visita a papá.

Le estoy haciendo un dibujo de él vestido de Batman, con su capa, así ya no le faltará nada de nada.

Se lo voy a dar cuando lo vea y también le llevaré un cuento que me leyó mamá anoche porque es muy bonito y seguro que le gusta.

4 de Junio

María y Juan me han dicho que me lo pase muy bien hoy con papá, que ellos tienen mucha envidia de que yo tenga un papá tan genial.

Luego mamá me ha dado un vaso de leche con pan y chocolate, y hemos ido a la parada de autobús.

En el autobús mamá se ha estado de pie y yo me he sentado al lado de una señora que olía a sopa. Me ha dado una galleta pero no la he querido.

Luego hemos bajado delante de un edificio muuuy grande, de color gris que parecía muy triste, con gente vestida de azul en unos patios muy grandes. Era como un colegio para señores más mayores.

Mamá iba muy guapa y me ha dado la mano para entrar.

En las puertas había un montón de cables con pinchos y unos señores con pistolas largas y gafas de sol, como en las películas.

Hemos entrado en una habitación con mesas y sillas y nos hemos sentado en una. Allí mamá me ha dado mi dibujo.

Alrededor había un montón de gente hablando, señores vestidos de azul hablando con otros señores de traje, con chicas guapas, con señoras mayores...

Luego por una puerta ha entrado papá. He ido corriendo y le he dado un súper abrazo.

“Eh, campeón, ¿cómo va eso?”

Hemos estado hablando un rato, luego le he dado mi dibujo y mamá y papá se han puesto a hablar de algo mucho rato.

Nos hemos ido muy pronto pero papá ha dicho que otro día nos visitará él, pero que de momento tendré que esperar y portarme como un señor hasta que él pueda venir a ayudarme.

Al salir mamá me ha dado la mano muy fuerte y se ha tapado la cara, pero yo he visto que lloraba. Creo que está muy contenta de que papá tenga un trabajo tan genial.

Me ha prometido que esta noche veríamos una película y que mañana me llevará al parque de atracciones con María y Juan.

Mi mamá y mi papá son los mejores del mundo.

Tic tac. Despierto. Miro hacia mi derecha y me encuentro con un reloj que marca las once de la mañana. Dormí demasiado. No recuerdo donde estoy. Trato de levantarme pero una punzada en la cabeza me lo impide. Me llevo la mano a la frente y siento la sangre seca en mi cabello. Tic tac. Las manecillas del reloj se mueven con infinita lentitud mientras mi cabeza estalla. Tic tac. Al fin me levanto. Tengo en el cuerpo los residuos de una borrachera épica. Vómito, ceniza, vomito. Camino tres pasos sin saber hacia donde, estoy en un motel. Estoy en un motel y estoy sin calzones. Tic tac, el reloj no se detiene y comienzo a alterarme, con cada sonido las punzadas en mi cabeza se hacen más fuertes. Salgo del cuarto y el sol me deslumbra. Me cubro los ojos, entro al cuarto de nuevo. No reconozco nada. Trato de hacer memoria pero es imposible. Me miro en un espejo y mi aspecto me asusta. Tengo sangre seca bañando mi rostro y los ojos morados. Tic tac. Giro la llave de la regadera y entro al chorro de agua helada que me limpia. Me seco con la áspera toalla que tengo al alcance, ‘Motel El Quinto Sol’. Deprimente. Me pongo la misma ropa que traía ayer y reviso mi cartera. Vacía, tic tac. Mierda, perdido y sin dinero. Pánico. El pánico comienza a adueñarse de mí. No hay nada que pueda hacer sin dinero. Hago un esfuerzo por recordar que fue lo que sucedió la noche anterior y poco a poco, casi desliziándose por una rendija, un rayo de luz penetra la amnesia provocada por el tequila. Recuerdo haber visto a una mujer, recuerdo haber hablado con ella, también recuerdo haber bebido... mucho. Después, despierto en un motel, tic tac. Busco de nuevo en el bolsillo de mi pantalón y me sorprende encontrar la cajetilla de cigarros, tic tac, tomo los cerillos con el calendario Azteca estampado en el empaque y enciendo uno. En la puerta del cuarto reza no fumar. No me importa, tic tac. Miro el reloj nuevamente, marca las dos de la tarde. Me sorprende la velocidad con la que pasa el tiempo, me desvisto hasta quedar desnudo y me acuesto a dormir. ‘Si las cosas tienen solución, ¿Para qué te preocupas?, y si las cosas no tienen solución ¿Para qué te preocupas?’ dice el dicho, así que no me preocupo.

Despiertas en una cómoda cama y miras el reloj que tienes a tu derecha. Marca las once de la mañana y te dices que has dormido mucho. Tic (te llevas una mano a la frente esperando encontrar sangre y la encuentras igual que siempre) tac. Te levantas de esa cama tan familiar y te diriges al baño. Al mirarte al espejo te encuentras con la misma imagen de todos los días. Tomas un rápido baño y sales de tu casa, el reloj marca las dos de la tarde; tic tac, el viernes acaba de empezar y no tienes por qué preocuparte. Tus sueños son solo una sombra lejana y tu cartera está llena. Mientras esperas el camión, sientes en la garganta el recuerdo implícito del tequila y sientes también el deseo de tomarlo nuevamente. Tic (no hay de que preocuparse) tac. Llegas a la casa de tu amigo, comen cualquier cosa y miran un poco de televisión. La plática es intrascendente. Ambos esperan la noche para irse al bar y cuando están ahí, tic, te apresuras a hablar con una bella mujer mientras cumples ese antojo que desde hace horas te persigue, tac.

Adiós mi Ángel, a Dios para siempre

3ª Categoría

44, 45, 46... Las piedras kilométricas de la carretera nacional se suceden en la noche como fotogramas de una antigua película en blanco y negro. Las sudorosas manos que encaminan el vehículo se han fundido con el volante y su corazón late más y más deprisa conforme va pisando el acelerador. Es extraña la mezcla de nervios y adrenalina que le corre por las venas. El chico se siente como un fugitivo entre las sombras, pensando quizá que esta carrera alocada de un solo corredor hará que su rabia se esfume. Al igual que una brújula muestra el norte, la aguja del velocímetro marca 180.

La vía está desierta, un único coche en forma de gorgojo, demasiado lento, le bloquea el paso. Adelanta sin pestañear y mira con satisfacción el retrovisor percatándose de que en apenas unos segundos ha dejado al pequeño vehículo a más de medio kilómetro de distancia.

En su deleite, invadido por esa fiebre contagiosa, aparta por un instante la vista del camino y no es capaz de reparar en dos ojos incandescentes que observan entumecidos la vertiginosa rapidez con la que se acerca el coche.

Una fracción de segundo basta para que todo ocurra. Iluminada por los potentes faros, la silueta desdibujada de un corzo aparece como un espectro sobre el asfalto frío. El chico, entumecido por la repentina aparición, intenta esquivar el animal con un movimiento desesperado de volante. El automóvil, incontrolable como una fiera, sale de la carretera, balanceándose sobre la grava e impacta contra el tronco de un árbol.

Un séquito de pétalos de flores de almendro que bailan en el aire el último vals, se deslizan con delicadeza sobre los hierros retorcidos del coche.

En la carretera, el corzo, cuya respiración se convierte en gélido vaho, empieza a desentumecerse de la parálisis en la que le ha sumido el miedo. El animal acaba de paladear el gusto de la muerte, y dado que es amargo, se aleja con ágiles saltos, sin volver la cabeza...

Sentados en las rígidas sillas de la sala de espera del hospital, dos personas con rostros perdidos y pupilas hundidas, aguardan en silencio. Solo ellos saben eso por lo que están pasando. Es como si alguien despiadado les hubiera roto el alma en pedazos. La luz del alborada se filtra por las cortinas blancas, iluminando sus caras y les hace parecer más mayores, más cansados.

El hombre esconde sus ojos vidriosos con una mano y con la otra agarra fuertemente los dedos temblorosos de su mujer. Por sus mejillas corren ramos de lágrimas frescas que se marchitan hasta llegar a la comisura de los labios.

De vez en cuando, lanzan miradas furtivas hacia la puerta de doble hoja, al final del pasillo. ¿Se abrirá o no? ¿Será alguien tan amable de poner fin a su incertidumbre? Es su hijo, tienen todo el derecho del mundo de saberlo. Mientras tanto esperan ¿qué otra cosa podrían hacer?

Ambos intentan buscar consuelo en el pasado.

La madre desgarraría su ropa, arrancaría todos y cada uno de los cabellos de su melena si supiera que eso le devolvería el hijo intacto. Su hijo... Ángel.

Una semana antes de dar a luz soñó con una hermosa criatura de anchas alas blancas, que le anunció que el bebé que esperaba era un niño. Su marido siempre había sido un escéptico con ese tipo de cosas, pero ella se empeñó en ponerle el nombre de Ángel.

Cada segundo que pasa trae a la memoria de la madre recuerdos sin fin, diapositivas desordenadas con la sonrisa de su hijo. Lágrimas yermas surcan sus pómulos salidos cuando piensa en aquel día de verano, cuando dio sus primeros pasos inseguros sobre el césped del jardín. Recuerda como le derritió el corazón oírle decir sus primeras palabras: ma..., ma-ma, mama. Se acuerda de todas las noches que pasó en vela a su lado cuando estaba enfermo, sobresaltándose con cada uno de sus suspiros. Con gran pesar, se recrimina a sí misma haberle dejado crecer tan rápido. A lo mejor... a lo mejor eso no habría pasado.

Su pecho quema de un dolor que pocos pueden imaginar, ante la sola idea de perderle, a él y a sus ojos verdes jaspeados.

El padre también se refugia en sus pensamientos. Un sentimiento de culpabilidad le punza y le hace formularse preguntas cortantes. Si no le hubiese comprado el coche ¿hubiera tenido Ángel el accidente? Si no hubiese reñido con él la noche anterior ¿estarían aquí, ahora? Ante esas cuestiones, pretende defenderse: como padre siempre ha querido lo mejor para su hijo. Ha intentado darle lo que él no había tenido nunca de niño. Pero siente que se ha equivocado. Puede que hubiese sido mejor dejarle aprender valerse por sí mismo. Puede, puede...

“Te odio, te odio con todas mis fuerzas” esas fueron las últimas palabras que Ángel dirigió a su padre el día anterior, antes de subirse al coche, con los ojos ardiendo de la ira que se había acumulado durante la tensa discusión. ¿Cómo pudo Ángel haberle dicho eso? ¿Cómo pudo haber sido tan cruel?

Nunca se había considerado un buen creyente, pero ahora rezaría a todos los dioses del mundo, ayunaría, levantaría altares y quemaría ofrendas, sostendría el universo entre sus brazos si supiera que eso salvaría a lo que más ama en su vida. “Que Ángel esté bien, que Ángel esté bien” suplica con fervor.

De vez en cuando, la mirada del hombre y de la mujer se cruzan en un mutuo entendimiento. En esos momentos, sin sospecharlo siquiera, los dos piensan lo mismo. Cada uno daría cualquier cosa por cargar con la cruz del otro y no verle sufrir.

De no ser por una jironosa nube que tapa los haces de luz del sol, de no ser por el chirrido de la puerta al abrirse, el padre y la madre no se habrían dado cuenta de los dos hombres en una sencilla vestimenta azul que se acercan con paso solemne.

Aunque los dos cirujanos estén lejos para poderles ver las expresiones, los ojos rojizos e hinchados de la madre perciben el caminar grave y la cabeza gacha de los médicos, y lo entiende todo. No hace falta que nadie se lo diga, ella ya lo sabe e irrumpe en un sollozo desgarrador.

El padre, libera su mano del apretón de la mujer, que le está clavando las uñas en la carne, y se levanta de la silla, agarrándose a un último hilo de esperanza. Avanza con rápidos y torpes pasos, y a medida que se acerca a los dos hombres y logra escrutar con la mirada sus rostros, siente que las fuerzas le abandonan, tropieza y cae pesadamente de rodillas sobre las baldosas blancas y frías. Sus caras lo han dicho todo y sobran las palabras.

-Lo sentimos, señor Braviesca. Hemos hecho todo lo humanamente posible, todo lo que ha estado en nuestras manos, pero no hemos podido salvarle...

Un llanto estremecedor que proviene de la garganta del padre, retumba entre las cuatro paredes de la sala de espera. ¿No se suponía que esto solamente les pasaba a los demás? Él comprendía como se podían sentir todas esas personas que habían pasado por ese tipo de experiencias y las acompañaba en su sufrimiento siempre que tenía la oportunidad. Pero ¿a su familia? ¿a su único hijo? ¿a Ángel? No puede creer que la vida sea tan injusta.

Uno de los médicos, el más mayor y de pelo grisáceo, intenta consolarle, dándole unas suaves palmaditas en la espalda aún conociendo el hecho de que no existe remedio para ese dolor. El padre levanta la cabeza, como signo de agradecimiento por aquel gesto alentador y encuentra los ojos del doctor, que chispean de una oscuridad irisada, unos reflejos que fenecen nada más nacer. Es la oscuridad en la que viven los que saben de verdad que significa la muerte.

Entonces, al dar con aquellos ojos tan parecidos a los suyos, un pensamiento fugaz, un centello como el de las estrellas milenarias cuando se apagan, relaja las facciones crispadas del padre. Y aunque la idea le parece ingenua e infundada, sería la única manera de que Ángel no se fuese del todo de este mundo y al mismo tiempo una forma de ayudar a otras personas.

-Podrían... ¿sería posible donar... el corazón de Ángel?

Las palabras llenas de esperanza del padre, pillan desprevenidos a los dos cirujanos, que se quedan boquiabiertos ante la inusual y ferviente petición. El primero en reaccionar es el más joven, que se dispone a hablar, pero el médico del pelo plateado le interrumpe cortante. Y bajo la mirada incrédula del cirujano joven, balbuceando un poco, pronuncia una frase:

-Sí... si así lo desea, eso podría salvar una vida.

Al padre no le hace falta más.

-No me parece demasiado profesional lo que acabas de hacer- murmura el joven todavía estupefacto, una vez cerrada la puerta de doble hoja que daba al pasillo.- Tú y yo sabemos que no hay nada que recuperar. La fuerza del impacto fue tremenda. Sinceramente, doc, me parece muy cruel de tu parte.

El médico del pelo de color ceniza tarda unos momentos en contestar, y cuando por fin lo hace, parece que una gran pesadumbre se apodera de su voz.

-¿Cruel? No... te equivocas. El peso de la culpabilidad les aplasta. A veces es mejor mentirles, quitarles parte de esa carga que van a llevar con ellos durante toda la vida. Por eso, amigo, para ejercer la Medicina sí hay que ser profesional, pero ante todo humano. Por mucho que haya en la cabeza, si no hay nada aquí- y señala el corazón- de nada sirve.

Unos cuatro meses más tarde y sin que nadie lo sepa, el padre sale de la casa con la excusa de ir a comprar un periódico y sube al coche. Conduce lentamente, muy lentamente hasta el kilómetro 46 de la carretera nacional. No se había visto con ánimos de hacerlo anteriormente, pero ahora siente que por fin está preparado.

Una cruz de hierro, adornada por una pequeña corona de flores indica el sitio donde tuvo lugar el accidente, por lo que lo reconoce fácilmente desde el vehículo. Saca el coche de la carretera y lo aparca sobre la grava. Trozos esparcidos y anaranjados de intermitente brillan sobre la tierra árida. El almendro contra el que impactó el coche de Ángel ahora tiene los frutos maduros. El padre avanza sin prisa hacia el árbol y entonces... le ve. Ve a Ángel, su hijo, esperándole pacientemente a la sombra del almendro, con una enorme sonrisa dibujada en la cara. El padre, emocionado, y con miedo de que la silueta sea un mero espejismo que se desvanece según te acercas, se hecha a correr y se tira en los brazos abiertos de su hijo.

-Te quiero, padre.

-Yo también hijo... yo también te quiero - una alegría completa y absoluta le inunda el corazón.

Si alguien hubiese preguntado a los conductores que pasaban por la carretera si habían notado algo extraño, seguramente habrían contestado que acababan de ver a un loco abrazado a un almendro.

En cambio, si hubiesen formulado la misma pregunta al padre, habría dicho que ese día no había circulado por la nacional y que únicamente había salido para comprarse un periódico. Sin duda, no confesaría que acababa de abrazar a su hijo Ángel, fallecido cuatro meses antes, y que ahora además presentaba unas extrañas protuberancias en la espalda, dos alas resplandecientes con las que tomó su vuelo hacia el azul infinito del cielo.

Todavía queda sin contestar un interrogante: ¿existen los ángeles? Existen... para los que de verdad creen en ellos.

Autor
Diana María Lica

La mantarraya —tatuada en el pie de Raymond Graffe, un haitiano—, fue la primera. Un día Raymond se despertó y ella no estaba más. Ese mismo día se repitió ese evento por todo el mundo: cientos de tatuajes más, creados en negro o a color, escapaban de su sueño de tinta, desapareciendo de las pieles que adornaban.

Nadie le creyó a los tatuados que corrían por las playas y calles, gritando “mi mariposa, mi dragón, el rostro de mi amada”, llorando la ausencia de los dibujos en sus cuerpos.

Una semana fue necesaria para saber que todos los tatuajes iban a dar a la superficie de una enorme ballena beluga, cautiva en el acuario de San Diego. Su blanca corpulencia estaba cubierta por figuras y formas diversas, que se movían con vida propia: estafalarios coches pintados con flamas que se desplazaban libremente entre orquídeas exuberantes y escarabajos cornudos, trenzaban lucha contra serpientes bicéfalas. Alas de ángel revoloteaban incautas entorno de alas demoníacas, y estrellas giratorias danzaban locamente de un lado a otro. Los medios se agolparon para observar el portento.

Entonces, de pronto, un tatuaje con forma de pingüino palmeó las aletas. Ante el gesto, todos los dibujos voltearon a mirarlo; luego miraron a quienes los miraban; luego el pingüino sacó un pincel, tan hecho de tinta como él y lo usó para trazar una nave espacial justo al lado de uno de los ojos de su anfitriona, y una puertita se abrió y todos gritaron de asombro. Los tatuajes pasaron por la puerta, luego se cerró y la nave se desplazó por el tegumento del cetáceo, volviéndose cada vez más y más pequeña, como si se alejara hacia no se sabe dónde.

Mientras, el mundo guardó silencio.

Autor

Jorge Guerrero de la Torre

Al inspector Díaz le dolía la cabeza. Su café matutino recargado de cafeína había quedado sin terminar, olvidado en la mesa de su despacho ante la urgente tarea de interrogar al principal sospechoso de la desaparición que había sucedido esa misma madrugada. Se le daban bien los interrogatorios. Era capaz de ser cruel o amable según fuera requerido por la situación sin dejarse engañar por los sentimientos aparentes de los acusados. Pero sin su pequeña dosis de estimulante, su paciencia corría el riesgo de agotarse rápidamente. Por ello, frente al chico joven esposado, que estaba sentado en una silla delante de él, decidió adoptar una actitud intimidante. Así obtendría respuestas rápidas, y podría retirarse a continuar con su rutina.

“Yo no la maté.”

Díaz rio. La frase más cliché de su carrera. Y más de la mitad de veces la mentira era una mentira. Negativo y negativo dan como resultado positivo.

“Entonces, cuénteme. ¿Por qué se le asocia con la desaparición de Diana? Un chico de veinte años como usted debió sentirse atraído por una chiquilla de diecinueve. Probablemente la mató, por algún motivo que trata de ocultarnos, y decidió esconder el cuerpo, ¿verdad?”

El acusado no dio muestras de haberle oído. Aunque su apariencia fuera frágil y bondadosa, Díaz sabía mejor que nadie que estas engañan. A juzgar por el primer minuto de interrogatorio, este chico sería un hueso duro de roer.

“Yo no conocía a esta tal Diana de nada. ¿Sólo por estar en el momento menos adecuado en el lugar menos indicado se me acusa de un crimen que no he cometido?”

“Conozco este juego muy bien, y le aseguro que no estoy dispuesto a jugar con usted.”

El chico le miró a los ojos. Su mirada no contenía miedo ni desafío. No parecía afectado por lo que estaba sucediendo a su alrededor. Como si en lugar de encontrarse en una sala de interrogatorios se encontrara sentado en el sofá de su casa.

“¿Ha oído hablar alguna vez del gato de Schrödinger?”

El inspector Díaz se sentía ligeramente confundido, pero no dejó que esta emoción traspasara su impecable fachada. En lugar de intentar negar su culpabilidad, el acusado se desviaba del tema. O bien era realmente estúpido, o realmente ingenuo. Ya habían usado esta técnica antes.

“No se desvíe del tema principal del...”

“Estudio la carrera de física, sabe. La paradoja es de lo más interesante. El gato no estará ni vivo ni muerto mientras la caja esté cerrada. Es más, estará vivo y muerto a la vez. Sólo al abrir la caja obligará a la realidad a decantarse por una opción. Con Diana sucede lo mismo. Nadie sabe si está viva o muerta. Sólo cuando se decida por un culpable, cuando se abra la caja, se verá lo que hay en el interior. Hasta entonces, vida y muerte son un único estado.”

El inspector Díaz aguantó la mirada del chico durante largo rato. Sintió que su ira se descontrolaría si aquel niño insolente permanecía en su campo de visión un segundo más.

“Lléváoslo.” Les indicó a sus subordinados, que habían estado todo el rato con él en la sala. “Seguiremos con el interrogatorio en otro momento.”

La mirada y la sonrisa sarcástica del chico mientras era levantado por sus forzudos compañeros sólo sirvieron para irritarle más. Necesitaba su café enseguida.

“Cierre sus ojos, inspector. Sólo así logrará descubrir qué fue lo que sucedió anoche.”

Aquellas palabras resonaron en la cabeza de Díaz durante el resto del día. No quería dejarse engañar, no quería caer en la trampa tan obvia que había sido puesta enfrente de sus pies. Pero algo en lo más profundo de su ser intuía que había algo que no encajaba en aquel caso que, aunque parecido a tantos otros, parecía guardar secretos más oscuros que cualquier otro.

Horas más tarde, el inspector llegó a su casa. Su único recibimiento fue un silencio sepulcral, enmarcado en la más profunda oscuridad. Díaz era joven, estaba soltero, sin hijos ni mascotas. Y no lo echaba de menos. Valoraba demasiado su libertad. Sin molestarse en encender la luz, avanzó por el pasillo mientras aflojaba el nudo de su corbata. Conocía el piso de memoria.

Un movimiento repentino le hizo detenerse en seco. Su corazón se aceleró mientras giraba lentamente la cabeza. El movimiento casi imperceptible de las cortinas blancas del salón hizo que su mano se dirigiera lentamente hacia su pantalón, donde en ese momento se encontraba escondida su Glock. Controlando su respiración agitada, se obligó a escudriñar todos los rincones de la habitación sin luz. Si había algún ladrón, lo mataría allí en aquel instante.

Pero de repente, como llevado por una mano fantasmal, recordó las palabras del chico, y sus ojos se cerraron instintivamente. En cuanto su visión se anuló y sus otros sentidos cobraron importancia, supo que estaba solo. No había nadie más en aquel lugar. Se había dejado la ventana abierta aquella mañana.

Si cerraba los ojos, si dejaba que la razón desapareciera para ver lo que había más allá...

“¿Procedemos con el interrogatorio, inspector?”

Sus ojos se abrieron, y se dio cuenta que el café había dejado de humear. Frunció el ceño. Sus manos notaban el calor que desprendía la taza. ¿Significaba eso que el café podía estar caliente aunque no saliera aquel reconfortante humo blanco? Normalmente sabía si estaba caliente porque desprendía vapor, pero no necesariamente...

“¿Inspector?”

“No. Todavía tenemos tiempo. Es crucial encontrar pruebas antes.”

Hojeó por enésima vez el dossier que se encontraba delante de él. Diana, diecinueve años, primer año de carrera, atractiva, pero una chica como tantas otras. ¿Qué fallaba?

Había desaparecido volviendo de fiesta a su casa aquella noche. Alegando que no se encontraba bien, había dejado a sus amigos en el bar y había dicho que recorrería caminando los poco más de trescientos metros que la separaban de su casa. Sin embargo, jamás había llegado a esta. Habían intentado llamarla al móvil, pero se lo había olvidado en casa. Algunos testigos, incluyendo sus amigos, señalaron al chico como principal sospechoso, al ver que este salía pocos segundos después de Diana del bar. Muchos dijeron que habían notado como este lanzaba miradas a su amiga durante toda la noche. Todos ellos tenían coartadas impecables.

Díaz pensó. Habían visto el vídeo que fue grabado por las cámaras del local y, efectivamente, el joven estudiante de Física salía justo detrás de la chica, y al parecer tomaba su misma dirección. Pero eso no era ningún tipo de prueba que pudiera señalar que él era responsable de su desaparición. Curiosamente, no había ninguna otra cámara desde el bar hasta casa de Diana. Así que parecía que no había nada más que pudiera servir para incriminar al chico.

A pesar de que Díaz no era partidario de hacer caso a las recomendaciones de los detenidos (había visto suficientes películas de Hollywood), cerró los ojos de nuevo. Intentó distanciarse del caso, verlo desde otra perspectiva. No era importante saber quién era el culpable, sino qué había sucedido exactamente. Resolver la segunda cuestión les ayudaría a dar respuesta a la primera. Una chica joven vuelve a su casa pronto después de haber salido con sus amigos porque se encuentra mal, pero jamás llega. Pero, ¿es casualidad que se ponga enferma? Si hubiera sido secuestrada, probablemente alguien lo hubiera visto: la calle donde vivía era céntrica, y había bastantes lugares de ocio nocturno. Por la noche, la ciudad no estaba completamente dormida. Circulaban coches, la gente andaba de un lugar a otro. No hubiera sido fácil llevarse a una chica joven contra su voluntad. Alguien se hubiera dado cuenta. A no ser que... no se la hubieran llevado en contra de su voluntad.

Esa era una posibilidad que no se le había ocurrido. A lo mejor ella había querido marcharse. Las investigaciones apuntaban a que no se llevaba mal con sus padres, y al parecer tenía un entorno social bastante estable. Una chica con suerte, dirían algunos. Aparentemente no tenía motivos para huir. Pero era imposible saber si a lo mejor, ella había huido por voluntad propia. Entonces, no se trataría de escoger si abrir o no la caja, ya que esta estaría vacía. Se trataría de buscar al gato que ha logrado escabullirse ante tus propios ojos.

“Entonces, ¿la desaparecida no tenía ninguna relación sentimental en el momento de su desaparición? ¿Tampoco tenía ningún amigo que fuera rebelde?”

Su compañero movió la cabeza de lado a lado mientras miraba el papel que estaba en su mano.

“Su historia es impoluta. Los padres y los amigos han negado cualquier tipo de pista que nos pudiera llevar en esta dirección. Además, hemos empapelado la ciudad con su cara, la hemos retransmitido por televisión, así que dudo que alguien ignore que ha desaparecido. Si estuviera viva, alguien la habría visto.”

“¿Los equipos de búsqueda han dado con el cadáver?”

“Todavía no, inspector.”

“Hasta que no den con él o alguien lo confirme, no podemos asegurar la muerte de Diana.”

Miró por la ventana, dando a entender a su interlocutor que su breve charla había terminado. Algo fallaba. Desde el principio, aquello había sido un caso extraño. Y cuanto más tiempo pasaba, menos sentido tenía todo. Mientras que las hipótesis plausibles eran reducidas, la confusión crecía. Diana, como ser humano, sólo tenía dos posibles estados: viva o muerta. A no ser que estuviera en un plano superior, que no era el caso, no era posible ninguna otra opción. Pero ninguna podía ser asegurada en aquellos instantes. Diana existía, o al menos, había existido: la posibilidad de la mentira, el hecho de que fuera una invención de alguien, era una hipótesis refutable. Por lo tanto, vida o muerte.

“El gato está dentro de la caja.” murmuró Díaz, mientras miraba las luces crepusculares que se asomaban por la ventana de su despacho.

Aquella noche soñó. No solía recordar sus sueños, eran seres escurridizos. Pero el de aquella noche fue intenso. Recordó con claridad la noche anterior: entraba a su casa, recorría al pasillo y, por el rabillo del ojo, percibía el movimiento de la cortina. Pero a diferencia del día anterior, cuando cerró los ojos, supo claramente que había alguien con él en aquella sala. No se encontraba solo.

Y cuando apuntaba con la pistola hacia la cortina y amenazaba al ladrón con matarle, una pequeña brisa la movió, y el rostro de Diana apareció entre el lino blanco. Ni habló, únicamente se miraron, un duelo de miradas intenso que duró hasta que el despertador de Díaz sonó y fue arrancado de su sueño.

“Dígame la verdad.”

El joven estudiante de Física le miró, divertido. No parecía intimidado por el inspector. Díaz estaba solo, y había pedido que retiraran las grabadoras.

“Ya le he dicho que yo no la maté.”

“A lo mejor no la mató. Pero eso no significa que sea inocente. Ser testigo también es delito.”

El chico no le contestó. Díaz no se dejó engañar. Su intuición le llevaba por este camino, y si algo había interpretado del sueño de aquella noche, era dejarse llevar, no creer en las palabras, porque estas a veces no son necesarias, sino en las miradas y los silencios.

El duelo fue intenso. Pero el acusado comprendió que Díaz no iba a dejarse vencer.

“Usted gana. Ellos lo hicieron. Me pagaron, ¿sabe? Me pagaron para que callara. Pero ya no importa, porque probablemente la habrán matado. Y yo ya he hecho con el dinero lo que debía. ¿Va a encerrarme ahora, inspector? Porque le aseguro que la cárcel no me da miedo.”

“Yo sólo quiero salvar a la chica. Así que si me dices quiénes son “ellos”, podremos terminar con esto, pretender que esta charla no existió, y tendrás una posibilidad de salir indemne.”

El chico sonrió. Pero no era una sonrisa agradable.

“Creo que podemos llegar a entendernos.”

Gracias a la información proporcionada por el joven, Diana fue localizada ese mismo día. Por suerte, no había muerto, a pesar de estar desnutrida y con un fuerte trauma psicológico. Aún así, Díaz logró rescatarla. ¿El motivo del secuestro? Al parecer, venganza contra el padre. Pero a pesar de las heridas, Díaz recordaría siempre con cariño el momento en que, con la chica que pronto se convertiría en su amiga y confidente, abrazándose anduvieron hacia la libertad.

Autor
Claudia Álvarez Pujol

Cadascú de nosaltres tenim uns minuts preferits durant el dia. Els meus companys m'han dit que els seus millors moments són, per a uns, quan marquen un gol al pati de l'escola, els més grassonets quan arriba l'hora de dinar, d'altres quan la mestra els pregunta o fins i tot quan es lleven al matí. Quan jo expresso la meua opinió tots s'estranyen. Jo crec que el moment més important del dia es quan anem al llit, abans d'adormir-nos. M'imagino que vosaltres també us esteu preguntant com he arribat a aquesta conclusió. Ara us explicaré per què penso que els minuts més importants del dia són aquests.

Un dissabte al matí, el meu pare estava llegint el diari, quan va acabar jo també li vaig fer una ullada, mentre buscava la pàgina de passatemp, perquè a mi m'agrada molt trobar les set diferències.

Aquell dia, en el moment de deixar el diari sobre la taula del menjador, vaig veure una notícia interessant a la contraportada. L'autor era un científic molt reconegut a la ciutat.

L'article tractava del desdoblament del temps. Jo no havia sentit a parlar mai d'aquest tema i em va picar la curiositat. Era bastant complicat, però vaig entendre que en la fase de son profund, podem predir coses que passaran en el nostre futur i també influir en elles. Els minuts abans d'adormir-nos, segons aquest autor, són importantíssims perquè nosaltres podem dirigir el nostre son.

Aquell dia va passar molt de pressa, estava neguitosa per posar en pràctica el que havia llegit. L'aventura va començar quan es van apagar les llums de l'habitació.

Vaig pensar com podia dirigir el meu son. El volia dirigir bé. M'agradaria ser com una fada que pogués predir i fins i tot variar el futur. Llavors em vaig concentrar en aquell problema, que tant em preocupava. Es tractava de la meua amistat amb la Laia. L'altre dia ens havíem barallat i la Laia ja no em volia dirigir la paraula. Poc després em vaig adormir.

L'endemà em va despertar el so del despertador. Era un dia normal.

Quan vaig estar a punt, vaig sortir corrent cap a l'escola.

Un cop a l'escola vaig seure al meu lloc. Inconscientment vaig somriure a la Laia, llavors ella va seure al meu costat i jo li vaig dir:

-Hola, espero que em perdonis i que tornem a ser amigues.

-Es clar que sí. Ja volia sentir la teua veu.

-Que bé! Tinc entrades per anar al cine. Et va bé anar-hi aquesta tarda?

-M'encantaria – em va respondre amb una forta abraçada.

SELECCIÓ EN LLENGUA CATALANA

El Premi Literari Internacional St. Paul's es concedirà en tres categories, per a cadascuna de les llengües.

1a Categoria: Nascuts entre el 01/01/99 i el 31/12/00

2a Categoria: Nascuts entre el 01/01/96 i el 31/12/98

3a Categoria: Nascuts entre el 01/01/93 i el 31/12/95

Gènere literari en què hauran de concursar totes les categories: conte. Tema lliure.

M'hagués agradat que aquell moment tant bonic durés tot el dia, però no va ser així, perquè ràpidament va entrar la mestra a classe.

El dia va passar volant, sobretot perquè havia solucionat aquell problema tan gros que tenia amb la Laia i a més vam anar a veure una pel·lícula on sortia el meu actor preferit.

Va arribar a la nit. Era l'hora d'anar a dormir.

Aquell dia tot havia estat molt fàcil, però l'endemà no va ser el mateix. Jo havia de presentar un treball sobre els homes primitius. Per això, abans d'adormir-me havia pensat que em sortiria molt bé.

La classe d'història era a última hora de la tarda. Pel matí em vaig llevar corrents, volia tenir temps per acabar el treball. Tot i això no vaig poder, perquè la mare m'havia demanat que passés l'aspiradora, abans de sortir. Ho vaig fer a corre cuita i buidant l'aspiradora vaig tenir un petit problema. Í plena de pols vaig arribar a l'escola.

No em va donar temps a treure els llibres de la cartera, quan el professor de matemàtiques ja havia arribat. Van ser dos hores intenses de càlcul. Va sonar el timbre i tots vam anar cap el pati. Jo li vaig dir a la meua amiga Laia que havia d'acabar uns treballs a la biblioteca i ella em va respondre amb un somriure.

Però la bibliotecària, la senyoreta Josefina, em va dir que no em podia quedar per fer deures, perquè els nens petits estaven preparant una obra de teatre a l'aula d'estudi. Jo li vaig posar mala cara i ella em va respondre dient que podia agafar un llibre. Així va ser, vaig agafar un llibre a l'atzar i me'l vaig emportar.

Va sonar el timbre i la classe de català va començar.

Passades dues hores va tornar a sonar el timbre que indica que és hora d'abandonar l'aula.

Al sortir em vaig retrobar amb la Laia i ella em va dir:

-Que bé ara podem anar al pati de menjador.

-No pot ser, perquè encara no he acabat els deures d'història. Abans a la biblioteca, estaven assajant una obra de teatre i

- És cert - va dir la Laia- quan hi ha els nens que estan fent teatre no et deixen quedar.

-Ja ens veurem a les tres.

-Adéu.

Ràpidament vaig tornar a la biblioteca, però continuava amb la meua mala sort, perquè totes les cadires estaven ocupades. A més la professora de laboratori, la Sra. Vergé era la que estava controlant. Aquesta és la mestra que em té més mania de tota l'escola. Només veure'm em va llençar una mirada, com si em volgues matar.

Llavors vaig sortir corrent.

Aquell dia tot em sortia malament. Quan va arribar la mestra d'història i em va demanar el treball, jo li vaig haver de confessar que no el tenia. Ella va anotar unes paraules a la seva llibreta i no va passar res més.

Després de la classe d'història vaig anar cap a casa. Estava una mica amoïnada, perquè m'havia sortit tot al revés. Pel treball no estava preocupada, el faria l'endemà sens falta, per entregar-ho a la pròxima classe d'història, però tenia un dubte al cap. Com és que el primer dia va anar tot de perles i al dia següent fatal? Potser tot era un malson. Per això, em vaig pessigar, però per desgràcia, estava desperta.

Quan vaig arribar a casa vaig fer un parell de deures i a les vuit ja era al llit. Aquella nit el meu cap no parava de donar voltes l'article que havia llegit. Llavors vaig tenir una idea brillant. Vaig entendre perquè deia que tu podies guiar el teu futur. Crec que quan nosaltres ens esforcem l'ajuda dels somnis apareix.

Per això, a partir d'aquell dia abans d'anar a dormir repasso la feina que he fet, les coses que han quedat pendents i intento organitzar mentalment les activitats que he de fer el dia següent, pensant que aconseguiré tots els meus propòsits.

Amb aquesta tècnica, bona voluntat i esforç els somnis es converteixen en realitat.

Autor
Laura Almiñana Mestres

M'aixeco de bon matí, com sempre fent mandres. Vaig a la cuina per esmorzar i veig que la meva mare m'ha posat un ou ferrat amb bacon i torrades, quan normalment em posa llet amb cereals. Això em sembla una mica estrany.

Miro el mini calendari que està a la nevera, i veig que avui és l'aniversari de la meva mare. Quina sort que no m'ho he menjat, perquè segur que aquest esmorzar l'ha fet el meu pare per a la mare, i no em vull imaginar com es posaria el pare si pensés que m'ho havia menjat jo i no la meva mare.

Agafó una safata i poso el plat de l'esmorzar. Ho porto tot a l'habitació de ma mare, però no veig una sabata que està tirada pel terra i ensopego. Abans de que la safata caigui al terra tinc temps de posar a sota un coixí molt gran i molt tovet que estava als peus del llit, la safata bota i cau just a sobre de les cames de ma mare. I em diu:

Ai! Gràcies, no m'havia adonat que estaves aquí. Quina bona pinta que fa això.

Intento dir-li que l'esmorzar l'ha fet el meu pare però de seguida diu que vagi a esmorzar i no em dóna temps de dir-li.

Li faig cas. Agafó un bol, em poso llet, el poso al microones i després hi poso cereals. Ho remeno bé, i just quan anava a prendre'm la primera cullerada, sona l'interfon. Pitjo el botó perquè s'obri la porta de la porteria, però no em fixo a qui li obro la porta. Des del llit, ma mare em pregunta:

Qui és?

Li dic: "sorpresa!"...com que jo no sé qui és, i ella tampoc, serà sorpresa per a les dues. Sona el timbre, miro per l'espiera de la porta, i veig que és el meu pare. Obro rapidíssimament la porta, i crido: PAPA!!!

Ma mare s'aixeca del llit i li fa dos petons. El meu pare li diu a ma mare que es vesteixi perquè té una sorpresa per a ella. Mentre es vesteix ella pensa:

Tant de bo que la sorpresa sigui una caseta de fusta.

Surten al jardí de casa i al mig hi ha un regal molt gran ben embolicat. Jo els segueixo d'amagat, però el meu pare em veu i això vol dir que ja no els estic seguint d'amagat. Quan arribem a prop del regal el meu pare em diu que l'ajudi a portar l'escala perquè ma mare pugui desfer el llaç que embolica la gran capsa.

Li portem l'escala, puja, desfà el llaç, dintre de la caixa gran n'hi ha una més petita, però que encara segueix sent gran. Per obrir-la s'ha de prémer un botó vermell que hi ha en un racó de la segona caixa. Ma mare prem el botó, i dintre d'aquella hi ha una altra caixa molt més petita, però encara força gran, que per obrir-la s'ha d'estirar una corda que està penjant del llaç.

Estira la corda, i surt una molla amb un paper enganxat, i dintre del paper, posa:

No sabia quin regal fer-te, així que et deixo escollir entre tres opcions:

1| caseta de fusta 2| anell 3| Ipad

Hi ha un botó a sota de cada opció, així que ràpidament toca el botó que estava sota l'opció número 1) caseta de fusta. Prem aquell botó sense cap dubte, perquè la caseta de fusta era la seva il·lusió des de que era petita.

Quan toca el botó cau una cosa molt petita del cel. Jo vaig corrents a buscar-la. És un llaç. L'agafó i li dono a la meva mare. Ma mare desfà el llaç, i just en el lloc on desfà el llaç cau una mena de telèfon mòbil molt senzill amb forma d'anell. És molt estrany perquè això no és ni una caseta, ni un anell ni un Ipad! Però de cop i volta aquell trasto petit comença a sonar i una veu de dona li diu que demà vindran a instal·lar la caseta al jardí.

Ma mare abraça al meu pare i em fa un petó dolç a la galta. Jo li dic que també tinc un regal per a ella que no es pot pagar amb diners, i que és l'estima i l'amor d'una filla. Llavors em fa un altre petó encara més gran. I així passa el dia volant i només queden unes hores perquè sigui demà. Sorpresa!

Quan vaig néixer, recordo que no hi veia gaire bé, notava com si hi veiés bé per un ull, però malament per l'altre. En veure que mentre anava creixent ho feia tot normal com un altre poltre la meua mare no sabia que era mig cec.

Recordo que un dia quan era més jove vaig decidir anar de passeig, galopava camps i camps, per molt que no m'hi veiés gaire bé. Vaig estar tota l'estona anant al galop perquè era molt aventurer i m'agradava molt i molt córrer. Mai he tingut un amo, per això sempre he pogut fer-me-les sol i sense mare. Un altre dia vaig anar amb una excursió, i recordo que unes figures de llops salvatges del bosc em van començar a saltar sobre la gropa i jo sol vaig rebolcar-me pel terra fins que em van marxar espantats.

De vegades notava un sentiment, d'estar trist i sol perquè ningú m'estimava i tothom m'ignorava. Suposo que era perquè tenia un ull mig tancat o a cap persona li agradava el meu color blanquinós de la pell. En aquell moment era com si fos un cavallet de fusta en el que els nens ja no hi jugaven perquè ja s'havien fet grans. Així em sentia, com si ningú en el món m'estimés. Hi havia una euga que sempre em mirava volent dir-me una cosa, però mai m'ho deia perquè tenia por de que algun dia la veiessin parlar amb mi amb un cavall més o menys cec. Tot això ho veia en el meu pensament, però no en la realitat. Sempre deia que m'agradaria veure molt millor, però jo sabia que aquestes coses no es poden canviar. Quan mirava no ho acabava de veure bé, és a dir ho veia com borrós i amb ratlles.

Un altre dia recordo, que era un matí calorós d'estiu així que vaig anar de ruta, durant el camí un petit riu va aparèixer al meu davant. Vaig refrescar-me les potes mentre bevia una mica d'aigua. Al cap d'una estona, els cascots s'enfonsaven i cada vegada més. Ràpidament i amb molta força intentava sortir però no podia perquè m'enfonsava. Al final amb molts ànims vaig sortir, per molt que em costés.

Una altra aventura ha sigut que estava corrent quan de sobte vaig caure al fons i només el mig veia i per la foscor que hi havia semblava un forat. I efectivament ho era. Tenia por d'intentar sortir-ne perquè no hi veia gaire, i m'arriscava a caure una altra vegada i encara fer-me més mal. Al final, vaig decidir que aniria agafant-me a les pedres més resistents al meu pes i anar pujant cap a dalt fins poder sortir. Al cap de molta estona ho vaig aconseguir, encara que em va costar molt.

Un bon dia vaig veure que a l'hípica va venir un cavall nou, més aviat un poltre. En aquell moment recordava quan jo n'era un. I aquella petita desgràcia, que em va deixar mig cec. Mentre estava menjant la palla una veueta petita i fina que em va parlar i em deia si volia anar a jugar o a passejar amb ell. Jo vaig acceptar i li vaig preguntar qui era. Em va dir que ell era el poltre nou que havia vingut a l'hípica. Ple de il·lusió i alegria li vaig explicar tot el que em passava a mi sobre que no hi veia bé i tot això i que si a ell li agradaria ser el meu amic. Ell, molt content i orgullós, em va dir que encantat i que a ell no li importava el meu aspecte. I així va ser, quan el petit poltre i jo ens vam fer molt amics i vam passar totes les aventures de la resta de la nostra vida junts.

Per mi mateix vaig pensar: durant alguns anys he estat bastant trist, però l'alegria tard o aviat, arriba.

Autor

Anna Vila Rabell

Tot va començar una tarda que plovia i feia sol... Però la Joana estava amoïnada, no podia parar de pensar que l'endemà tenia un examen important de català i que trauria mala nota perquè no havia estudiat. La mestra li havia advertit que estudiar només una tarda no era suficient. Però al final li espera una bona sorpresa...

-Mama! Vine a veure això!- li vaig dir -és de bruixeria!!! El meu llibre vola!!

-Joana, tens molta imaginació- em va respondre ella.

-No mama, de veritat! Vine a veure-ho!- Vaig insistir jo.

En el precís moment en que la mare va entrar al dormitori, el llibre va deixar de volar.

-No m'ho puc creure, ha deixat de volar!!!

Em venien ganes de tirar el llibre a la paperera, però no podia perquè era de l'escola i la mestra s'enfadaria amb mi.

- No perdís el temps en tonteries i estudia per l'examen de català!!!- Em va dir la mare molt seriosament.

Bona part de la tarda vaig estar estudiant el tema quatre, que tractava de les conjugacions, era una matèria que em posava de mal humor perquè em tenia que aprendre de memòria tots els temps verbals.

Vaig estar memoritzant-ho tot fins que...

-A sopar!- Va cridar la mare.

Vaig parar la taula, i un cop sopats cap al llit.

I l'endemà quan em vaig llevar, em vaig adonar de que no me'n recordava de res perquè tenia un bon embolic al cap amb tots aquells temps verbals: jo has cantat, tu cantés, ell canto, nosaltres cantaré, vosaltres cantaria i ells haurà cantat.

Vaig pensar -Oh no!!! Avui haig de fer l'examen de català i no me'n recordo de res! Segur que suspendré. No sé com m'ho faré!

De sobte, vaig sentir que alguna cosa de dins la motxilla parlava.

Ho vaig mirar i no vaig veure res de res.

Me'n vaig anar al col·legi, però no estava gens tranquil·la.

A l'arribar a l'escola vaig tornar a sentir aquella veu tan fina que em deia:

-Joana, ho sento pel que et vaig fer ahir, tenia por de que la teua mare em veiés i descobrís els meus poders. Necessites ajuda?

No m'ho podia creure, era el mateix llibre que ahir volava.

-Sí, moltes gràcies.- Li vaig contestar.

Ell em va ajudar...

Un cop a casa, li vaig explicar tot a la mare, i ella es va sentir molt orgullosa de mi. Sabeu per què? pel deu de català i sobretot per la meua sinceritat.

Autor

Joana Raigé Bruguera

Segurament a tothom li agrada la música però a mi m'encantava. Cada matí quan em despertava posava "Rac 1", quan em dutxava posava "Catalunya ràdio", quan esmorzava escoltava "Rac 105", al cotxe escoltava "ràdio costa brava", per la tarda mirava videoclips a Internet i per la nit ràdio "Flaixback". Aquesta era la meua vida, de tant en tant anava a algun concert. No sé el què em passava, no podia parar d'escoltar música.

Un dia em vaig adormir escoltant la ràdio, tenia la sensació que havia entrat en aquell món, el món de la ràdio.

En el meu somni, vaig entrar en una casa on de cop et feies petit. El senyor de la casa em va explicar que allò era el món de la ràdio.

Quan em vaig despertar estava en mig d'un desert blau que era la meua manta, i si girava cap a la dreta queia per un penya-segat, el costat del meu llit. El meu somni s'havia fet realitat, jo seguia sent molt i molt petit. Per poder baixar del llit vaig utilitzar el meu mocador com un paracaigudes.

Quan vaig sortir al carrer ningú em sentia i fins i tot hi havia gent que em trepitjava. A l'aparador d'una botiga vaig veure una senyora que havia deixat la seva bossa recolzada en una cadira i m'hi vaig ficar dins.

Casa seva estava plena de ràdios, ella també era una aficionada a la música. Vaig buscar la ràdio més gran i m'hi vaig ficar dins. Ara sí que el meu somni era del tot perfecte.

Així que si a la vostra mare li encanta la música fixeuvos bé perquè potser jo sóc dins de la vostra ràdio.

Autor

Júlia Marcó Compte

La petita fortuna infortunada d'un vell brètol, pesat, garrepa, golafre, inoportú, barrut, malfiat i mentider

-Amb la vènia que aquest tribunal m'ha atorgat, procediré a esclarir els fets que m'impliquen com a culpable de l'enverinament del Sr. Ponç, de qui no tinc cap altra culpa que la de ser el seu veí. Vés, si un ciutadà de classe mitja anada a menys, com seria el meu cas, pogués triar a tots els seus veïns quan s'hipoteca de per vida en un modest apartament... No, no, jo no em considero pas culpable de tenir un veí prou brètol com el Sr. Ponç. capaç de tenir la gosadia d'acusar-me d'enverinament després del que va fer. Procediré en primer lloc a respondre a totes les qüestions que senyor fiscal m'ha fet amb la clara intenció d'implicar-me en aquest delictes:

"Sí que és ben cert que la vesprada de la revetlla de Sant Joan jo era a la cuina de casa meua preparant unes coques pels meus convidats.

"Sí que és cert que el Sr. Ponç va picar fins a quatre vegades al timbre de la meua porta amb ximpleres i falses excuses que tenien només per finalitat fer el tafaner a casa meua".

"Però...¿Per què jo era l'únic infortunat veí de l'escala de 32 veïns que havia estat triat per patir constantment les múltiples visites del Sr. Ponç?

"Sí, senyor fiscal, jo estava furiós amb aquell home vell, alt i escarransit que, a més de ser un brètol, era un pesat.

"Sí, senyor fiscal, jo li vaig negar un tast de la meua coca les quatre vegades perquè era crua, entre altres motius. Però ell es negava a acceptar la idea de que no tastaria la coca aquella nit. Veurà, fer una coca de Sant Joan comporta el seu degut temps. I jo no estava fent una coca sinó tres. La de llardons, la de crema... i per si fos poc també estava enfeinat amb el meu projecte final d'estudis que havia de presentar l'endemà de la diada de Sant Joan. I a totes aquestes el Sr. Ponç no parava de trucar i trucar. Sí, és cert que l'últim cop que va trucar aquell vespre jo el vaig prometre un tall de la coca per l'endemà si no em molestava més fins el dia següent.

"En referència al fort cop de porta amb què el vaig acomiadar li diré que no va ser pas fruit de la meua fúria, no senyor. Estava tot obert de bat a bat. A la cuina feia una calor de mil dimonis. A ple estiu i amb el forn a 220°C en una cuina tan petita, calia una bona ventilació per a no acabar rostit com les mateixes coques. Un cop d'aire la va tancar brusquement i sorollosa. Jo havia de treure les coques del forn i no estava per més romanços. Vaig deixar anar la mà sense acompanyar gaire la porta i PAM!

"Sí senyor, la porta es va tancar als mateixos nassos del brètol, pesat i garrepa Sr. Ponç. Escolti, si no se'n podia estar més d'esperes, bé podia haver anat a la pastisseria per comptes de casa meua a per coca, oi?

"Jo vaig estar traginant fins tard a la cuina. El sopar dels convidats, el meu treball de

fi d'estudis... i quan a les vuit del matí de l'endemà, el brètol, pesat, garrepa i golafre Sr. Ponç trucava al timbre de la meua porta... juro que de pensaments, i només de pensaments, l'haguera escanyat.

“Encara era dins d'un mar de somnis quan de nou el timbre de la porta va sonar insistentment dins el meu cervell. No era pas un malson, era pitjor, era el brètol, pesat, garrepa, golafre i inoportú Sr. Ponç. Com ja sabia que era ell, vaig anar directe cap el pati on havia deixat la nit abans les coques amb la fi de poder netejar millor la cuina i de pas accelerar el seu procés de refredament. Vaig quedar estupefacte quan la visió encara borrosa dels meus ulls mig endormiscats em va mostrar que una de les coques havia estat víctima d'un possible abordatge de gavines. Aquella coca havia quedat esmicolada i trencada per la meitat. Em va començar a bullir la sang. Com podia arreglar aquell desastre? Primer de tot vaig creure oportú desfer-me del brètol, pesat, garrepa, golafre, inoportú i barrut Sr. Ponç. Vaig tallar-li un tros de coca i quasi sense mirar-li als ulls li vaig entregar. Tenia poc temps per cercar el meu treball substitutiu. La coca trencada no era una coca de pastisseria sinó un treball de fi d'estudis. Em vaig inspirar en les coques típiques de la revetlla per fer un circuit elèctric de disseny original. Quan es punxava amb el ganivet sobre les cireres, aquestes feien contacte i s'encenien. Si la forquilla descansava sobre els pinyons sonava la melodia de la cançó del Sisa, “La nit de Sant Joan, és nit d'alegria. Estrelat de Flors, l'estiu ens arriba”. M'havia quedat immillorablement perfecta i sorprenent alhora. Però... no havien passat ni cinc minuts que em van tornar a trucar a la porta. Jo estava que bufava. Com tornés a ser qui jo pensava... però no. No era ell. No era el meu veí sinó la senyora Maria del segon. Ella sostenia a la mà les ulleres del Sr. Ponç. Per desconegudes causes se les havia trobat a sobre del seu cap mentre seia tranquil lament al seu wàter a les 3 de la matinada. La velleta no podia dormir amb el retrò dels petards. Es va aixecar a beure aigua i de pas a fer una visita al Sr. Roca (vull dir al wàter).

“Clar, aquelles ulleres haurien d'haver caigut al meu pati i no al seu wàter. Sí, bona teoria. Jo, sabent que eren del Sr. Ponç, les vaig agafar sense fer cap comentari en veu alta dels meus pensaments. Tenia pressa, havia de cercar una alternativa al projecte en un dia festiu. Vaig trucar a la meua germana amb la necessitat de sentir-me consolada. L'Aina va tenir una idea genial amb una sortida patètica. El castell de princeses podia ser una bona alternativa. Vam quedar que me'l duria tant aviat com li fos possible. No van passar ni deu minuts que ja tornaven a picar a la porta. Però no era L'Aina, ni la veïna del segon ni el Sr. Ponç, sinó un comissari i els mossos que em feien lliurament de la denúncia del meu veí sobre un premeditat enverinament. Les seves acusacions tenien un rerafons. Estava enfadat perquè li havia donat poca coca, ben segur. Em vaig quedar de pedra. Al mateix temps, ràpidament, tot va prendre sentit dins meu. Amb la veu ronca els vaig convidar a passar a casa meua. Els vaig explicar fil per randa tot el que m'havia succeït aquella nit. Vam sortir cap el pati per poder mostrar les coques, i mentre jo retornava a obrir la porta a la meua germana, el senyor comissari va aprofitar per fer unes fotografies. Amb un somriure ple de sarcasme em va fer acompanyar-lo cap el pati de nou. “Fixis bé” em va dir, metre assenyalava la canonada de l'aigua. “Hi ha restes de la seva coca a la canonada” va prosseguir. Ell es va interessar per la

composició de la mateixa. I es va endur mostres del guix i vernís que havia emprat. Llavors, amb un to tranquil litzador em va explicar la seva teoria. El Sr. Ponç havia ingressat a l'hospital víctima d'una indigestió d'una suposada coca enverinada a les 9 del matí. Però, o bé el Sr. Ponç patia de digestions amb absorcions increïblement ràpides o era del tot impossible que les restes de sulfat càlcic dihidratat i nivells de reïnes tan elevats que es trobaven als seus nivells plasmàtics a les 9:30 foren el resultat d'una ingesta feta mitja hora abans. El brètol, pesat, garrepa, golafre, inoportú barrut i mentider Sr. Ponç havia tingut la barra i la gosadia d'acusar-me d'un greu i fals delictes quan el delictes, l'havia comès ell!

“Doncs ell havia estat qui, animat per la seva golafreteria i impaciència, havia intentat pescar des del seu tercer pis les meves coques del pati amb tan mala fortuna que va haver de triar la coca que no era una coca, sinó una massa tòxica calenta que simulava una coca. Tanta va ser la seva ànsia que se la va empassar sense adonar-se del que s'estava menjant en realitat. I tal va ser la seva gosadia, mala fe i ignorància que en trobar-se malament hores més tard va tenir l'enrevessat pensament de creure que jo el podia haver enverinat.

“Amb la vènia d'aquest tribunal, haig de confessar que tot i que el Sr. Ponç sempre m'ha semblat un vell brètol, pesat, garrepa, golafre, inoportú, barrut, malfiat i últimament un mentider imperdonable... mai se m'hauria acudit causar-li cap mal. Però en canvi, els danys i perjudicis que ell m'ha causat en l'últim any de la meua vida han estat d'una dimensió tal que, ara que considero que els fets han estat exposats i ha quedat demostrada la meua innocència, l'acusat és qui acusa.

“Sr. Ponç. Ara tombarem la truita, doncs l'acusat per vostè és qui l'acusa a vostè per injúries contra la meua persona, per destrossar el meu projecte de fi d'estudis i arruïnar un any de la meua vida, conseqüència de les seves falses acusacions i dels seus fets.

“Jo no vaig poder presentar cap projecte alternatiu i per tant, vaig haver de renunciar a la convocatòria del projecte com el contracte de feina que m'oferia la multinacional Light&Cook, qui havia finançat tota la meua creació. Amés de fer-me càrrec personalment i retornar a l'empresa totes les despeses que aquesta havia invertit en les meves creacions. Per tal que es faci una idea, les pèrdues causades serien superiors a 50.000 euros! A sobre que em fa perdre tot un any de la meua vida, 50.000 euros i la meua fama de bon estudiant, té la barra de no presentar-se al judici.

Després de la meua intervenció, tota la sala va quedar en silenci. Ningú no gosava dir ni paraula. Tothom semblava esperar la compareixença del Sr. Ponç. Bé, tothom menys els que sabien amb certesa que el Sr. Ponç no assistiria. Un cop de massa del senyor jutge cridant al Sr. Jaume Carbonell, en qualitat de representant del meu veí va donar pas a les declaracions d'aquest.

-Veurà, el meu client no ha pogut assistir a aquest judici per causes majors. Però em va encomanar com amic personal i notari seu que l'excusés si per les circumstàncies que ell es veia a venir li era impossible assistir-hi.

-Sí, segur - vaig murmurar amb sarcasme i ràpidament interromput pel senyor jutge.

-Senyor Martí, li prego respecti el torn de paraules o l'expulsaré de la sala. Si us plau, podria prosseguir, senyor Carbonell?

-Sí, és clar. El dia que el meu client el va acusar, ja patia d'episodis d'alienació mental propis del seu alzheimer incipient, i en un moment de poca lucidesa va pensar que vostè l'havia enverinat, associant el seu mal de panxa a la ingesta de la coca. Més tard, ja serè i reconsiderant els fets es va adonar de l'embolic que havia muntat i va decidir ingressar en una residència per a la tercera edat, ja que era conscient de la perillositat que podien tenir els seus actes.

“Sí que és cert que potser fos un home una mica pesat i inoportú. Però ell mai havia estat un brètol ni un mentider. De fet, li hauria de dir que m'ha sorprès que considerés al Sr. Ponç com un veí indesitjable, doncs ell sentia per vostè una estima molt particular i si el visitava tan constantment, no era per aprofitar-se de vostè, sinó perquè el reconfortava tenir la companyia d'un jove enèrgic i emprenedor. El Sr. Ponç patia de solitud, un mal del nostre temps. D'ençà que la seva dona l'havia deixat per marxar-ne a l'altre món sense cap mena de descendència la solitud s'havia arrelat en tots els segons de la seva vida. La manca de companyia que patia el Sr. Ponç el va endinsar dins d'un estat de tristesa i malenconia. Ell no es sentia estimat per ningú. Una soledat infinita l'acompanyava a totes hores i el seu únic entreteniment eren les visites inoportunes que feia als veïns. Bé, a aquells veïns que en mirar rere l'espill de la porta no giraven cua fent veure que no eren a casa. Ja no li quedava cap familiar ni amic viu, a excepció meua i vostè, que era per a ell com el fill que li haguera agradat tenir. Així que a banda de les visites que li feia a vostè, el Sr. Ponç es sentia incapaç de parlar amb la resta de la gent amb un mínim de confiança per por que el rebutgessin un altre cop més. Tot i que ell s'havia acostumat a viure sol, va ser la causa que el revestí d'una aparença de timidesa per amagar la por a què no l'estimés ningú mai més. Havia acceptat la seva derrota. L'única il·lusió que li quedava eren les degustacions de càtering que feia gràcies a la seva generositat.

“El darrer dia que el vaig visitar, el seu estat era força deplorable. Estava frisós, i tement no poder assistir al judici, em va pregar que li demanés perdó en nom seu i li va deixar tots els seus béns per tal que mai no l'oblidés.

“El motiu pel qual no ha pogut assistir avui a aquest judici és perquè des d'ahir a les dues de la tarda el Sr. Ponç va deixar de ser per sempre més un vell brètol, pesat, garrepa, golafre, inoportú, barrut i mentider, deixant-li la seva herència a vostè. Veurà, tan sols són els estalvis d'un vell solitari, desgraciat, estalviador i un xic llaminer que tenia por de fer llarg en salut i curt en fortuna suficient pels seus darrers dies. Una petita fortuna de 990.000 euros. Ni tan sols va poder arribar al milió que ell aspirava a deixar-li com a únic hereu seu, només amb l'esperança que algun dia el pogués perdonar i guardés d'ell un bon record.

Cada vegada que sentia l'ascensor parar-se davant del replà de casa meua, una sensació d'enyor i neguit recorria el meu cos. Vaig engegar la cadena de música per animar-

me. Mode “Suflé”, és a dir una tria a l'atzar de les meves cançons favorites. “Dire Straits, Beatles... i va començar a sonar “All the lonely people... where do they all come from?”. En el fons una culpabilitat incerta m'envaïa. Però el que més greu em sabia era que, tot i que jo havia guardat un bon record del senyor Ponç, ell no hagués pogut guardar-lo de mi.

Va sonar el timbre de la porta i els batecs del meu cor es van accelerar d'una manera inexplicable, com si esperessin trobar rere ella per obra d'un miracle al Sr. Ponç. Era la senyora Maria del segon. “I ara que voldrà aquesta dona? Bufa! Si és Déu tot podràs que torna a posar a prova la meua hospitalitat i ara amb aquesta velleta... ja seria massa”. Però no. Ella només em volia comunicar una tafaneria. S'acabava d'assabentar per una amiga seva que vivia a la mateixa residència que el Sr. Ponç de la mort d'aquest. Jo no havia explicat a ningú, a excepció de la meua família l'herència que el meu veí m'havia deixat ni cap detall del judici. Vaig intentar posar cara de qui no sap res fent un comentari sobre que ja era molt gran...

-Miri, aquell home era un plom. Jo només li deia a vostè perquè sé de bona font que era l'únic veí qui encara rebia estoicament les seves visites i a sobre li oferia el seu sopar de bona gana. Bona nit —va concloure ella.

-Bona nit tingui senyora Maria, però permeti'm que li rebati el seu parer. El Senyor Ponç no era cap plom. Només patia de soledat, com milers de persones a les que tots ens mostrem insensibles— li vaig respondre. En tancar la porta i tornar cap al menjador, respirava profundament, per agafar aire i mirar d'acceptar l'experiència viscuda. Lliçó apresada. Ja no té remei. Cal mirar endavant però això sí, de manera diferent. Potser la vida m'havia donat l'oportunitat de veure el món amb altres ulls d'ara endavant.

Autor
Martí Casal Pelegrí

El secret que amaga la porta

2

Categoria

Em dic Anna i tinc 14 anys. El que més m'agrada fer és anar a casa la meua àvia a passar els caps de setmana. Viu al carrer de Banyes Nous, a prop de l'església de Santa Maria del Pi i al costat de l'antic call de Barcelona, el barri jueu.

La seva casa és molt antiga i enorme; des de petita m'ha agradat ja que em semblava tan gran com un castell i jo jugava sense parar: tan bon punt era una princesa com una exploradora que cercava un tresor amagat en totes aquelles habitacions i en tots els racons que les cases velles tenen.

La meua àvia m'havia explicat, més d'uns vegada, que la casa havia estat propietat de la nostra família des de l'edat mitjana i que és possible que encara hi haguessin amagats documents o objectes dels meus avantpassats que expliquessin l'història de la nostra família i del nostre barri.

L'història que us explicaré a continuació es va produir l'estiu passat. Com que tenia moltes ganes d'investigar, em vaig proposar descobrir que s'amagava darrera d'aquella porta petita i vella del soterrani de la casa; sempre havia tingut curiositat doncs era l'única que encara no havia pogut obrir i quan li preguntava a l'àvia, aquesta sempre em deia:

-No siguis tan tafanera! No sempre les sorpreses són agradables i, potser, el que trobaries no és tan interessant com tu t'imagines!

I sense donar més explicacions, la iaia donava per acabat l'interrogatori.

Aquella vegada, però, ho descobriria per mi mateixa. Primer havia de pensar un pla per obrir la porta sense que l'àvia se n'adonés però no sabia com fer-m'ho; feia molts anys que buscava i mai havia trobat cap clau que em pogués servir per obrir-la.

Vaig estar buscant durant molts dies però res, ni rastre de la clau tot i que en aquella casa n'hi havia més de cinquanta claus velles. Cap no es corresponia amb la porteta del soterrani.

Si intentava fer una ullada pel forat del pany només hi trobava foscor i un aire fred que em feia tancar els ulls. D'on podia sortir aquest corrent? Vaig intentar empenyar-la amb totes les meves forces, vaig donar cops de peu, però res, no va ni grinyolar la petita però massissa porta subterrània.

Però no em rendiria, no encara, era massa d'hora per llençar la tovallola; així doncs, em vaig proposar continuar investigant per tal d'obrir aquella misteriosa porta. Potser l'àvia tenia raó quan deia que era una tafanera però a mi em sembla que tinc dots per a fer d'investigadora.

Un matí, mentre esmorzava, em vaig fixar que la meua àvia portava al coll una cadena amb una claueta d'or fent de penjoll. Li vaig preguntar què obria aquella clau tan petita i ella em va contestar amb un to de veu inquietant:

-Aquesta clau obre un cofre; no se que et portes entre mans però has d'anar amb compte amb les coses que no coneixes. Els misteris ho són per alguna raó i val més no remenar ni tafanejar les coses que volen estar en les penombres. Així docs, deixa d'anar amunt i avall fent d'exploradora que ja no ets una nena petita i això ha deixat de ser un joc.

Sense fer cap més comentari, varem acabar d'esmorzar i jo em vaig tancar a la meua habitació.

Què em volia dir l'àvia amb tot això?, què potser ja sabia el que estava fent? Estava clar que la meua àvia sabia alguna cosa sobre la porta que no estava disposada a compartir amb mi; però m'era ben igual, ja ho descobriria jo soleta, que, com ella deia, ja no era cap nena.

I de sobte hi vaig caure, l'única cosa que podia obrir aquella claueta era el cofre que la iaia amagava a la seva habitació. La qüestió era, com aconseguiria treure-li la claueta sense que ella se n'adonés? Era una tasca molt difícil ja que tothom sap que les àvies tenen una son molt lleugera. Després de donar-li voltes durant una bona estona vaig trobar una solució.

Corrent cames ajudeu-me vaig arribar a la Plaça del Pi, on cada dia es posen les parades d'embotits casolans, caramels artesans i herbes medicinals. La parada de les herbes estava atesa per un senyor grassonet molt amable que em va dir:

-Què necessita una joveneta tan sana i bonica de la meua parada? Potser vols una infusió per enamorar un xicot o vols unes herbes per fabricar-te un xampú?

-Res d'això, senyor. M'envia la meua àvia a comprar herbes per fer una infusió que li permeti dormir a les nits. Diu que amb res es desvetlla i que donaria el que fos per dormir 8 hores seguides com quan era jove. Què té cap remei que la pugui ajudar?

-I tant, aquest problema té una solució molt senzilla i a més, de molt bon gust.

Et faré una barreja d'herbes que oloren molt bé i tenen un gust dolç com la mel. Amb això —va explicar-me el venedor— dormirà com una nena i d'una tirada.

Aquella nit, en haver sopat, li vaig oferir l'infusió a l'àvia dient-li que tenia raó quan em deia tafanera però que no ho feia amb mala fe; simplement, tenia molta curiositat. Li vaig desitjar bona nit i, fent-li un petó, me'n vaig anar a la meua habitació. L'àvia es va quedar molt estranyada però de reüll, vaig veure com es prenia la beguda sense fer cap comentari.

Cap a mitja nit, vaig esmunyir-me a l'habitació de l'àvia i, un cop comprovada l'eficàcia de l'infusió, li vaig treure la cadena amb molt de compte. Efectivament, tal i com jo

em pensava, aquella petita clau obria el cofre. Dins el cofre, vaig trobar una altra clau més gran, vella i rovellada. El meu instint em va dir que aquella clau obria la porta del soterrani. Vaig agafar-la, vaig tancar el cofre amb compte i li vaig tornar a posar la cadena a l'àvia.

En un tres i no res, em vaig plantar al soterrani. No m'ho podia creure. I si aquella no era la clau? I si tots els esforços havien estat en va? L'única manera de saber-ho era obrint la porta. Vaig introduir la clau lentament dins el pany i girant-la, vaig sentir un grinyol seguit d'un cop sec. Poc a poc, vaig empènyer la porta i em vaig trobar davant una gran foscor humida i tenebrosa. No s'hi veia res però hi havia corrent d'aire. Això significava que per algun lloc s'hi devia escolar.

Vaig agafar una llanterna i sense pensar-m'ho dues vegades vaig començar a caminar per un túnel sense saber on aniria a parar. Després de caminar prop d'un quilòmetre, em vaig trobar en una mena de cripta. El meu cervell va recórrer tot el barri buscant les esglésies properes a casa de l'àvia. És clar, això devia ser la un recinte secret a sota mateix de l'església de Santa Maria del Pi. Amb la llanterna, vaig veure que hi havia els esquelets de 4 persones, dues adultes i dues criatures i, a sobre d'una mena d'altar hi vaig trobar un pergami escrit en català antic. Vaig agafar-lo i vaig tornar a recórrer el passadís fins a sortir al soterrani de l'àvia. Vaig tancar la porta i vaig tornar la clau rovellada al seu cofre. Les herbes de l'infusió havien donat un resultat excel·lent ja que l'àvia dormia com una soca.

Al matí següent, vaig esmorzar més ràpid que mai i em vaig tancar a l'habitació per a llegir el pergami. Em va costar una mica però en acabar, vaig saber que els esquelets que havia trobat eren d'un tal Benjamí, que explicava com un cristià anomenat Josep Puig els va ajudar a ell i la seva família a amagar-se en aquell soterrani per fugir de les persecucions de jueus de l'any 1370; en Puig els va tancar amb la promesa de tornar a buscar-los un cop acabades les revoltes, però mai no va tornar. La gana i la set va provocar la mort dels nens; després de la dona i, abans de morir ell, va decidir escriure aquell testimoni on explicava la seva història i demanava a qui trobés el pergami que encengués una espelma beneïda i resés una oració que alliberés els seus esperits. Per fer-ho, hauria de trobar una entrada secreta a la Capella de la Sang de l'Església del Pi i demostrar al guardià de les escales que estava disposada a alliberar en Benjamí i la seva família fins i tot arriscant la seva vida. Si el guardià s'ensumava el més mínim dubte, pronunciaria un malefici que faria desaparèixer per sempre l'alliberador. Així doncs, la persona adequada havia de ser molt valenta i decidida.

De seguida vaig saber que jo seria la persona que ajudés els esperits de la família d'en Benjamí, així que em vaig encaminar cap a la Capella de la Sang de l'Església del Pi i una vegada vaig arribar vaig començar a buscar la porta amagada de la que es parlava al pergami; el meu instint d'investigadora em deia que la porta estava amagada darrere d'un dels enormes atuells que hi havia, i evidentment, el meu instint no em va fallar; en apartar un del atuells de terracota vaig trobar una petita porta i, en empenyar-

la vaig veure que era l'obertura que donava accés a unes escales de cargol estretes que semblava que portaven cap al mateix centre de la terra.

Vaig començar a baixar per les escales que cada vegada s'anaven fent més estretes i, cada esglaó que baixava em feia ensumar una flaire rànica, com si aquell espai hagués estat tancat des de feia centenars d'anys.

Però, malgrat l'incertesa no em donaria per vençuda; si havia aconseguit arribar fins aquí ja no hi havia res que em pugés aturar; aconseguiria deslliurar els esperits d'en Benjamí i la seva família de la presó en la que hi eren.

Després de 10 minuts, vaig arribar a una habitació petita i fosca, il·luminada únicament per un parell d'espelmes situades als extrems d'un altaret on hi havia un cofre obert; a l'interior s'hi podia veure un paper mig rossegat per les rates i una altra espelma; aquesta, però, no s'havia encès mai; vaig deduir que aquella espelma i aquell pergami devien ser la pregaria i l'espelma beneïda de les que en Benjamí parlava a la seva carta.

Quan, ajupida al terra, em disposava a encendre l'espelma, d'un racó de l'habitació va aparèixer un home vell, d'aspecte cansat, que no deixava de mirar-me. No era

necessari dir qui era, ho sabia perfectament; aquell era el guardià de les escales que m'havia de posar a prova; era el moment de demostrar que ho podia fer, que estava a l'alçada del repte.

Sense dir res, em vaig aixecar i amb el cap ben alt vaig dirigir una mirada intensa i decidida a aquell home; en cap moment vaig dubtar, sabia que el que estava fent no era res dolent i que tenia les qualitats necessàries per fer-ho.

Potser només van ser uns segons, però a mi em va semblar una eternitat. De cop i volta, el guardià va abaixar la mirada i em va fer un gest d'aprovació amb el cap per indicar-me que havia passat la prova i que podia procedir a llegir el pergami i encendre l'espelma.

No m'ho vaig rumiar més i de seguida em vaig tornar a ajupir, vaig treure el pergami i l'espelma de dins del cofre, vaig llegir la pregaria en veu alta i, quan vaig acabar la lectura, les tres espelmes es van apagar. Durant uns segons tot es va quedar a les fosques i vaig sentir unes veus que em donaven les gràcies.

En obrir els ulls vaig trobar-me al meu llit, marejada, sense tenir clar si el què havia passat havia estat un somni o havia passat de veritat; fent un esforç, em vaig incorporar i, tot d'una, el vaig veure a sobre la tauleta de nit: el pergami escrit pel Benjamí hi era allà, era real i, per tant, allò no ho havia somiat. Un somriure va dibuixar-se al meu rostre i em vaig aixecar eufòrica.

Quan vaig entrar a la cuina per esmorzar l'àvia em va dir:

-Noia, m'hauràs de fer cada dia una d'aquestes infusions teves. He dormit com un nadó i em sento ben relaxada. A mi ja m'estaria bé que totes les nits fossin com aquesta.

Autor

Laura Florit González

Jo vaig pensar posant un somriure murri: oh! No si us plau!, Ja n'he tingut prou.

Quina repercussió tenen les decisions que prenem? És sempre una decisió la que porta a l'acció? O bé es la casualitat? Aquella estranya sensació que sembla que condueixi la nostra vida, que fa que ens sentim titelles d'un teatre en què una presència invisible mou els fils en forma de moviments, paraules, gestos, mirades, que escriuen el camí de la nostra existència.

Aquesta idea inquietant i atterradora em va venir al cap després que ho perdés tot per segona vegada. No podia ser una mera casualitat, o sí?

Els meus pares i la meva germana em van venir a buscar aquella tarda plujosa en el que les foscos núvols governaven l'accidentada carretera. Jo estava massa enfadada com per fer-los cas, el més absurd és que ja no aconsegueixo recordar per què. Només sé que el meu orgull em va impulsar a obrir la finestra per tal de no escoltar a aquelles persones que l'únic defecte que tenien era preocupar-se per mi en tot moment. Mentre intentava fugir de les paraules que sabia que em portarien a pensar que era jo la que anava errada, el vent capritxós va arrancar-me del coll el penjoll que algú m'havia regalat. I vaig ser tan egoista com per posar-me a cridar com si de sobte el més important fos una placa metàl·lica que simbolitzava una amistat que significava molt més per mi que un collaret. El meu pare que només volia que deixés de plorar va donar la volta per tal que pogués recuperar aquella galindaina que semblava causar les meves llàgrimes. Després d'un curt segon de satisfacció, com el que sent una nena petita que després d'una rebequeria aconsegueix que li tornin la seva joguina preferida, vaig deixar de sentir la música emesa pel CD preferit de la Lala, la mirada penetrant i decebuda de la meva mare reflectida en el retrovisor, els esbufecs del meu pare que s'havia vist obligat a complaure'm i l'aire furios que agitava i enredava els meus negres cabells. Les notes animoses, els ulls entristits, i la respiració contrariada van ser substituïts, per pànic i fosc, pel xerric dels frens d'una vella camioneta que havia relliscat per les corbes com si es tractés d'un patinador sense experiència derrapant sobre el gel. Tot va passar molt de pressa, però recordo amb claredat els crits de la meva germana petita en enfrontar-se amb aquella incertesa que inevitablement acabaria en tragèdia. No aconsegueiré oblidar mai que van ser els meus actes que van fer que el seu petit cor deixés de bategar aquell trist dia. Perduraria per sempre aquell esgarrifós pensament. Per què ells i no jo? Per què per culpa meva? Per què? No ho sé i no vaig arribar a saber-ho mai.

Em sentia més sola que mai i les llàgrimes brollaven del meus ulls clars com la pluja ho feia per els vidres d'aquell hospital. Les parets blanques i fredes em recordaven que ho havia perdut tot, i que tot era culpa meva. Perquè tots els metges s'alegraven de que estigués viva? Com podien recordar-me contínuament la sort que tenia de seguir respirant? És que no els semblava prou càstig la meva solitud? Perquè somreien cada vegada que comprovaven que estava bé? Havia estat jo la que amb unes llàgrimes i un parell de crits, havia submergit la meva família en un son profund, en un tancar d'ulls del que no despertarien mai, en la moneda de canvi que havia fet servir per saldar els meus egoistes actes. Les que havien de seguir respirant eren aquelles boniques ànimes que només volien que jo fos feliç, a qui vaig arrabassar la vida, en un miserable segon.

Plorava sense descans cada vegada que les infermeres creuaven el marc de la porta, no volia que ningú em consolés, no m'ho mereixia. No hi havia part de felicitat, per ínfima que fos que pogués suavitzar la gèlida espasa que se m'havia clavat al cor i que restaria allà per sempre més, per recordar-me cada instant de la meva existència la responsabilitat que em pertocava. Cap calmant, ni cap pastilla que em subministressin no guaria la meva negra ànima, enfosquida pel destí que m'havia condemnat a estar sola. Em sentia tan impotent. El món seguia girant, el sol sortia cada dia i s'amagava quan la nit tenia de negre el meu sostre. I cada vegada que la lluna vigilava l'edifici, li reclamava una explicació a la que només em responien uns udols aterradors que congelaven el meu sagnant cor. No hi havia salvació possible. Reia amargament les hores recordant aquells dies en que plorava perquè no m'havien convidat a un ball, perquè els meus pares no em volien deixar anar a una festa, perquè la Lala m'havia destrossat el meu vestit preferit o perquè un idiota pel que havia perdut el cap no em mirava després d'haver estat hores davant el mirall per culpa seva. I ara quan veia el meu reflex no aconseguia veure res més que una ombra del que havia estat. Els meus cabells negres com la foscor queien en forma de cascada per la meua cara, tan pàl·lida que em feia semblar morta, les meus ulls blaus havien adquirit una tonalitat gèlida, emmarcats per unes ulleres grises a causa del meu insomni. La meua infermera deia que era bonica, els meus pares sempre m'ho havien dit, però mai amb aquella veu, impregnada d'un terror irracional i tan intens que la noia, sense èxit, s'esforçava per amagar. Jo no la culpava, si realment era bella, la meua bellesa era tenebrosa, plena de dolor, solitud, tan letal i inhumana que ningú no gosava mirar-me directament als ulls, perquè si és veritat que els ulls són el reflex de l'ànima, la meua era fosca com un pou sense fi. Al mirar-me veien la mort, reflectida en la cara d'una viva que per dins estava morta. No podia dormir, tenia por d'acucar els ulls, no pas temerosa de que no els tornes a obrir sinó perquè se'm feia molt dur enfrontar-me al fet que ja no quedava cap més somni dins meu. I quan finalment el meu cansament, alimentat per aquells somnífers que em negava a prendre, guanyava al temor, veia les seves cares, els seus ulls càlids com una tarda de primavera, el somriure contagiós d'aquella nena que ja no tornaria a veure i que trobava tan faltar. Sabia que ja no tornaria a ser la mateixa per molts anys que passessin en aquest condemnat món en el que les coses que abans havien ocupat els meus pensaments per a mi ja havien deixat de tenir importància. Les meves ambicions, el desig de fer grans coses, havien marxat amb ells. Era una ombra fosca i desconsolada que passejava per aquest món sense intenció de canviar res, esperant el dia per reunir-me amb ells en un lloc molt lluny d'aquí. Els dies van anar passant i es van convertir en mesos que van acabar sent anys, vuit anys, funestos i freds, amb hores interminables i nits eternes. Atrapada entre aquelles parets que seguien tan blanques i glaçades com el primer dia que vaig entrar per la porta del centre. Els experts que em tractaven intentaven amagar que havien perdut tota esperança que em recuperés d'aquell cop tan dur que havia rebut amb deu curts i fugaços anys. Però la seva mirada no desvetllava res que jo no sabés. Quan marxaven de l'habitació i pensaven que no podia escoltar-los es deien el que els seus ulls ja m'havien explicat abans, que estava submergida en el dolor, del que no sabien com alliberar-me. Ho havien intentat tot, però jo m'havia tornat tan esquerpa i distant que tan sols s'atrevien a tocar-me per por de que em tanqués dintre meu, temerosos de veure com m'aïllava per no tornar mai més. Em passava

hores mirant el sostre, il·luminada per la tènica llum dels fluorescents. M'adonava que ja no recordava el que era ser feliç. El temps s'havia endut els meus bons records. I quan explorava la meua memòria només trobava foscor i culpa, i aquella solitud que no m'abandonava mai. L'únic record que acudia al meu cap eren borrosos crits i plors, l'únic que veia amb claredat eren les parets de la clínica que m'arrabassaven la meua llibertat com la gàbia de dolor m'empresonava el cor.

Un dia, en què la llum de l'astre més poderós del firmament il·luminava els jardins que veia des de la petita finestra de la meua camera, vaig veure com l'herba verda i frondosa brillava de manera especial amb una tonalitat tornassolada, els arbres, tan enormes i altius es movien al compàs del vent i enmig d'aquella exuberant malesa, vaig veure com una petita rosa vermella començava a obrir els pètals. Era tan bonica i tan fràgil, i tot i així lluitava desesperadament per viure, per trobar la calidesa dels rajos daurats. La seva força i obstinació em van commoure fins a tal punt que vaig decidir tornar a posar els peus fora de les parets que em retenien, havia estat tan de temps tancada, massa temps fora del món al que un dia vaig pertànyer.

I havent vist el desig de la delicada flor de fer-se un lloc en temps, em va semblar cruel seguir preguntant-me per què el sol seguia brillant, o per què després que la casualitat m'exiliés per sempre a la tristesa no s'amagava perpètuament. Llavors vaig saber que aquell cos tan brillant sí sabia que un cor de tenebres no s'enlluernaria mai però també sabia que havia de sortir cada dia, no tothom restava a les fosques eternament. Un pètal de la que m'havia impulsat a sortir, va caure amb un moviment gràcil sobre els meus peus descalços. Emocionada, el vaig agafar i de sobte va fugir de la meua mà, va travessar la porta de vidre de la clínica. Volava dirigit pel vent mentre jo el seguia sense poder deixar-lo marxar i, en un instant es va desplomar sobre les rajoles del carrer. I quan l'anava a recollir els meus dits es van trobar amb uns altres. Destí, atzar? Jo crec que sí. Només volia fugir. El propietari d'aquella dolça mà n'era el culpable, vuit anys sense deixar-me fregar per ningú van desencadenar sentiments contradictoris dintre meu. Em destrossava el fet de no sentir-me sola del tot, em sentia reconfortada i a la vegada plena d'ira per haver deixat de fer girar, per un instant, tota la meua vida al voltant del dolor que només jo havia causat. Em va allargar la mà on descansava aquella brillant làmina vermella. I tot i que ho vaig intentar evitar, procurant no parpellejar, una cristal·lina gota va brollar en silenci dels meus tristos ulls. No havia gosat mirar-lo per por que al veure la meua expressió em tingués por, com tota la gent que havia sentit com una suor freda els recorria l'esquena després de clavar els ulls en el meu rostre. Però em va agafar la cara amb suavitat i em va obligar a aixecar el cap. Semblava un àngel. Era l'únic que s'havia atrevit a enfrontar-se amb la meua negra mirada de gel sense apartar-se, sense titubejar vaig tenir la sensació que ell em comprenia, que alguna vegada havia sentit aquella pertorbadora soledat que atacava sense treva la meua ànima. I com si Ell també hagués pogut entreveure entre les tenebres que m'assolaven i sabés el que anhelava, em va abraçar i en mig d'aquells braços protectors vaig plorar en silenci mentre m'acariciava els cabells. Quan vaig haver vessat totes les llàgrimes que vaig poder, em va mirar amb aquells ulls tan clars que van fer fugir els núvols que enterbolien el meu cor, em va somriure. El seu somriure, tan bonic i perfecte em va

fer riure a mi també. Després de tants anys, de tant de temps, els meus llavis es van eixamplar, les meves galtes pàl·lides van recuperar el color i les meves blanques dents es van deixar entreveure en una tímida rialla.

Mai ho hagués cregut, ho hagués negat amb totes les meves forces, però poc a poc em vaig anar recuperat. Ell m'havia tornat la vida. Era Ell, l'única cosa per la que havia valgut la pena restar aquí, enmig de tant dolor.

Es deia Alex. Semblava que el nom s'hagués creat expressament per ell, no n'hi havia cap altre que el definís amb més perfecció, El protector. Sí, indubtablement ell era el meu protector, el que havia aparegut just abans que em perdés sense possibilitat de tornar. I no mentiria si digues que de no ser per ell no em quedaria raó per seguir, i que hagués mort per ell sense que m'ho demanes, infinites vegades sense parpellejar, sense dubtar-ho i ho hagués fet orgullosa, perquè no hi havia més noble causa pera mi que donar per ell la meva vida, ja que en el fons era tota seva. Vaig lliurar-li aquell dia, quan em va donar la mà i després que em somrigués vaig saber que no em tornaria a pertànyer ni un instant més. Només quan ell no hi era tornava a sentir aquell buit dintre meu, però sabent que ell dormia sense perill sota les mateixes estrelles que jo, el forat es feia més petit i aconseguia conciliar el son. Només tenia un somni, volia restar amb ell, tota la eternitat, junts per sempre.

Era el dia del meu divuitè aniversari. La llum del dia entrava fins a la meva habitació, havíem quedat per trobar-nos poc després, però abans, havia de fer una cosa, per la que havia esperat llargues hores. Vaig agafar una petita capsa havia amagat sota el desgastat matalàs, la vaig treure amb cura i vaig bufar dolçament per treure-li la pols, que s'havia acumulat des de feia vuit hiverns. La vaig obrir amb nerviosisme. Sobre el vellut vermell descansava la xapa de la meva primera i última millor amiga, aquella galindaina que havia costat vides. Me la vaig penjar al coll, havia de passar pàgina, el destí m'havia donat una altra oportunitat, ara ja no estava sola.

Vaig creuar la porta de l'edifici, i allà estava. Tan perfecte com sempre, amb els seus ulls brillants i el seu somriure, tan bonic que eclipsava el sol. El seu cabell daurat li queia per les definides faccions i entre les càlides mans duia un ram de roses vermelles. La seva mirada va recaure sobre mi, se li havia il·luminat la cara i emocionat de veure'm va córrer a trobar-se amb mi a l'altra banda del carrer el mes ràpid que va poder. Els dos només teníem ulls l'un per l'altre, no calien paraules.

Un soroll esfereïdor em va despertar del que semblava el somni més perfecte que hagués existit mai. Un crit ofegat va sortir de la meva gola. Es va girar però ja era tard, el cotxe que acabava de tornar-me a la realitat va impactar contra ell. Tot va passar molt de pressa. Em vaig arraulir al seu costat. Em faltava l'alè i a ell també. Vaig agafar les seves mans tacades de sang, tan vermella com les roses de les que n'era destinatària mentre els meus ulls vidriosos observaven aterrats com ja començava a tenyir-li la camisa. Veia com els ulls del meu protector, s'enterbolien sense marxa enrere i com una atterradora tenebra eclipsava aquell color daurat que amb resignació havia de deixar marxar. Irremeiablement els batecs del seu cor s'apagaven a la vegada que la vida

fugia del seu cos com qui fuig d'una tempesta de sorra, que acaba emportant-se tot el que troba al seu pas, per molt que t'amaguis. I temorosa de no tenir més temps vaig dir-li amb veu tremolosa que l'estimava com no ho havia fet abans i com no tornaria a fer-ho mai, que no em deixés sola en aquell cruel lloc, que no marxés que encara ens quedava tota una vida per endavant. Però les meves paraules no van servir de res, els dos sabíem que estava a punt de marxar, se les va emportar el vent, igual que feia anys s'havia endut el meu collaret. I mentre amb el seu últim alè em deia que m'estimava i que aconseguiríem estar junts, vaig començar a plorar. Llavors els metges me'l van arrencar dels braços, però jo sabia que no hi havia remei, que l'Alex m'havia deixat sola. Entre els pètals de les flors que estaven escampats pel terra vaig veure un petit joier i el vaig obrir, a dins hi havia un cor amb brillants i al mig, escrit amb lletres de plata deia: Àngela. Era per mi.

I així va ser com per segona vegada vaig perdre la meva raó de viure i les ganes de pertànyer a aquest món. Vaig cridar fins que em vaig quedar sense veu, vaig plorar fins sentir-me buida però no va servir de res, l'Alex ja no hi era.

Vaig arrencar a córrer sabent que els meus passos no em portarien al lloc on volia anar. I quan, sense respiració, vaig parar la meva patètica fugida a cap lloc, vaig veure com un pètal vermell com el que havia fet que l'Alex i jo creuéssim la primera mirada queia sobre l'aigua, sota el pont. I com la llum il·lumina la foscor, una idea va il·luminar la meva incertesa. Ja no hi havia res que em retingues, no podria suportar setanta anys més plorant pels meus actes, per haver acabat amb l'existència de les úniques persones que volia tenir a costat. Sabia que ni el meu cor, ni la meva ànima podrien tornar a suportar un dolor tan intens, no sobreviurien a una segona i mortífera espasa que em mataria de totes maneres.

Vaig mirar el cel fosc que s'estenia sobre el meu cap, aquell sostre que amb seguretat sabia que ja no tornaria a ser el meu. I hi vaig clavar els meus ulls, foscos, plens d'ira, dolor. I amb aquella mirada sinistra i desafiant vaig somriure amargament, culpant aquella egoïsta casualitat, aquell destí terrible que m'havia lliurat al dolor i que s'entestava a encadenar-me a un món, a un món que ja no em pretenia, no sense ells, sense ella, sense ell.

Ja havia pres una decisió, i sabia que era la conseqüència de la solitud, la tristor, la impotència i la culpa que era únicament meva i que no podia compartir amb ningú més que amb aquella presència cruel, que estava convençuda que per pur egoïsme o per un solemne avorriment havia trencat la meva sort, la meva vida. Però tant em feien les raons que m'havien guiat cap aquell irracional acte, l'havia pres i era el que volia, la meva única i última opció.

Vaig pujar a la barana i vaig saltar. Un temor va passar fugaçment pel meu cor mentre em precipitava al buit, però va fugir en veure el record, més nítid que mai dels meus pares i la Lala, i esperant que em sentíssin vaig dir-los que me'ls estimava, i que amb una mica de sort, la que li havia mancat durant tots aquells anys es tornarien a trobar. Després d'aquest pensament amb destinatari vaig sentir com l'aigua freda l'envoltava sense excepció, i com les onades furioses m'empenyien cap al fons. Fins i tot la meva

part racional s'havia lliurat a aquella profunda desesperació que esgarrifava cada centímetre del meu cos. Tenia molta por, m'estava ofegant, però veia el somriure de l'Alex, i el sentia més a prop i això em reconfortava tant com per enfrontar-me a la mort jo sola. I abans que tot l'aire es consumís dintre meu vaig cridar-lo i mentre li deia que ens tornàriem a veure abans del que pensava i que llavors res, ni la mateixa mort no s'interposaria entre nosaltres, que estariem junts per sempre, vaig sentir com els meus ulls s'enterbolien per la mateixa boira que uns instants abans s'havia endut el meu Protector. No em quedaven quasi segons per reunir-me amb ell i l'aigua estava tan freda, vaig cridar amb totes les forces que em quedaven: T'estimo, Alex.

I vaig aclucar els ulls per última vegada. I la lluita amb aquella egoista casualitat va acabar amb una rendició, amb un acte que havia començat en tragèdia però que em podria portar a la salvació.

I les meves mans van deixar d'aferrar-se desesperadament als dos collarets que es bellugaven furiosament per les corrents glaçades. I la meva ment va deixar de combatre, es va deixar portar per la il·lusió, el desig, la esperança, que em prometien que la pròxima vegada, quan tornes a obrir els ulls, ja no estaria sola. I vaig deixar de sentir l'aigua al meu voltant, el soroll de les onades, els batecs esvaïts del meu cor, el dolor va marxar. Tot em va abandonar, a la vegada que m'havia abandonat la vida. L'aigua ja no estava freda.

Autor

Paula Pallarès Navarro

Quan era petit em van regalar un autobús de juguina, era vermell amb moltes finestres i seients, a dins hi havia petits ninots que feien de passatgers, jo feia anar aquella juguina amunt i avall de la casa, tenia parades per tot arreu: al lavabo, a la cuina, al pati... a cada parada movia els ninots passatgers que baixaven i iniciaven d'altres històries que jo m'encarregava d'inventar, no eren històries complicades, eren històries quotidianes, de gent que treballa, somia i viu...I un dia em va tocar pujar a mi a l'autobús.

Primera parada: Primavera

Durant una primavera els meus pares van treballar tots dos pel matí i no em podien portar a l'escola, així que havia d'agafar l'autobús i anar-hi tot sol, com que el poble era més aviat petit només hi havia una sola línia d'autobusos i, per tant, sempre agafava el mateix vehicle, durant aquella primavera de la meva infantesa vaig experimentar tot el que havia imaginat quan era petit. Però en aquells moments a l'autobús em sentia molt sol. És estrany, la solitud és un sentiment agre i angoixant i t'aboca a la tristesa. Em vaig seure sempre al mateix seient, el del fons de tot a l'esquerra. Per combatre la solitud mirava per la finestra i recordava les meves vacances d'estiu al poble de la meva mare. Aquells estius ho eren tot per mi. Començaven el 23 de juny, tot just donar les notes a l'escola, el meu pare ens portava a tota la família al poble. El camí era llarg i, a mesura que, ens hi acostàvem l'emoció anava creixent. Quan arribàvem allà començaven realment les vacances, el temps passava entre jocs, llargs banys al riu, i moltes hores construint cabanes. Allò era la llibertat. Tots aquells records m'ajudaven a passar les estones en autobús. Amb aquells moments m'adonava que era realment feliç. Inconscientment vaig veure que els viatges amb autobús recordant l'estiu eren més curts, hi havia establert una mena de vincle entre els meus records i el temps que passava viatjant, s'havia convertit en un espai protegit, el meu espai per pensar. Però la primavera es va acabar i el meu pare em va dir que canviaria el torn per poder-me portar a l'escola, al principi em vaig posar molt content però l'endemà em vaig adonar que s'havien acabat aquelles estones màgiques. I des d'aquella parada vaig veure allunyar-se l'autobús amb l'esperança de tornar-hi a pujar algun dia.

Segona parada: Estiu (joventut)

Aquell estiu vaig començar a treballar a la Biblioteca municipal. Estava a l'últim curs de Dret. Havia estudiat durament aquell any i el pitjor de tot era que no tenia ni un duro i, no podia arreglar la moto. Així que no em quedava més remei que agafar l'autobús per anar a treballar.

Agafava l'autobús cada dia, recordant els meus anys d'infantesa, vaig tornar a seure al mateix seient d'anys enrere... el del fons a l'esquerra, aquells dies van ser molt especials. Havia crescut ja no veia la vida com quan era un nen, els meus moments feliços eren diferents, ara em dedicava o observar els passatgers, pensava en com devien ser, com

devien ser les seves vides, me les imaginava tot inventant-les, era fascinant poder crear històries per cadascun d'ells. Però cap història va ser tan bonica com la que vaig construir per mi mateix, perquè allà vaig conèixer el que era estimar. Cada dia a la parada de la Plaça pujava una noia que s'asseia al meu costat. Era morena i tenia els ulls de color marró, tenia una mirada neta i un somriure encantador. Al principi ni me n'adonava però dia a dia em vaig anar acostumant a la seva presència. Primer no ens dèiem res, el costum va fer que ens saludéssim i més tard vam començar a parlar. Vam baixar d'aquell autobús però des d'aquells dies mai més ens hem tornat a separar

Tercera parada: Tardor (maduresa)

A casa vam fer números i vam arribar a la conclusió que havíem d'estalviar i el cotxe s'havia de fer servir poc. I jo havia d'anar al despatx amb l'autobús. Vaig arribar a la parada just quan arribava l'autobús, si l'hagués perdut m'hagués enrabiat perquè hagués hagut d'anar caminant. Vaig seure en el seient de sempre, gairebé sempre estava buit, potser era perquè estava massa a prop de la porta i a la gent no li agrada el fred que passa quan s'obre a les parades, com sempre començava el moment més bo del dia, durant el trajecte observava els carrers de la meva ciutat, a aquella hora tot començava a funcionar, m'agrada veure com s'anaven obrint poc a poc les persianes dels comerços, em fascinava el moviment dels forns, que s'omplien de gent que anava a buscar el pa tendre, a cada parada pujava gent, no era gent nova, eren els mateixos de cada dia, només canviava la seva roba, la seva expressió de vegades estaven més tristos, de vegades més riallers. M'agradava d'imaginar com devien de ser les seves vides, les seves il·lusions i els seus somnis. La vida canviava a cada parada i els meus interessos també. Ara buscava la solitud de l'autobús per descansar. Intentava no pensar en res, tancava els ulls i em deixava portar pel moviment de l'autobús, tornava a ser el meu espai. A la meva parada baixava tot esperant que arribés el dia següent.

Quarta parada: Hivern

Avui he somiat en l'autobús vermell que em van regalar quan era petit i que feia anar amunt i avall. De cop m'han agafat moltes ganes de pujar a un autobús i ho he fet. M'he assegut en aquell vell seient, el del fons de tot a l'esquerra i m'ha envaït una càlida sensació. Mentre mirava el paisatge a través dels vidres de l'automòbil he vist passar la meva vida com la cinta d'una pel·lícula i m'he sentit tranquil i molt feliç, he pensat en la meva estimada Èlia i en els meus fills i néts. He recordat el passat, ho he fet amb tranquil·litat, amb tristesa per tots aquells que he anat perdent pel camí, i amb alegria per tots els que anat rebent realment sóc feliç, he gaudit de cada parada, he viscut, he odiat i he estimat. El dolor del pit que he tingut durant tot el dia va marxant a poc a poc, però estic cansat... em sembla que tancaré els ulls. Sembla com si la porta s'obris... Sí, ha entrat una senyora, no ho sé és... diferent, té una cara amable i una sensació de pau li envaïx el rostre, m'ha dit que aquest trajecte s'ha acabat i que ara en comença un altre, m'ha donat la mà i hem baixat de l'autobús, des de la parada l'he vist allunyar-se...

Estimat avi,

Fa molt que no et veig, massa temps, masses anys. Però cada cop que vaig a la platja, al mar, al port, no et puc treure de dins el meu cap.

És arribar, i submergir-me sense mullar-me la roba.

La coseta més insignificant, ja em recorda a tu. Cada detall, un record que torna. He sentit tantes coses en aquell indret tan bonic...

Els meus peus trepitjant aquella fina i brillant sorra com si tingués milers de partícules de vidre d'infinites tonalitats.

L'escuma suau però freda mullant els meus dits amb l'esmalt lleugerament rosat, jugant entre la sorra.

El sol amagant-se i provocant aquella càlida llum de fi de l'estiu.

El meravellós soroll que fan les ones al anar i al tornar, deixant que entri l'aigua entre els diminuts espais de dos dels milions de granets que hi pugui haver en aquest lloc.

La gloriosa línia situada al infinit indicant-me l'horitzó.

El sentiment de llibertat un cop a dins l'aigua.

Els moments de pànic que vaig viure-hi al començar a descobrir aquest nou món.

El calfred del neoprè mullat en contacte amb la meva pell que fa uns anys sentia molt sovint.

La suau brisa jugant entre els meus fins cabells foscos, provocant més nusos dels que ja tenia; i deixant aquella olor salada que tant m'ha agradat sempre.

Els pescadors que comencen a clavar ses canyes a tocar de la gèlida aigua.

Les enormes i pesants roques que una a una formen aquell espigó on hi he passat tantes tardes.

El saber que la millor càmera de totes, ha pogut veure i mai esborrará les imatges de les mil històries que s'hi han viscut, es viuen i es viuran allà dins. I també saber que aquesta, i el lloc on es guarden les imatges, són els meus ulls i la meva memòria. Un lloc que ningú em podrà treure, ni robar mai.

Els somnis que he tingut nit rere nit per tornar a capbussar-m'hi.

On he viscut aquest munt de sensacions, de sentiments. Han estat al mar, la cosa més immensa, misteriosa i fascinat, que he arribat a trobar.

Sento que quan arribo, m'assec a prop de l'aigua i miro a l'horitzó intentant trobar quelcom diferent que passi per allà, t'asseus al meu costat. Seus i em fas companyia, llavors recordo alguns dels pocs moments que em vas poder regalar. El mar t'encantava.

Autor

Pol Ribas Martínez

El mar m'encanta.

Estimat avi, per Mataró tot va molt bé, la família com sempre, Mataró una mica més canviat de quan vas marxar, però ara es veu molt més bonic.

La platja està igual que sempre, però la teva barca no. La van vendre perquè ja no l'utilitzava ningú, i em penedeixo de no haver pogut pujar-hi mai i entrar al mar com tu sempre feies i deies que faria quan jo fos gran.

El Barça, la teva afició, una de les coses que estimaves de tot cor ho està fent molt bé. En Guardiola és l'entrenador, i en Laporta ja no hi està com a president, ara n'hi ha un altre diferent... Però el millor de tot és que ara casi sempre guanyen, i l'any passat, van guanyar les 6 copes i tot! El papa diu que si tu ho haguessis vist, estaries com un boig celebrant-ho. M'agradaria haver-te vist. Respecte al Madrid, un cop els van guanyar 6-2; i aquest any, fa unes setmanes, 5-0! La veritat es que tots hem gaudit molt amb un equip tant bo.

Estimat avi, espero que amb aquesta petita carta, vegis el molt que et trobo a faltar, i en tants pocs anys el molt que m'has arribat a marcar. Ara crec que l'única manera de comunicar-me amb tu es jeure arran de terra, a la platja i deixar que el vent m'acariciï, llavors penso en tu. És una cosa inevitable. El mar ens uneix avi, el mar ens uneix per molt lluny que arribem a estar.

Autor

Helena Coll Sánchez

Hi ha llegendes que parlen de boscos encantats i princeses bellíssimes preses en torres tan altes que toquen els núvols; llegendes de guerrers que s'enfronten a dracs que escupen flames, que tenen cavalls ràpids com la tramuntana i espases que ho poden tallar tot. N'hi ha moltes, d'aquestes històries absurdes que distreuen la canalla abans d'anar a dormir. Hi ha qui se les creu, també hi ha qui les considera una pèrdua de temps. I hi ha qui pot pensar que aquest serà un relat seriós i formal, doncs està ben equivocac; heus aquí una petita història absurda per llegir després de fer el got de llet i rentar-se les dents. I comença com totes:

Temps era temps...

Temps era temps, en un indret molt llunyà, hi havia un regne enfrontat amb el seu veí del davant. L'origen de la baralla, ningú no el recordava pas, ja que feia ben bé vint anys que batallaven. Cada dia, ambdós reis sortien de palau amb cent soldats, i es trobaven a la plana que hi havia a la frontera. Els soldats, com a treballadors formals i puntuals, lluitaven de vuit a dues; en sentir la campana que marcava l'hora de dinar, els soldats deixaven les armes i seien tots en rotllana, menjant entrepans de cansalada i formatge, passant amunt i avall porrons de vi i jugant a cartes. Mentrestant, els reis decidien qui havia resultat vencedor de la batalla a pedra, paper, tisores, ja que de cap altra manera podien arribar a un acord d'ençà que els soldats s'havien unit en un sindicat per reclamar drets com el Dret a No Morir en Combat Exceptuant els Casos Accidentals. Quan les campanes tocaven les cinc, els reis i els soldats se'n tornaven a casa, cadascú pel seu camí. La meitat dels soldats sans i estalvis carregaven amb la meitat dels ferits, que rebien l'atenció dels metges, reposaven de nit, i es despertaven eixerits i a punt per la nova jornada laboral.

Però va arribar el dia que els reis dels dos regnes es van cansar de pagar cent sous cadascú per sis hores diàries de treball, i van enginyar un pla per posar fi a la guerra sense que els seus soldats els poguessin reclamar res de res. Van decidir unir en matrimoni el fill de l'un amb la filla de l'altre, i així de pas resoldre el dilema de la successió reial. Així doncs, el dia D a l'hora H, els soldats ben empolainats i guarnits es van presentar a la plana, on s'havien reunit tots els convidats del casament i que eren una bona multitud degut a que els reis havien dictat una nova llei segons la qual no assistir a una boda reial era un delictes castigat amb la pena de mort. Inclòs hi havia, a primera fila, l'ambaixador reial d'un tercer regne de més enllà, que havia vingut per cortesia.

Del camí d'un dels regnes s'acostava la carrossa que portava la Princesa. En arribar, en va baixar una noia tan bonica que fins i tot el capellà es va haver de retirar cinc minuts a prendre la fresca. Tothom s'inclinava davant d'ella, senzillament perquè ningú podia mirar-la sense evitar que els quedés una boca de pam vergonyosament oberta. Quan va arribar a l'altar, la gent va veure per l'altre camí com una segona carrossa s'acostava.

Quatre hores abans, el Príncep sortia de palau guarnit, empolainat i tremolant com una fulla, doncs el fet de casar-se sovint acovardeix el cavaller més valeros. Simultàniament, a l'altra punta de regne, una bruixa dins la seva cabana tot just s'havia adonat que ja no li quedava cap fulla de cicuta, i com que resultaven imprescindibles per a tota bona fetillera, es va posar el barret i va sortir al bosc.

El Príncep estava tan esporuguit que no podia entrar al carruatge, així que el bon conductor, coneixent els símptomes del pànic prematrimonial, li va confiar el secret d'unes herbes que donaven el valor i el coratge de cent homes a aquell qui gosava respirar-ne el fum. Així, el bon conductor i el Príncep agraït, van fer una discreta foguera darrera una mata i hi van llençar les poderoses herbes màgiques. Mentrestant, la Bruixa caminava i caminava, buscant els millors brots de cicuta, els que creixien als voltants del camí ral. Darrera seu, caminant més penosament, hi havia un ase vell i cansat, que transportava sobre el seu llom reumàtic una gran olla fumejant. La bruixa de tant en tant l'apressava, tan ensenyant-li una pastanaga com posant-li darrera una amenaçadora recepta d'estofat d'ase, fins que, finalment, van arribar al camí.

En aquelles que el Príncep i el bon conductor estaven rient d'un gos que passava, van tocar les campanes de l'església, recordant-los que haurien d'estar desfilant cap a l'altar. Ben de pressa i corrents van pujar a la carrossa, i fent petar els fuets el bon conductor va sortir disparat cap al bosc. Passant a tota castanya pels camins atrotinats el bon conductor no va agafar bé el darrer revolt, i el carruatge es va estavellar contra uns matolls innocents, una velleta i un mul. El Príncep va sortir propulsat a velocitats astronòmiques i va quedar encallat dins de la marmita fumejant, però no durant gaire estona, ja que de la gran olla en va sortir moments després un gripau banyut.

La Bruixa, que en el fons era una bona persona, va redreçar el carruatge i va espavilar el bon conductor. Només l'aigua màgica d'una font al regne veí podia tornar el Príncep a ser el que era, així que va ordenar al bon conductor que tornés a engegar la carrossa. Obedient i esporuguit, el bon conductor va fer via cap a la frontera; però a la plana, que era plena fins dalt, els van aturar, i davant de la sorpresa de milers de persones, de la carrossa en va baixar una bruixa amb un gripau.

El dia anterior, pels boscos del regne veí, un colom afamat i rodanxó va cometre un error gravíssim; amb la fam que el perseguia d'un parell de dies ençà, va posar el bec desesperat dins d'un cau de formigues. Les formigues, a qui no els feia gota de gràcia el sistema digestiu de l'au, van picar-lo i picar-lo amb el verí mortífer de les formigues guerres. I el colom, típ però amb una pota a l'altra vida, es va deixar caure dins d'una font, moribund. Davant la seva sorpresa animal, l'aigua màgica de la deu el va curar miraculosament. El colom, reviscolat, va alçar el vol i va deixar que el vent el guiés.

Però ai, els vents són capritxosos i traïdors, i van portar el colom als jardins del palau del rei, on la Princesa passejava ensumant els rosers florits. El colom, empès per la brisa, va anar a petar, Déu sap com, sota les faldilles de la Princesa, qui se'l va treure de sobre entre xisques histèrics.

El rei, furios, va ordenar disparar tot colom que s'acostés a menys de cinquanta passes de la Princesa, i el malaventurat colom es va veure perseguit per una allau de fletxes.

Un dels projectils el va encertar de ple, i el colom, recordant l'aigua que l'havia salvat del verí de les formigues, i amb les últimes forces va anar buscar la font màgica. Quan la va trobar, va començar a beure'n aigua, i més aigua, i més aigua, fins que va estar del tot curat. I tanta aigua havia begut que, durant la nit, es va començar a inflar, i a fer-se gros, fins que es va despertar tan gran com un bou. Ple fins dalt d'aigua i a punt de petar, el colom va començar a volar, penosament, amb les petites ales que li havien quedat. Amb parsimònia i vacil·lant, el colom va passar volant per damunt d'una plana plena de gent fins dalt, on dos reis i una Princesa discutien amb una Bruixa i un gripau banyut. Un dels soldats, recordant l'ordre del dia anterior, va agafar la ballesta i va apuntar al colom monstruós, que no deixava pas de ser un colom, i just quan passava per sobre l'altar va disparar.

Aleshores van passar un seguit de coses:

La fletxa va encertar de ple el colom, que anava tan ple d'aigua que va explotar, i tota l'aigua de la font màgica va caure sobre els reis, la Princesa, la Bruixa, el gripau banyut i els convidats, com una espectacular gota de la mida d'una casa, i com a conseqüència el Príncep va tornar a ser qui era, davant la tranquil·litat de la Bruixa i l'alegria de tothom, però no pas de a l'ambaixador del tercer regne que, moll de cap a peus, va obtenir com a record el cap del colom caigut del cel, cosa que el va fer muntar en còlera, i va declarar la guerra als dos regnes, notícia que van rebre amb alegria tots els soldats que s'havien quedat a l'atur.

I conte contat...

...ja s'ha acabat. De fet, podríem continuar enllaçant històries d'aquesta manera, elaborant una teranyina cada cop més enrevesada, amb remolins infinits i voltes de tres-cents seixanta graus. I hi ha qui dirà que és una pèrdua de temps estúpida, segur, però al cap i a la fi, no hi ha res millor que tenir un miqueta de temps per perdre, amb alguna bona història entre les mans, just abans d'anar a dormir.

Autor
Helena Sales i Masnou

Mitjanit a l'estudi. Silenci sepulcral. Una única làmpada il·lumina amb pesera la superfície de l'escriptori, mentre que la resta de la cambra queda lliurada a la foscor. Penombra. A la paret s'hi dibuixa una silueta tenebrosa, lúgubre, en perfecta consonància amb l'ambient misteriós: és l'ombra de l'escriptor, que es recargola els mostatxos, cercant una solució miraculosa a la inspiració paralizada. Està nerviós. Fa ballar la ploma, com si pogués escriure sola. Gesticula, mira d'alliberar tensions, però no se'n surt. Per molta relaxació que practiqui, el full segueix intacte, blanc com mai ho havia estat. Esperant la màgia que no arriba.

En un moment o altre, l'escriptor veurà la llum i mostrarà l'autèntica bellesa de la literatura. Les paraules fluïran en un mar d'harmonia i pau, on cada mot tindrà una simbologia ben especial. Trobarem la paraula adequada en el lloc adequat. Gaudirem d'una obra cuidada fins al més mínim detall, on cada coma tindrà el seu perquè. Lloarem el talent innat de l'escriptor, cultivat amb una bona dosi d'esforç i sacrifici. Una vegada més, el públic es rendirà als seus peus. I ja aniran moltes vegades...

La crítica, incapaç d'acceptar l'evidència, examinarà amb lupa la novel·la sencera, en busca de defectes insignificants que difuminin l'indiscutible èxit de l'autor. En trobaran, segur. No els agradarà la manera de fer del protagonista, ja que mai haurien experimentat unes emocions tan fortes. Trobaran massa extenses les descripcions. No coincidirán amb el rerefons de l'argument. Fantàstic. D'això tracta, la literatura: de transmetre sentiments diferents en cada persona, de generar reflexió, d'ajudar a sentir... Els crítics ompliran pàgines i pàgines amb comentaris estúpids, consol d'aquell que, declarada la seva incapacitat amb la ploma a les mans, es dedica a menystenir les altres plomes. En una obra com aquesta, qualsevol crítica serà inútil.

L'escriptor ens delectarà. L'obra mostrarà situacions dramàtiques que, narrades a un ritme trepidant, captivaran tota la nostra atenció: escenes amoroses que ens entendriran, un final inesperat que ens farà plorar a llàgrima viva. La narració estarà plagada de sorpreses combinades a l'altura dels grans mestres, fregant la frontera del Nobel amb les puntetes dels dits.

El mestre es passa la mà per la cara, fregant-se la barba espessa i llarga, en un nou símbol d'impotència. Es desespera, ja no sap què fer. Torç el gest, s'impacienta de debò. La seva ombra, reflectida a tamany gegantesc, adquireix un aire aterridor, accentuat encara més per la cigarreta que lentament es consumeix. A poc a poc, el cigar s'esgota, com el temps, i cada cop en queda menys, i menys... fins que, al final, només resten cendres. El temps es dissipa. Quan l'intentes dominar, retenir-lo dins el puny, s'esvaeix, com els grans de sorra s'escolen entre els dits. Ningú pot controlar el temps, amo i senyor de sí mateix.

El fum tenyeix l'habitació de malenconia. L'escriptor, perdut en les tenebres, pren un aire desmesuradament bohemí. Es balanceja sobre la cadira, avorrit, contemplat

el seu propi final. S'arronsa lliscant pel respatller rugós, cada cop més encongit. Empeiteix. S'enfonsa en la derrota. S'esforça per no caure adormit, pretén resistir, però està abatut. Els seus ulls no aguanten oberts, les parpelles s'ajunten i s'ajunten en un desesperat intent de cloure's durant unes hores. Ho aconsegueixen per moments, però, de sobte, un soroll sobresalta l'escriptor. El veí del pis de dalt arrossega els mobles vells, els mateixos que havia de canviar deu anys enrere. Maleït conservador. Formen un gran enrenou, suficient per retornar a la realitat. S'estava adormint. Ha de seguir, però necessita descansar. La primera entrega de la novel·la ha d'estar llesta l'endemà, però hauria de dormir.

L'escriptor opta per resistir, així que xarrupa el cafè que l'espera a l'escriptori des de fa hores. És fred, però se'l pren tot de cop. El mantindrà atent. Ara no pot abandonar. Ha de lluitar, ha de donar la cara. Només necessita seguir les senzilles directrius que resumien el seu primer llibre: esforç i sacrifici. El protagonista, en Biel, patia un terrible accident de motocicleta i quedava condemnat a la cadira de rodes. Lluny de caure en el victimisme, acceptava aquella desgràcia com l'acció d'un destí irrevocable i es decidia a tirar endavant: aquell cop brutal no aturaria la seva vida. Superant totes les adversitats, aconseguia deixar enrere els esculls i s'adaptava a la seva nova vida. Tot i que en moments crítics se sentia esgotat, incapaç de tirar endavant, treia forces d'on podia per continuar. Era ple d'amor propi.

L'escriptor havia de fer el mateix: predicar amb l'exemple. Si l'escriptor és allò que escriu, no tenia més remei. Quina mena de persona és aquella que escriu el que no és? Un hipòcrita? No, ell no era res d'això. Ell s'involucrava en la història, el seu personatge l'encarnava i aconseguia les gestes amb què ell mateix somniava. El seu personatge era tot el que li quedava. La seva ànima, el seu físic envejable, la seva valentia per afrontar les adversitats, el seu esperit jovial i, per sobre de tot, les seves ganes de viure. S'havia endinsat tant en el personatge...

Els ulls de l'escriptor, exasperats, brillen amb malícia. Destil·len un odi immens, infinit, cap a l'objectiu que persegueix des de fa hores. Al bell mig de la taula, desapercebut, el full de paper reposa in mòbil, blanc com mai ho havia estat. Un full nu, inert, completament despullat, lliurat al fred gèlid de l'hivern. Els fulls haurien d'estar sempre plens de paraules fantosiques, d'aventures on es descobriessin indrets màgics. En un món ideal, els fulls blancs no existirien. L'escriptor s'estalviaria el mal tràngol de començar-los a omplir, preguntant-se a qui interessaran. Deixaria de preocupar-se per l'interès de la seva obra, i escriuria pel pur plaer d'escriure. Escriuria per a ell, per estructurar el seu pensament, i es coneixeria millor. Fruiria al màxim de l'escriptura. Se sentiria realitzat.

La paraula 'termini' no seria més que un conjunt de set lletres sense sentit, set taques de tinta insignificants. L'escriptor acabaria les obres quan fos incapaç de millorar-les encara més, quan ja fossin perfectes, quan sentís que es trobava davant la versió definitiva. Es posaria ell les dates límit, no dependria d'un paràsit amb corbata sense el més mínim coneixement literari. La fortuna heretada del pare no garantiria el futur professional.

A la cambra s'hi respira tensió. Són moltes hores, ja, i el paper segueix buit. Les dioptries creixen i els cigars es consumeixen. Sí, ha passat el temps. L'escriptor ha guanyat experiència, però ha perdut màgia. La comercialitat i la globalització l'han derrotat. L'escriptura mai hauria d'haver estat una professió. Com el polític es crema si només és polític, l'escriptor es desgasta si només sap escriure. Ha confiat la seva vida a un personatge fantàstic i ara es troba que el personatge no viu per sí sol. Que si ell no li dona vida no hi ha vida que l'alimenti. I així, amb un personatge fracassat en l'intent de viure, el temps esdevé fum i els perfils de la costa, horitzons infranquejables.

Rere l'ombra ensopida que sura enmig de les cendres apagades, l'escriptor dona forma a la seva esqueleta. La portada és tacada per una burilla que simbolitza la bohèmia d'una vida nòmada, dels gratacels de Nova York a la metròpoli barcelonina i de l'Òpera de Sidney a la masia de Girona. "El síndrome del paper en blanc", la darrera obra que signarà, explica que ja no hi ha res més a explicar. Que quan el personatge ja ho ha dit tot, el teló es clou lentament. Abans de cloure's del tot, s'encalla un instant, com un miratge esperançador, però acaba cedint amb un darrer sospir. La seva silueta es difumina a les entranyes del vell teatre, rere el teló opac i lluent i entre la boira espessa del tabac que esguerra. L'escriptor és fum passat. Passat en l'oblit.

Autor

Victor de la Torre i Estévez

Ara ja fa molts anys, a unes muntanyes molt llunyanes, o potser no tant, hi havia una caseta de fusta rodejada d'avets molt i molt alts. A la caseta hi vivien el tiet Pep i la tieta Maria.

Com cada dijous, el Pep havia anat al bosc a buscar llenya per la llar, mentre la Maria era a la cuina amunt i avall sense parar. Tots dos estaven molt nerviosos, aquell no era un dijous qualsevol, aquell era l'últim dijous abans de Nadal i això volia dir que ben aviat arribarien els seus tres nebots: el Marc el David i el petit, l'Òscar.

El tiet Pep i la tieta Maria no tenien fills, mai no van arribar, però s'estimaven aquelles criatures com si fossin seves. Cada any, quan arribaven les vacances de Nadal, es feien càrrec dels nens mentre els seus pares treballaven a la ciutat.

El dia 25, el dia de Nadal, tota la família es reunia a casa del tiet Pep i de la tieta Maria per celebrar el dinar de Nadal. Menjaven, cantaven nades, explicaven històries, d'aquelles històries que a vegades fan riure i d'altres plorar, els nens deien poesies i fins i tot l'avi Josep s'animava a recitar algun que altre poema.

Cada any, mentre la tieta era a la cuina preparant els seus famosos plats, el tiet i els nens anaven al bosc a buscar l'avet que després guarnirien per donar la benvinguda al Nadal.

Aquell dijous, vora a les quatre de la tarda, es va sentir l'estrident so d'un clàxon pujant pel caminet.

-Corre, corre que arriben!! - va cridar tota esvalotada la tieta.

-Ja hi vaig, ja hi vaig! - va contestar el tiet Pep, mentre endreçava els troncs al costat de la llar.

Els tres nens van sortir d'un salt del cotxe i, corrents, van fer-li una forta abraçada al tiet. Aleshores la tieta va treure el cap per la porta i va dir:

-Guardeu alguna d'aquestes abraçades per mi!

L'Òscar se li llençà als seus braços i li va dir:

-Tieta, jo per tu guardo els petons més grans!

Veient l'escena, en Pau, el taxista, va tornar a fer sonar el seu clàxon estrident i va marxar per on havia vingut.

Els nens van deixar les maletes a l'habitació que tenien ja quasi com a pròpia i van agafar els abrics per acompanyar el seu oncle a buscar un bon avet per poder-lo guarnir per la nit de Nadal.

El tiet Pep i el Marc, el més gran dels tres germans, duïen les destrals. L'Òscar i el David s'encarregaven d'anar pel bosc buscant l'avet més bonic. Ja eren quasi dos quarts de cinc de la tarda i el Sol començava a baixar. No era pas l'hivern més dur de la història

però ja feia tres dies que no havia parat de nevar i a la muntanya es feia difícil caminar doncs hi havia més d'un metre de neu.

En aquell moment el David cridà tan fort com va poder. Allò volia dir que havia trobat l'abet perfecte. En Pep i el Marc van caminar fins on estava el David per començar a talar l'arbre. Quan l'abet va caure van adonar-se que l'Òscar encara no havia arribat. Tement que s'hagués perdut pel bosc, van començar a buscar-lo. S'estava fent fosc i quan ja pensaven que no el trobarien el Marc va ensopegar amb un tronc i va caure just a sobre de l'Òscar que estava dormint, tan tranquil, recolzat en el tronc d'un arbre. El Marc va notar que aquell tronc amb què havia ensopegat tenia quelcom diferent als altres. Segurament si aquell tronc no hagués estat allà en aquell moment, ell hagués passat de llarg i l'Òscar encara estaria dormint sota aquell arbre. Així que, quan van arribar el tiet Pep i el David, van decidir endur-se aquell tronc juntament amb l'abet que havien talat abans.

Després de l'esbrancada del Pep a l'Òscar, que va durar tot el camí, van arribar a casa on la tieta Maria ja els esperava amb el sopar llest a taula. Van deixar l'abet fora al jardí i van entrar el tronc a casa per apilar-lo damunt els altres troncs. Acabat el sopar van seure tots al costat de la llar de foc i el tiet Pere va començar el seu tradicional "interrogatori".

-Què Marc, com va per l'escola, quants deus has tret, com va el teu equip de bàsquet, heu guanyat força partits, ja tens alguna noieta al sac? – i sense esperar ni un minut ja hi tornava – i tu David, quin paper vas fer aquest any a l'obra dels pastorets? Tens alguna noia copsada? Com us va amb el vostre grup de rock?- i tot seguit - I tu Òscar, has tret molts excel·lents, t'han publicat alguna poesia, com van els partidets, encara ets un crack del futbol o ja t'has passat al bàsquet com els teus germans?

Els nens van començar a parlar tots a l'hora, de cop la sala era un guirigall, i perquè se'ls sentís, cada cop parlaven més fort. Els tiets miraven i somreien: ja tornava a ser Nadal. De sobte la tieta mirà el rellotge i esverada es va aixecar i fent clacar les mans va enviar tothom al llit.

-Som-hi nois, és de nit i demà hem de treballar de valent, s'ha de muntar el pessebre, guarnir l'arbre i a més a més aquest any jo jaestic més velleta i necessitaré ajuda amb el dinar.

Els nens van protestar una estona però també estaven cansats i van començar a desfilar cap a la habitació després de fer-los un petó de bona nit als tiets.

Quan ja tothom era al llit el Marc es va aixecar, va anar al costat de la llar de foc on eren apilats els troncs i agafant el que l'havia fet trobar a l'Òscar l'agafà i el posà a sota de tota la pila tot dient:

-A tu no vull que et cremin. Gràcies, has fet que aquest Nadal pugui ser com sempre; si no arribem a trobar a l'Òscar, s'hauria quedat adormit al mig del bosc i no vull pensar què hagués passat.

Quan ja tots dormien, somiant amb els dies que passarien plegats, a la sala de la caseta hi va aparèixer una llumeta que cada cop es va anar fent més gran. Un àngel es movia amunt i avall buscant alguna cosa que no aconseguia trobar, de sobte es parà davant de la pila de troncs i deixà anar una pols daurada. Els troncs van començar a tremolar i tota la pila va caure deixant el tronc del Marc ben visible.

-Per fi, m'estava ofegant a sota de tota aquesta fusta.

-He vingut a donar-te les gràcies, sóc l'àngel de la guarda de l'Òscar i no m'havia adonat del perill que corria. Si no arriba a ser per tu, jo ara no tindria per qui vetllar, i tota aquesta família s'hauria quedat sense Nadal. Puc jo ara fer alguna cosa per tu?

-Home, - va dir el tió (que és així com es diuen els troncs que s'apilen per cremar) - no m'aniria malament tenir unes potetes per poder-me traslladar, i uns ulls per veure per on vaig i una boca per poder tastar això que hi diuen menjar, fins i tot et demanaria un nas per poder olorar.

-Tot allò que em demanes es concedirà – va dir l'àngel tornant a tirar aquell polsim daurat per sobre del tió.

-I ara que ja tinc aquetes potetes, boca, ulls i nas. Què més et podria demanar?

-Jo no conec altra cosa que no sigui vetllar pels altres, però tu podries fer que els nens siguin encara més feliços el dia de Nadal. No sé pas com, però això ja ho esbrinaràs tu, que semblés un tió força espavilat. Tinc la sensació que fa temps que et conec iestic segur que aquesta feina t'agradarà.

I dit això, tal i com va arribar, una llumeta va sortir per la finestra per on abans havia arribat. El tió va quedar-se dos minuts quiet, intentant entendre què era allò que li havia passat, va moure les dues branquetes que li feien de potes, va ensumar, va aclucar primer un ull i després l'altre, i tot de sobte va intentar fer un salt. Que divertit! I va tornar a saltar encara més alt, i més i més, fins que en un d'aquelles salts va picar amb la taula i tot el que hi havia a sobre va caure a terra fent un escàndol impressionant. L'Òscar que ja feia estona que estava despert sentint el remor de la sala, va saltar del llit i va anar tremolant al llit del Marc.

-Marc desperta, hi ha algú al saló! Marc desperta, que fa estona que ho sento i ara han fet un soroll bestial! Maaaaaarrrrrrccccc!

-Però què et passa, que és mitja nit! Si despertes el tiet

-David desperta't, el Marc no em fa cas, hi ha algú fent soroll al saló, fa estona que el sento i acaba de fer un soroll bestial.

-Òscar torna al llit, deu ser el tiet que està roncant. El Marc té raó, si despertes a tothom demà ens caurà una bronca de les grosses, que als tiets,....

De sobte es va tornar a sentir un soroll encara més fort, era el tió que havia tombat una cadira.

-Marc aixeca't, corre, que és veritat! Algú "s'ha colat" a la sala i l'està destrossant!

Els tres nois, armats amb un bastó, una espasa de fusta i un coixí van baixar cap a la sala. No hi havia gaire llum, només la de la llar de foc, però no s'hi veia ningú. La cadira era a terra, i la taula tombada potes enlaire. Els nois, ajupits i caminant de puntetes per no fer soroll, van fer la volta a la sala i no van veure res, només el gran desordre que havia provocat el tió.

-Nois, si hi havia algú ja ha marxat. Serà millor que recollim tot això o demà els tiets tindran un ensurt quan s'aixequin.

Quan tot va quedar ben endreçat els tres nois van tornar al seu llit, bé els tres no, l'Òscar va agafar el seu coixí i la seva manta i es va posar a terra a dormir entre els llits del David i el Marc. Passada una estona, es va tornar a sentir un soroll impressionant. Els tres nois que encara no havien pogut adormir-se van baixar corrent. Aquest cop en Marc va agafar l'escombra i l'Òscar s'amagava a sota la manta, com si fos una capa. Van veure una cosa a terra que es movia i el David va cridar:

-Corre Marc, pica'!! Deu ser una rata o un conill o una guineu!! Òscar, tira-li la manta per sobre, l'hem de caçar!

-Ja ho tenim!!, va cridar satisfet el Marc.

Però quan van aixecar la manta només van trobar un tronc. El van posar a sobre de la pila i van decidir asseure's davant de la llar esperant que la "bèstia" es tornés a moure i poder-la caçar. Mentre esperaven, l'Òscar va començar a parlar, fluixet, fluixet, perquè només el sentissin el David i el Marc.

-Recordeu el Nadal passat? Va ser molt divertit, la tieta va fer un capó i la escudella era boníssima i al tiet Pere li queien les dents de tant que reia. I la mare va cantar aquella nadala tan maca mentre el pare tocava la guitarra i el cosí Jaume no recordava la seva nadala i es va posar vermell com un pebrot, i...

-Sí, Òscar, però calla una mica que si la guineu et sent no sortirà mai del seu cau.

-Però és que si ningú parla tinc por, hi ha un silenci molt silenciós, i és que volia dir que mai es recorden de les neules ni dels torrons.

-Amb això sí que et dono la raó, molta sopa, molt paó, però el que més m'agrada, el torró de xocolata, d'ametlles i avellanes, d'això cada any se n'obliden.

-Òscar, David: voleu callar? sou uns golafres, només penseu en torrons, i xocolata i calories. El que era divertit eren les neules, servien per beure el cava de la tieta sense que se n'adonés, i per disparar-li molles de pa al Jaume quan deia la seva nadala i...

De sobte es va sentir un altre soroll, era el tió que s'havia apropiat per sentir els nens i que sense adonar-se'n havia fet un cop a l'escombra que va caure.

Ràpid com un llamp el Marc va tirar la manta i va començar a picar amb l'escombra.

Al principi es veia com la manta es movia, però de sobte va parar i ja només es veia un bony.

-Para Marc, para que el mates!!!

-No, no, jo només volia estabornir-lo, no volia matar res, jo, jo, espero que només sigui el cop, mai no he mort cap bestiola, jo no volia, jo...

-Marc aixeca la manta que aquesta bestia cada vegada sembla més gran.

El Marc aixecà la manta, mentre els seus germans s'amagaven al darrera de la taula.

-Oh! Oh!

-Marc, no m'espantis! Què passa? És una bèstia molt gran?

El Marc no podia dir paraula, només mirava, tapava i destapava i tornava a mirar sota la manta, i repetia - Oh! Oh!

L'Òscar i el David es van apropar de puntetes i per darrere del Marc van treure el cap per veure què era allò que tenia el seu germà tan empanat.

-Apa!, Ostres!

El Marc va treure la manta de sobre del bony i tots tres es van quedar mirant incrèduls. No ho podien explicar.

El tiet i la tieta, que amb tant soroll també s'havien despertat, van aparèixer per la porta de la sala disposats a posar a l'ordre aquells tres dimoniets. En veure les cares dels tres nois van anar a la seva vora i, com els nanos, es van quedar bocabadats...

De sobte, el tiet va reaccionar.

-Nois, no serà aquest el tronc del bosc? El que ens ha ajudat a trobar l'Òscar?

-Crec que sí, tiet, però està canviat, i nosaltres no hem fet res, només creïem que era una guineu, i hem picat i picat, i, de sobte, quan he aixecat la manta hi havia tot això: el tió, amb aquesta fila i neules, xocolata, torrons, avellanes, llaminadures. Però nosaltres no hem fet res.

El tiet i la tieta es van mirar, es van picar l'ullet, i no van dir res. Tots dos sabien que aquell tió tenia la màgia del bosc, la màgia que els donava el menjar cada dia, que els havia tornat el més petit dels seus nebots, la màgia que feia que cada dia fos diferent i millor que l'anterior.

Des d'aquell dia, a casa dels tiets, quan van a dormir deixen un platet a la vora de la llar de foc amb galetes o verdures i una mica de torró i quan arriba la nit de Nadal els nens piquen tot cantant el tió, que els caga allò que més els agrada: neules, xocolata i torrons.

Autor
Marc Tàrrid Moreu

Plovia vora la finestra de l'habitació fosca i malenconiosa. El vidre estava entelat i no es veia l'exterior d'aquella cambra empaperada de fotografies velles sense color, disposades paral·lelament sobre el capçal del llit; lloc on moltes nits s'havia presentat la felicitat tot al compàs del silenci de les carícies. En la llum de la foscor, en l'efímer soroll d'una respiració, ajaguda sobre una butaca petita, hi havia una ombra. Tenia un aspecte cansat i abatut, gairebé sense forces ni esma per aixecar-se. Es tapava la cara amb les mans, rugoses i amb un aspecte envellit i sanglotava a un ritme accelerat. De vegades es podien escoltar quatre balboteigs sense cap mena de sentit fosos entre singlots i plors desconsolats. De fet, la impotència i la ira no deixaven veure l'home que hi havia rere aquells crits infernals que invocaven al cel demanant clemència, mentre retreia a un Déu en el que havia deixat de creure, que li hagués arrancat del jardí la flor més bonica que tenia.

Se sentia sol. Aquella nit havia passat fred i els llençols no s'havien ni arrugat. Es va sorprendre de bon matí abraçant el coixí, moll amb les llàgrimes que hi havia deixat com a mostra del dolor que la seva ànima vestia. No s'havia tret el pijama i no tenia cap intenció de fer-ho. Si per ell fos no s'hauria ni llevat.

Mai s'havia parat a pensar què seria de la seva vida sense ella. Mai més tornaria a ser feliç ni podria estimar cap més dona. Assegut vora la llar de foc, sostenint sobre les seves mans velles i arrugades un mocador, les llàgrimes li brollaven per les galtes en l'oblit i la desolació del record d'un primer petó. Feia poques hores que la seva dona havia perdut la vida i s'aferrava a un mocador de seda que encara conservava la seva olor per evadir-se d'aquella realitat que tan l'ofegava. L'estrenyia entre els seus dits, exprimint en ells l'essència del seu perfum, ensumant cada miratge de la vida que havien viscut plegats, tot anhelant la seva presència i el seu somriure. Els records es fonien amb imatges del passat mentre anava assumint sense cap altre remei, que havia perdut la persona més important de la seva vida i que l'únic record que d'ella li quedava era un mocador impregnat amb el seu perfum.

Es va alçar amb les poques forces que encara tenia i, mig trontollant per l'habitació, va prendre una fotografia i se la va endur a la boca. Era el retrat de la seva dona fet a mà per ell mateix anys enrere. Adorava dibuixar-la, la seva bellesa era la causant de que el seu llapis fes gargots. Tenia un somriure especial, encisador, gran però petit alhora, ni molt extravagant ni molt corrent, no era pas molt cridaner però no passava desapercbut. Era únic.

En un instant de debilitat es va veure petonejant uns llavis que ja no li pertanyien, que havien perdut tota l'escalfor que els caracteritzava. Pensava que d'aquella manera, quan obrís els ulls, la tornaria a veure estirada al seu costat, acariciant-li l'esquena com sovint feia i passejant-se per les seves corbes freqüentant els seus desitjos més profunds. De sobte li va venir als ulls el moment en el que li va deixar i es va enutjar per la impotència, s'aixecà i començà a passejar per la cambra ansiosament pres per la por de la solitud, desitjant que la mort s'endugués l'eternitat d'aquella vida que li quedava en la degradació dels sentiments i la dissolució de l'esperit.

Anys abans...

Era un fred dia d'hivern a una ciutat de Barcelona glaçada de cap a peus. La Sagrada Família tot just es desvetllava quan la va veure per primera vegada creuant el carrer. Mai havia cregut en l'amor a primera vista ni molt menys en l'amor. N'havia sentit parlar en llibres de Ramon Llull i Joanot Martorell, però mai l'havia tingut tan a prop com aquell gèlid 3 de gener. De sobte sentí dins seu un calfred, una esgarrifança que el feu passar de la indiferència a la incertesa del desconeixement d'allò que li succeïa.

I així és com començà aquella desventurada història d'il·lusió i esperança, on cada matí les penes de la vida s'amagaven per uns instants en aquella petita terrassa des d'on la veia passar sempre a la mateixa hora; flirtejant amb l'aire que li acariciava els cabells i li conferia una vermellor a les galtes molt particular, portant en els seus braços unes cartes que li entregaria posteriorment per repartir. Així doncs, diàriament s' enamorava d'aquell somriure matiner que el feia oblidar-se de la trista vida d'orfenat en la que s'havia convertit en un home. Uns dies després es va encoratjar i li va recitar quatre versos que havia escrit a cuita-corrents i que prengueren un somriure dels llavis de la jove. L'endemà ella li donà tota avergonyida el mateix paquet de cartes de cada dia amb una de més per ell. I en aquell precís instant, tots dos es miraren per primera vegada als ulls i somrigueren. Tots dos se n'havien adonat: la vida els estava donant una senyal.

No passaren gaires primaveres que ja començaren a sortir abans de que florissin els rosers, i no fou fins l'entrada de la tardor que es van agafar de la mà pel carrer mentre caminaven amb parsimònia per les Rambles al compàs de la melodia de les fulles seques caigudes dels arbres. Havien passat gairebé un any plegats, respectant-se l'un a l'altre, estimant-se com dos enamorats. Nevava pels carrers de la ciutat comtal, el fred els gelava les mans i els congelava l'àlè. De sobte, es fongueren en una abraçada entumits per la gelor i es van fer un petó que fou immortalitzat en una postal nadalenca d'un fotògraf català molt reconegut.

Els mesos es feien curts en l'eternitat del desig que rodejava els joves enamorats, que es menjaven la vida amb la mateixa il·lusió i la passió del primer dia. Estar amb ella era com pujar als núvols i tocar-los amb les mans com si fossin de cotó de sucre, era com tenir l'èxtasi damunt les ales, era sentir la felicitat com mai l'havia sentit abans. Sens cap mena de dubte la seva companyia era el millor regal que mai li hagués pogut fer la vida, ella va ser la seva salvació. Sí, així fou. Ella fou el seu miracle.

Despertà d'aquell somni en el que s'havia vist endut per la malenconia dels records. Observà la finestra i seguia plovent quan s'adonà que allò no era més que el reflex de les seves llàgrimes, confoses, desolades amb la realitat, immerses en un mar sense sortida, preses per l'aflicció i l'angoixa de la seva pròpia existència.

El rellotge marcava les cinc en punt, s'acostava l'hora de l'últim adéu. Les mans li tremolaven de temor i sentia unes palpitations al cor molt fortes. Va obrir l'armari, ple de peces de roba alineades perfectament i ordenades per colors, com a ella li agradava. Es va vestir de negre, color de dol, com la seva ànima, que havia esdevingut viatgera perduda de la vida com un combatent derrotat en una batalla. Va fer el cor fort i va encoratjar-se a agafar la porta i deixar enrere tots els records que li impedien seguir endavant. Al sortir, darrere seu un sonor cop marcà la fi d'una etapa, d'una vida comuna entre dues persones que s'entregaren totes les ganes i ambicions sense condicions ni retrets, sense deutes ni enganys, sense contractes ni pagaments.

Al veure-la estirada damunt d'aquell fèretre de marbre blanc els ulls se li inundaren d'imatges del dia de les seves primeres núpcies. Anava tan maca aquell dia! Mai havia vist una bellesa com la seva, particular, senzilla però encisadora i captivadora alhora. S'havien casat secretament en un petit convent situat a les muntanyes de Montserrat. Allí es prometeren amor etern i fidelitat fins la mort, fugint de tots els familiars que els impedien dur a terme aquella cerimònia. Ella deixà el seu passat per estimar-lo, renuncià a la seva família per començar una nova vida al seu costat i renegà fins i tot del seu honor i del seu patrimoni per poder ser feliç una vegada a la seva vida. Recordà vagament com dibuixava amb els seus dits un camí de petons pel cos de la seva estimada, assaborint cada moment al seu costat, rememorant aquella vida, aquells somnis, aquells instants inoblidables, aquelles nits de plaer i aquelles xerrades a la llum de la lluna, aquelles promeses per complir, aquells desigs per realitzar, aquell anhel de llibertat, aquell primer i únic amor.

L'hora havia arribat. Desitjaria poder allargar el moment, fer-lo etern i impossible d'aconseguir. Desitjaria que res hagués passat, que tot fos un malson, que el que restés invisible en aquell jaç fos ell i no la seva dona. Però malauradament era realitat i n'era conscient.

Deixà el mocador de seda vora el coll de la seva dona, li besà els llavis per última vegada, insípids i amargs, i s'acostà a la seva orella que encara lluià unes arracades que li havia regalat en el seu vint-i-cinquè aniversari de nocces. Acaricià les seves galtes blanques i entumides, congelades pel temps de l'eternitat divina.

Feu una última mirada a aquell cos, a aquella ànima i a aquell cor que li havien pertangut durant més de sis dècades i molt fluixet, tot a cau d'orella, li suplicà que no marxés, que no el deixés sol en aquell món tan miserable, sense la dolçor dels seus despertars i en l'oblit de les seves carícies, mentre lamentava que aquelles paraules no fossin escoltades per la princesa que havia convertit en rosa la seva antiga vida obscura i negra.

El crepitat de les ones en la llunyania la cridava, els seus cabells de foc onejaven al so de la brisa d'aquell crepuscle tan i tan cruel. L'esclat de foc d'aquells cabells era clar, una mescla mestissa entre el daurat d'algunes cabelleres i l'escarlata tan seu que la caracteritzava; els seus ulls blaus i vius estaven coberts per un lleuger tel de gebre, amagant la seva vivacitat habitual; tota aquella alegria havia quedat sepultada en el més profund de la seva ànima, mirada perduda en l'immens abisme submarí. La seva pell de porcellana quedava tènueament il·luminada per l'opaca llum solar que encara s'irradiava en vesprada de desgràcia. El seu vestit de lli blanc onejava al vent, seguint el dolç vaivé de les ones. Ho contemplava de braços plegats i mirada baixa, amb resignació. Mirava sense veure-s'hi. La boirina enterbolia l'ambient dificultant-li la visió. Una llàgrima de sal intentà rodolar lentament per la seva galta, però el sobtat d'aquella presència que se li havia acostat per darrere i s'havia donat a conèixer envoltant-la entre els seus càlids braços i deixant sentir un alè a menta sobre el seu coll de porcellana, va evitar que es vessessin més llàgrimes.

8:30... Soroll. Què més la podria haver despertat tan bruscament? El seu pensament es dirigí cap a visites matinals, per tant s'enfundà ràpidament en el seu vestit de lli i s'arreglà una mica; els seus passos esdevenien la representació en viu del sigil. Abans d'arribar a baix de tot decidí entrellucar, per l'esclatxa que deixaven les escales, quins eren els ocupants de la sala. A partir dels seus catorze anys, aquella escena la perseguí al llarg de tota la seva vida, sense treva per a res: uns estranys, dels que desconeixia la identitat, eren a l'estança, amb la seva família morta, si no agonitzant, però ben poc els faltava per un últim alè. L'astorament no tardà en tallar-li la respiració i encara empal·lidir-li més el rostre. Els havien mort a tots, o pot ser no, perquè les seves orelles atordides arribaren a sentir unes dèbils i feixugues paraules pronunciades per la seva mare, sospirs arrossegats amb les seves últimes forces. Només n'escoltava una remor llunyana, un ressò indesxifrabable, però que aquells homes semblaren sentir i interpretar, perquè somrigueren. Els devia haver revelat el que buscaven, o bé allò no tenia cap altra explicació. Sortiren escopetejats per la porta de la cuina i, només llavors, quan ella ja s'havia assegurat que se n'havien anat del tot, es desfè en llàgrimes i corregué fins al cos de sa mare, esperant trobar-hi encara un lleu alè de vida.

- No et separis del teu llibre.

Aquelles foren les úniques paraules que copsà en el darrer sospir de la seva mare. En un va intent de creure que encara estava viva, li agafà la mà i l'atansà al seu rostre, però la notà freda i gèlida; plorà encara més, sense aconseguir exhaurir les seves llàgrimes ni treure's de sobre aquell pes tan immens que romania sobre les seves fràgils espatlles. Fins que no estigué totalment segura de la mort de la seva família no parà atenció en el que li havia dit la seva mare. Amb "el teu llibre"

Autor

Natàlia Rodés Martín

es referia a l'única novel·la d'èxit proclamat que havia escrit el seu pare, però el que no comprenia era perquè no se n'havia de separar. Abans de poder acabar d'executar el raonament tornà a sentir passes que s'acostaven i començà a córrer escales amunt; s'amagà altre cop a la seva habitació, temerosa del que pogués arribar a passar. S'abraçà fortament al llibre que havia extret de les prestatgeries. Sentí veus, passos dissipant-se, i uns altres que pujaven parsimoniosament per les escales. Tremolava sense poder-ho evitar, la por i la suor freda li recorrien el cos fent que el vestit se li enganxés. La porta lliscà, lentament, sota la dolça carícia de la mà d'un noi que hi tragué el cap. La negror dels seus cabells es confonia amb la foscor dels seus ulls, les seves faccions marcades el feien semblar més gran, i la seva pell clara, tot i que no tant com la de la noia, s'endevinava sota la samarreta blava que duïa.

Entrà tancant la porta darrere seu. Les seves mirades no tardaren en creuar-se en un encontre estrany. Alguna cosa els deia que podien confiar l'un en l'altre.

- No pateixis- La veu era dolça i comprensiva, i només de veure-la ja n'havia encertat els temors,- no et penso delatar, fuig per la finestra, no és gaire alta.

La noia s'alçà temerosa i encara tremolant.

- Per què em protegeixes...?- ho va dir sense preguntar-ho, paraules sens rumb.

- No m'ho preguntis o canviaré d'opinió.

No rebé resposta, únicament l'ajudà a sortir d'amagat per la finestra i després ell se'n tornà cap a baix. Fou a temps de sentir el ressò llunyà del noi dient que no hi havia res ni ningú, a dalt; sentia el batec accelerat del cor a la gola, Encara tenia el llibre entre les seves mans, estrenyent-lo contra el seu pit. La xafogor d'aquell estiu era una minúcia comparada amb la seva escalfor corporal.

Corria cap a la seva cova, cap al seu refugi particular, amb els peus descalços, sentint l'abrasadora escalfor que desprenia la sorra, cremant-li els peus nus i ella sense sentir-se'n. No entenia res del que estava esdevenint, però sentia que havia de fugir, de refugiar-se en algun lloc on no la poguessin trobar.

- Molt bé; hem de trobar el maleït sobre, no ens en podem anar sense ell: simbolitzaria la nostra fi. El seu dia em van informar que es trobava dins d'un llibre d'important valor per a aquesta família. Trobeu-lo.

- No em penso posar en les teves decisions, però no creus que tot plegat hauria estat més fàcil si no..., no els haguessis...- el noi no sabia com expressar-se, li era difícil dir-ho.

- Mort? Era necessari, segur que tots plegats n'estaven al corrent del que passava, no els podíem deixar anar amb vida, i aquesta mala víbora- escopí aquell home tot donant una guitzeta al cos de la dona,- ens ha mentit.

Les cinc persones que hi havia a l'estança, excloent-ne el noi, es posaren a resseguir entre els prestatges plens de llibres. Ell es col·locà davant de la finestra i la seva mirada es perdé entre les onades repetitives del mar.

Encara es notava suada i exhausta, excessivament cansada. Es contemplava les mans plenes de sorra i recercà en la petita prestatgeria esculpida en roca viva l'espelma i els llumins que sempre hi tenia. Els trobà. Fins al cinquè intent no aconseguí de fer prendre un llumí i encendre l'espelma. Tenint-la en mà es dedicà a inspeccionar el llibre buscant el motiu que havia desencadenat tota aquella bogeria. Se'l mirà i remirà sense trobar-hi res de rellevant.

Finalment, l'enèsima vegada que va examinar-lo trobà una rebava que emergia de la contraportada davantera. Intentà desenganxar-la, però fou envà. Regirà entre la sorra, i allà hi trobà un cristall, amb el qual l'esquinçà i obrí. Un paper esgrogueït començà a entreveure's i l'estirà per llegir-ne el contingut.

Li faltava l'aire. Tot i haver-s'ho llegit una pila de vegades no s'ho podia creure. En aquella antiga carta s'esmentava el robatori i un seguit de morts importants comeses per una persona, la qual ho confessava tot en aquell paper que tenia entre les mans. El nom es trobava mig esborrat, però tot i això encara es podia llegir, Christopher Lion. Tot datava de principis del segle passat, i ara ja es trobaven a finals del segle XX. La novel·la que havia escrit el seu pare tenia com a personatge principal a un home anomenat igual, però situada en l'era actual. Li resultava tot tan increïble... No tardà en endevinar uns sorolls estranys a l'exterior de la cova, veus que foren ràpidament precedides per passos ràpids. Pregà perquè la zona que tenia vetada fos la que escollissin per passar, perquè per aquell lloc era on la cova sofria un esfondrament que conduïa just a una sala que, al pujar la marea, quedava totalment colgada.

Apagà l'espelma que tenia clavada a la sorra al seu costat i esperà, tement que la seva agitada respiració la pogués delatar. Els passos arribaren i sentí crits, i tres cops contra la freda aigua de sota. Sospirà descansada, però llavors sentí una alenada d'aire fred, una llepada al clatell que li feu sentir que tot allò encara no s'havia acabat. Notà com la sorra on havia colgat l'espelma es removia i en sortia l'estri, i no tardà gens en veure com davant seu s'encenia en mans d'un home d'uns trenta anys. El reconegué, era clavat a la descripció que en donava son pare a la novel·la; li somrigué maliciosament, i com qui no vol la cosa, li intentà manllevar el paper que tenia entre les mans. Li ho impedí. El somriure es torçà maquiavèl·licament en aquell rostre ple d'arrogància. Se li llençà a sobre, l'esquivà, jugaven al gat i la rata, ella emprà el cristall que antany havia usat per obrir el llibre i li ho clavà al braç quan en tingué l'avinentsa, però l'home no semblà adonar-se'n. Arrugà el paper amb força contra el seu pit, l'home semblà estremir-se, com si es tractés d'ell a qui estaven estrenyent. L'atònita mirada de la noia ho contemplà. De seguida recollí del terra un pal afilat i el clavà en el paper, en començà a brollar la sang més densa i fosca que mai haguera vist en

sa vida, tan fosca que es podria haver confós amb tinta. El personatge caigué a l'aigua amb un últim esgarip esfereïdor.

Ella sortí de la cova fent tentines i se n'anà a contemplar el mar.

Volta al present... – Aviat arribarà la policia.

- I què els he de dir? que un fantasma de tinta creat pel meu pare ha mort la meva família?

- No, que necessites un tutor i que em tens a mi.

Autor Dues llàgrimes rodolaren per les galtes de porcellana de la noia. El noi les acollí
Mireia Toda Così en un bes que quedà immortalitzat amb les paraules d'aquell capvespre.

I got out of bed when I heard pounding on the roof. I was careful not to wake the other children or Miss Kate, my awful caretaker. She only cared about herself and the money she gained. Our orphanage had already started to fall apart. I could tell, because as I walked to the window, I noticed that some floorboards were missing, and others had a thick coating of moss on them that had a stench even worse than the rat that occasionally snuck under my bed to steal crumbs at night. I had finally made my way to the window. My hands shook as I separated the curtains and opened it. When I broke the ice that had formed and sealed the window together, it slid open gracefully under my palms.

I peered out of the large opening, expecting a bandit coming down the fire escape with a gun and sack. I saw nothing. Being the curious person I was, I climbed out the window and plopped onto the cold metal with my bare feet. My toes had developed painful scrapes on the sides because of the sharp edges sticking out awkwardly. Wearing only my thin cotton nightgown, I could feel the chilled wind up my back. I shivered, wishing I had brought my coat. My hand unsteadily grasped the icy metal rail as I bounded up the stairs. To my surprise, a huge red sled stood in front of me.

I inched closer and caught a glimpse of a plump man in red going down the chimney. I looked around and noticed a bundle of jingle bells on the snow. They might have been the prettiest thing that I had ever seen. All around them were red and gold ribbons that sparkled in the moonlight. They had a rosy glow to them. I wanted to get a closer look, so I gathered up my courage, and stepped onto the icy snow. My feet had started to turn red, but I didn't care. I tiptoed to the bells and plunged into a pile of snow. I picked them up. They seemed to make my thoughts come alive, because I found myself speaking my feelings.

"I'm just an orphan with nothing, no friends and no one to love me!" I said, trying to hold back my tears as I fingered the shiny bells. I began to sob. I guess the man in the red suit heard me, because when I opened my eyes, he was kneeling down next to me. I was so bewildered that I dropped the bells.

"What's the matter, child? What is your name?" he asked. Even though he was a stranger, I felt comfort when he was near.

"V-V-Violet," I stammered, embarrassed that the words wouldn't flow out. "Well, Violet, why are you up here crying on Christmas Eve?" he asked.

Christmas Eve? What was that? The suited man seemed to know what I was thinking, because a jolly laugh boomed from him. He then said,

"Hop on in the sleigh!" I had a feeling the 'sleigh' was the extremely large sled. I stood up and walked over to it. I stepped onto the carpeted steps and sat on the red velvet cushions. I immediately became warm. The man spoke up,

"If we are together, I should know what you are called, and you should know what I

ENGLISH LANGUAGE SELECTION

The St. Paul's School International Prize for Literature will be awarded in each of the three languages to the winners in the three following categories.

1st Category: Born between 01/01/99 and 31/12/00

2nd Category: Born between 01/01/96 and 31/12/98

3rd Category: Born between 01/01/93 and 31/12/95

In the three categories the competition is for short stories. There is a free choice of theme.

am called. My name is Nicholas, but people call me either St. Nick or Santa Claus. If you prefer Santa Claus, call me Santa for short.”

I thought about it, and decided Santa was an appropriate name. With a swirl of his gleaming whip, the horses, which were called ‘reindeer’, started galloping on the roof. At the edge, their feet kept moving, but instead of falling off onto the many streets and cars, we rose up into the sky. Santa chuckled as he looked at the expression on my face.

“Amazing, isn’t it?” Santa said. Indeed it was. I had never in my entire life ever felt as I did at that moment.

Before long, Santa and I were having short conversations, of course with the occasional stops at houses to deliver presents. After the last gift of the night, we finally made our way home. I noticed that we were heading in the wrong direction, so I decided to speak up,

“Um, Santa, aren’t we supposed to be going the other way?” I questioned.

“Oh, Violet, I’m taking you to the North Pole, my home. Surely, you have heard of it,” he replied. I, not knowing what the North Pole was, nodded my head in agreement about where we were heading. I felt my eyes flutter shut, I needed to close them for a moment.

I was being shaken around by someone. When I opened my eyes, I saw Santa by my side.

“You fell asleep when we were a quarter of a mile away from here. I wanted to move you so that the elves could take the sleigh into the workshop.” I, too dazed to comprehend anything, let myself fall asleep again in Santa’s arms.

When I woke up, I found myself in a room, on a bed. The room was decorated with holly and tinsel. The sight was unlike anything the orphanage would have ever dreamed of making. I slipped out from under the covers and hopped onto the floor. I walked out the door, and found a woman sitting with Santa on separate chairs. They were sipping milk and eating cookies.

“Why, Violet, I thought you would never wake up! This is my wife, Rose, but to you she is Mrs. Claus,” Santa said. Mrs. Claus smiled a warm and friendly smile. The same with Santa, I felt comfort when she was near.

“Violet, why don’t you join us for breakfast?” asked Mrs. Claus in a polite voice.

“This is breakfast?” I sputtered, unable to believe cookies and milk were substantial breakfast foods.

“Why of course, what else would you eat here, oatmeal?” said a voice. I looked to the other doorway, and to my surprise there was a girl!

“Now, Lydia, you do know that this girl is new here and is not quite accustomed to our daily life,” Santa said with a wink in my direction. He motioned for me to come

forward. I did as I was told, and walked to him.

“Lydia, this is Violet. She is from London, England. Violet, Lydia is one of the elves that live and work here,” Santa said. Lydia’s jaw dropped.

“London! I’ve only heard of that place in stories! You must have had such fun there!” she said. I gazed at her pointy, oddly-shaped ears. Lydia must have caught me staring because she asked me what I was looking at.

“I’m, um, just your, um... clothes?” I replied. That was all I could come up with!

“Oh, you like my clothes? Well, I guess I have some you can borrow,” Lydia said. She ran off, but only for a short time. When Lydia came back, she had six elf suits in her arms. “You can have these, they are way too big for me,” she said. I smiled gratefully.

“Lydia, don’t you have some toys to make?” Santa said. Lydia blushed.

“Yes, Santa, I think I do. Bye, Violet. It was a pleasure meeting you!” she waved, and then I waved back. I sat down on the chair closest to Santa.

“Violet, aren’t you going to eat your breakfast?” asked Mrs. Claus. I nodded and went to work on the milk and cookies.

Soon days, then weeks, then months went by. By then, I had settled into a daily routine. First I would eat my cookies and milk breakfast with Santa and Mrs. Claus, and then I would head to the toy factory with Lydia. We spent about two hours preparing for the next Christmas. After our hard work, we would have lunch, which consisted of ice cream sandwiches, milk, and chocolates. After lunch, we would play in the snow until about four in the afternoon. At four sharp, I would head to the reindeer barn and groom them. I had a personal liking for Comet, but the other reindeer were just as friendly. If Lydia and I had some free time, we would go sledding or ice skating. I would eat dinner with all the other elves. The dinners constantly changed, so I really could not say what would be for dinner. Because I was busy and having so much fun, I barely thought about Miss Kate or the others. One day at breakfast, I asked Santa why he brought me here and when I was going to leave.

“Oh, Violet, I brought you here because I saw what a hard time you were having at that filthy orphanage. No- one cared for you the way you deserved to be cared for.”

“Santa, I understand, but what about going back?” I asked.

“Would you like to go back?” he asked. I fiercely shook my head. Santa laughed. “Of course, you wouldn’t!” he replied. Just at that very moment, Lydia stepped in. We were becoming close friends, so it didn’t startle me as much when she walked in.

“Come on, let’s get to the toy factory! We have lots to do, today is Christmas Eve, after all,” Lydia said. I was more than ready to get to work.

On our way back to Santa’s home, snow was falling lightly. Because Lydia lived in a different place (made especially for elves like her), she started walking towards it after

saying goodbye. As I went up the stairs, I caught a glimpse of the calendar by the door. There, on the date of Christmas Eve was the letter 'V' and the word 'Home' circled in red. I guess that meant I, Violet, was going back to the orphanage! The thought of that made my stomach churn. The year spent with Mrs. Claus and Santa had gone by too fast!

I walked into the house and searched for Santa or Mrs. Claus. I found Mrs. Claus knitting. Not wanting to disturb her, I tiptoed past her door and went down the hall. Eventually, I found Santa in his room looking in the mirror. He placed a red hat on top of his head and was set to go in the bright red suit.

"Santa?" I asked as he turned around.

"Oh, Violet, I didn't know that you were in here, is there something you need?" Santa asked.

"I'm all ready to go," I said sulkily.

"Go where?" Santa asked with a confused tone.

"Back to London, to the orphanage," I said, surprised that he knew nothing of what I was talking about. "Remember, you wrote on the calendar, 'V-Home'. It's written on this very date."

"V-Home, eh?" Santa said, considering the other things it might stand for. "Oh! I have a new stop this year. I'm delivering to the Vanderwall's home. They just had a child, Vanessa."

I was shocked. I had thought I would be leaving tonight.

"So, I'm not leaving you?" I asked, feeling as if a huge weight had been lifted off my shoulders.

"Not unless you want to," Santa said, only inches away.

"I don't!" I said. Santa held his hand out to me. I took it. Together we walked outside and stood in front of the sleigh. The reindeer were already hitched up. The huge bag of presents was just getting loaded onto the back of the sleigh.

"Violet, I've been thinking. I thought you have been enjoying it here, so maybe you would like to stay for good and live at the North Pole with the elves, Mrs. Claus, and me?" said Santa. I was about to burst into tears; that was the nicest thing anyone had ever offered me. I ran up to Santa and gave him a hug. Flashbacks of the first day I met him played over and over in my mind. I knew this would have never happened if I had not picked up the jingle bells and spoken my thoughts. I then realized that I had to answer Santa's question.

"Of course, I'd love to stay! You are like family to me!" Grateful tears trickled down my cheeks as I spoke up again. "Santa, could we please stop at the orphanage first, so the kids can get their presents?" I asked. Santa smiled. "Yes, I guess from now on the

orphanage can be my first delivery stop," he said. The feeling of comfort overcame me that instant.

"I knew you would agree!" I smiled at him before climbing onto the velvet seats. Lydia was sitting next to me! Santa got in and raised his whip, and the reindeer took off. As we sped through the sky singing "Jingle Bells", I grinned, knowing that this was the first day of the rest of my life!

Autor
Kaija Haugstad

The distant stars shone their white, ghostly light across the vast red and white army. Their fires were threatening the terror-stricken city of Jerusalem. The Templars were preparing for the siege. The evil shadows were dancing against the walls of the great city. The knights lit the gloomy beacon which would signal the end of the once glorious city of Jerusalem.

The white statue came to life as it saw the beacons light reach its eagle eyes. This signalled not only the end of Jerusalem but the reaping of Peter Gaffing's soul; the grand master of the Priory of Sion. Solomon thought of the assassination, this would bring the loathsome unhappiness of his family to an end. He threw himself into the dark, illuminated sky, without fear. He was now falling; this was where everything was decided. Without failure he landed in the hay stack, just as it has been planned.

Peter Gaffing saw the signal but he also saw a white statue throw itself off a wall. He must have mistaken it for something different. Now the ghostly moon presented its illumination over the huge army and as Peter put on his armour, he heard a muffled cry come from his body guard but it was only a trick, he thought. Then, as he turned around, he saw a white uniform and black skin. He knew it all too well. "Why are you here brother?" asked Peter. "So my family can be happy and I am not your brother," snapped Solomon. When you reap me of my soul, untold chaos will befall this young world which has learnt nothing yet," remarked Peter.

Solomon then thrust his sword into the man's big heart without realizing the chaos that lay ahead. As soon as he jerked his sword out of Peter, a blazing light illuminated the sky which caused the stars to go out, like if all the stars' light had been absorbed into this one light. Then the all-powerful moon exploded and everything was torn apart and thrust into the ground. A whirling tornado, spun out of the ground of the fiery earth; it was getting bigger by tearing apart Jerusalem. The Light was blazing; it was disintegrating every one that looked at the light. Solomon dashed across the earth which was trying to steal his soul. He reached his confused horse Snowfire, which was bucking and neighing.

They rode across the land, where they saw absolute chaos spreading behind them and the screaming of the lost souls. The land was cracking underneath them. Canyons were forming, rivers were anew and the tornado was closing in on him. He and his horse galloped all the way to the boat in pure terror of coming to an end. Then they reached the glorious boat as it was about leave but the ferryman was terror-stricken and did not take one look at Solomon. They both got onto the boat with as much fear as the ferryman.

A few days later on the boat he wondered to himself. "I have bought this upon this world. Why did my brother cause such a chaotic destruction to Jerusalem and what about my family inside the city?" and, at that thought, he started to weep. Then he looked into the sea which was as red as a red berry but the reason for this disturbing vision was because of the blood of the world. He then lay down and looked to the stars. He then fell asleep across the ship's deck.

He then woke up in a strange panelled walled room, with a man over him wearing black robes and the sign of the cross but sewn onto the robes was the sign of the Vatican. Now he knew where he was; Vatican City. The Pope now appeared before him but he was very unhappy; he had heard what was coming towards Rome and it was draining his health. Solomon got up and wandered over to the window to see the tornado. It was coming, it had followed him here! The tormenting wind was getting stronger like a growling tiger readying to pounce. A screeching noise came from the bells of the churches.

The tornado was cutting through Rome like a knife cutting through butter. He saw fire torturing the helpless buildings and people tormented by the loss of their loved ones forever. A gleaming star approached Vatican City. He did not have a clue about what this star was, though it did look familiar from Jerusalem. Then it exploded like an atomic bomb, it blasted the whole of St. Peter's Square to pieces and lifted the weathered roof into the air where it came crashing down on the cathedral with earth-shattering consequences.

The Pope was grief-stricken and had sadness in his glinting eyes. "I have never seen such chaos in my life and you brought it here!" screamed the Pope and at that he threw himself out of the splintered window. Solomon then looked out of the window to see the Pope's body being torn apart by energy so strong he could feel the power affecting him. The guts were spilling out and blood spiring everywhere. Then the body exploded like a party popper.

Now he realized what he had done. "I have brought chaos here and now I will sacrifice myself to the almighty god for this chaos to stop," cried Solomon. He then grabbed a dagger from his cloak and he thrust the dagger into his chest with such force it came out the other side. The blood started to pour from his body; he then put his hands to the wound to find the blood was too strong for him. Then he noticed the blood was rising towards the heavens. Then the world turned grey and now this was where his life would come to an end. Then it went black.

The chaos stopped and everything went backwards to the decision of Solomon. He then rose into white light and was on the filthy walls of Jerusalem once again but now he walked away which would have been his only option and now he understood. Then that blazing light from the Vatican City appeared in front of him....

The brutal rain came pounding down to earth from the forbidding sky. From inside a bomb-shelled house a deadly sniper was lining up his target. Stinging sweat poured from his drenched brow. This was the moment he had been waiting for. Six years ago, on that hateful night, his life had turned into a nightmare. Bombs were falling and exploding from the bomb-lit sky. German soldiers marched down the blood-stained street giving no mercy...His target was on the move again. He had seen Sniper, he was pounding over ruined houses and dead bodies

Sniper could not believe it; he had let his chance slip away again. He stood up and stepped on a piece of glass. Suddenly bullets were flying everywhere and Sniper knew that one of them had his name on it. He had to get out of there. He ran for it and only stopped once to take down a German, another life taken. He ran out of the ruins of what was once a house, tearing his clothes on the way. Suddenly he felt a grasping pain. He had been shot down.

Sniper tried to get undercover behind a rock. He lay still, praying and hoping they would pass by without seeing him. He shuffled round in such a way that he could see through the cracks of the rock...they were gone. Sniper looked up at his leg. It was worse than it looked. He ripped off his canopy-green shirt and used it as a bandage. Now all he could do was wait.

Sniper woke up, his head hurt and his leg was aching. He heard a rustling noise coming from behind him. He grabbed his gun...it was Target. Sniper lined him up and now all he needed to do was pull the trigger. The echo of gunfire bounced through the valley.

He had missed! He had to get up and go after him, he just had to. He held onto the rock for support and pulled himself up. The pain was excruciating but he had to catch up with Target. Sniper felt dizzy; his head was swimming but he knew that he had been waiting six years for this moment and he was not going to let it slip away. He held his breath, just one pull of the trigger and it would all be over...

He hobbled over to where Target lay, all the colour drained from his face. The sense of evil was gone from his eyes. His bloodstained clothes were red as a rose and when you looked into his eyes, Sniper saw nothing but Hell Target was dead. Mission accomplished.

Autor

Daisy Douglas-Millar

“And Marcus Dialus, king of the gladiators, wins again!” Marcus yelled, flinging Augustus’ sharpened, pointy stick aside with his own. He threw his minute fists high in the air, skipping around the amphitheatre and laughing as he listened to the distant cheers that echoed around his head. “I’m bored,” Augustus moaned. “Can’t we play something else?” “Well, what do you want to play?” Marcus asked him. “How about...?” Augustus’ words were cut short by the ancient man who looked after the arena. “Oy! Clear off! There are some important fights this afternoon, and I don’t want you two messing up my turf!” The two boys scampered off as fast as they could into the long streets of 79AD Pompeii.

“They really need to get a new guy to look after the amphitheatre,” Augustus was saying. “That old man lets the stone walls crumble, the ground is stained with blood and he claims he does a great job!” The summer sun was high in the sky and Marcus felt his stomach rumbling. “Let’s get some lunch,” he announced. They stopped off at Augustus’ father’s bakery, who gave them some spare bread, and then they went to Marcus’ dad’s butcher’s, who filled their bread with pork and duck liver. They ate their lunch, and then headed to Marcus’ home.

“Marcus Dialus, look at the state of your legs!” his mother screamed. “Go straight to the baths, now!” Marcus and Augustus smiled with pleasure. They both loved the baths, especially on roasting days like this. The freezing cold water was so refreshing. When they got to the baths, they screamed and jumped in. They splashed about, they relaxed. They swam around...no place was better for two nine-year-old boys than the Roman Baths.

Later in the day, the two boys were laughing about in the streets, when they heard a terrific rumble. “What was that?” Marcus started to panic. “I think it came from up there!” Augustus pointed up the mountainside to Vesuvius. “The Gods are angry!” The two boys sprinted out of the city of Pompeii, and ran all the way down to the sea. It took them at least an hour, and when they finally reached it, they were exhausted. The sun was balancing itself on the amber sea, ready to throw the shadowy curtain over the world. Marcus was the first to recover. He picked himself up, hurrying over to the five men that were loading a ship with supplies. Augustus trudged behind him. Marcus recognised one of the men. “Uncle!” he shouted. “Hello, Marcus!” His uncle picked him up and swung him round. “Mummy said I could come on a boat trip with you, and Augustus can come too!” Marcus made up an excuse on the spot. “Well, I suppose you can, but don’t get up to any mischief!” His uncle was a jolly character, Marcus loved him. “We are going early in the morning: we’ll just sleep on the beach tonight.”

Marcus’ uncle woke Marcus and Augustus up in the early morning, but they were so tired he had two slaves carry them on board. The moon was still up, throwing silver streaks upon the silent sea. When they were fully awake, they had some breakfast, and then Marcus watched the coastline, waiting, eyes fully fixed on the over-powering

mountain. At nearly noon, it finally happened. Black, dense ash poured out of Vesuvius, pyroclastic flows and lava edging their way quickly down towards the local towns. "Have mercy gods," Marcus prayed. "Have mercy on my friends and family!" The noise was ferocious and completely deafening. Some of the men on board cried out at the shocking sight, but the sounds emerging from their mouths were swept into the swirling vortex of the catastrophic disaster. The towns were swallowed up by the torrents of volcanic mud and gas spewed up from the mountain.

The whole area was dead. A ghastly silence spread across the world as the eruption came to an end. A tear trickled down Marcus' cheek. His family was dead. His friends were dead. Only now did he understand the true power of Vesuvius.

Autor
Adam Loudon

Jimmy woke up. He jumped out of bed and looked out of the window. 'Yes,' Jimmy thought. Outside there was a thick white blanket of snow. It looked just like glitter shining in the morning light. He ran into his mother's room. "Wake up, wake up, it's snowed." His mum got out of bed and walked over to her window.

"Looks like it's a day off school for you then Jimmy," she said, and went back to her bed.

After a quick breakfast, Jimmy got dressed into warm clothes and ran out into the snow. After he had made the first ball for his snowman, he happened to glance down the garden and he saw the strangest thing. A man dressed in a smart suit with a walking stick and a cravat was standing at the bottom of the garden. As Jimmy looked, he saw the man tap on the ground three times with his stick. Where his stick touched the snow, it melted. Jimmy went over to look, but as soon as he took a step the man disappeared. Jimmy walked over to where the man had been and saw something poking out of the ground. He tried to pull it up, but it was stuck. So he went to the garden shed and got his Dad's shovel.

As if some force was controlling him, he started to dig. Jimmy kept on digging, and digging, and digging until finally he uncovered a big chest. The hole he had dug was the same height as Jimmy and as long as the shovel. He climbed out of the hole with difficulty and ran to fetch a ladder. With great effort he managed to climb out of the hole whilst carrying the chest. He tried to open it but it wouldn't budge. He saw there was a lock and started to try all the keys in the house. He tried the house keys, his mum's car keys, his back door keys, his school locker keys, his grandma's house keys and his secret diary keys. None of them worked. Then he remembered that his mum wore a key round her neck. He went to fetch it from her. She insisted on coming to see what the fuss was about. So he took her down the garden to show her what he was doing.

At first she was angry to see that he had dug a giant hole in the back of her garden. But as soon as she saw the chest, her anger melted away. Jimmy showed her the lock and she tried the key. It fitted perfectly. Slowly she turned and, hardly being able to control her excitement, opened the chest. Inside was every precious gem you could think of and more. Underneath there was gold coins. Thousand pound notes and even pearls!

"We're rich!" said his mum, and then she fainted. Jimmy stayed with her until she revived five minutes later. His mum asked him how he found this. Jimmy explained about the man and the digging and the trying of keys. When he had finished his mum just stood there. "Jimmy, this is your great great grandfather's treasure that he buried. He was a sea merchant and before he died, he hid his wealth. Your great grandfather, your grandfather and your father have been looking for this their whole lives."

"Wow!" said Jimmy

Soon after, Jimmy's house was surrounded by newspaper reporters. Jimmy was upstairs in his room getting into something smarter. His mum came up and said to him

"Are you ready?"

Autor
Joseph Salkeld "Yes," said Jimmy. After she had left Jimmy thought to himself 'My friends at school will never believe me when I tell them this!'

The sound. The damn sound. The single monotonous screech that echoes within my head over and over again, never stopping or allowing me to rest. Oh man I can't remember a day when I couldn't hear that freaking thing in my head. I could even remember hearing it throughout my childhood, where it never gave me a single day with complete and utter silence. Even when I was alone it would be with me-repeating over and over again, getting louder and louder.

Sometimes the screeching sound would get so loud that it would become painful, giving me terrible migraines that were never-ending until I took an overdose of aspirin, but even then the sound was only dulled till tomorrow.

You would think that anyone with this problem was insane or mentally dim but that wasn't the thing with me. For me I just knew that I wasn't insane or anything. When I first told my parents about the sound in my head they were extremely worried that I was insane so they had me tested on any mental illnesses that I could've had. Every single test thankfully was negative.

Which meant it was just a noise in my head, that would never stop. Even though this was a relief to my parents and myself it only made me feel more anxious to find out what this noise was.

I soon realized that the older I got the more louder it got as well. And every waking moment that I lived with this screech ebbs my life and sanity away from me as the torturing gets louder every second of every conscious minute as it increases in volume and in consistency. I have tried living a normal, apple pie life, with this mental disruption but it was simply impossible. The sound interrupted any of my thoughts and disturbed my speech. I couldn't think straight with the screech in my brain. I couldn't pay any attention to my friends when they were talking so I was mostly a social outcast. The screech was so loud in school that I couldn't pass any of my tests so I dropped out of school. I was taught at home but even then I couldn't pay attention to my home schooling.

And the constant pain didn't make me feel any better about my existence either. It kept me up at night, every night so that I looked like a living zombie. My once brown hair changed into a dull white and there were large bags under my eyes that hung downwards. I soon became addicted to painkillers, so that I could dull the pain for the moment, but even that didn't help me for long. I remember that after I turned 15 the screech was beginning to get louder and louder until every other sound outside of my mind became insignificant to the screech in my head.

I can't remember how many nights I spent curled up in a ball in my bed trying to endure the agony that came from my mind. My parents were worried about my well-being so they brought me to every psychologist or psychoanalyst in the area again. They even brought an exorcist as a last resort. Every single one of them (even the exorcist) said they had no idea what this screeching sound was. They had many theories of course but there was no proof behind any of them.

I never gave up hope, though; I always dreamed about some miracle cure that would appear and prevent me from going insane. It never came.

Nowadays I stay in my room all day curled up in a ball trying to keep my sanity intact. While every day feels like hell and every second the spitting image of pain incarnated. Every sound is muffled under the influence of the screech. And every person that used to be important to me back then is now an annoying factor in my already painful life.

I feel everyone around me worry about me as I lay on my bed. Everyone except for my younger sister of course. My little teenage sister was the only one who didn't believe me when I had told about the screech in my head. She was the only one who didn't feel any sympathy for me when I was suffering from the sound.

In fact she mocked and teased me whenever I was in pain and brought her friends to "examine" me for fun. She played pranks on me and tortured me about how I was so stupid that I couldn't even go to public school because of the noise in my brain. She resented everything about me and enjoyed my daily agony. She was my Satan to my hell and she reminded me of that every day.

Although the screech blocked all outside noise it didn't help me against my sister though. I could still feel the agony that came from her annoying rants and I could still feel her heavy angry footsteps as they approached my room.

I felt the door to my bedroom slam open and my sister come in with her friend Kathy. The additional noise only made me cringe with pain as my body gave a sudden surge of hellish agony. I could feel the folds in her mouth crinkle furiously indicating that she was beginning to do one of her rants. While she was ranting at me, her friend Kathy decided to poke at my head with her finger which made me shy away from the noise and the physical annoyance.

There was nothing I could do to stop the torture my sister was giving me, for the screech in my mind paralyzed my body. Oh how I wanted to kill those girls at the moment." Why did they have to do this?" I asked myself. Didn't they see the pain I was in?

The pain increased as their torturing continued and the screech sent mental ripples in through my brain. "I'm going to die." I thought to myself, "I'm going to die because of my annoying little sister because she didn't understand that I was already in pain." My breath came in sharp surges as I struggled to inhale the air. I could feel my heart skip a couple of beats as I endured the pain. Strength was fleeing my body, and my vision was beginning to get hazy. I wanted to scream at them to shut up, but I just couldn't form the words.

Instead, I pulled myself into a sitting position using all my strength and endurance left in me so that I could face my sister face to face. I stared at her hoping my eyes could portray my emotions. So that she could see what was happening to me. When I had did this she finally stopped talking and noticed how red my eyes were. Red from the sleepless nights I had lived through and how my pupils were drowned by my crimson irises.

Then I saw the last thing I had expected to see from my sister. Tears welled up in her eyes, and her mouth was left open in pity. Those tears in her eyes I just couldn't allow. I was dying, but I didn't want to go. I suddenly wanted to stay alive, I wanted to stay alive, to comfort her, and listen to whatever she said.

I pushed the screech off to the side of my mind and struggled to my feet. I gently moved her friend Kathy to the side, who was staring at me with her mouth agape, and staggered over to my sister. With my right arm I pulled her into a bear hug gripping her tightly for the pain was killing me. I held her like that for a while, trying to freeze myself in that moment. I felt her say something into my chest, but I couldn't hear her through the screech.

The pain finally became so unbearably loud that I heard something snap in my brain causing all my muscles to leave me and my heart to stop. Then, suddenly, everything left me in a moment of fatal ecstasy as I felt my body fall to the ground. The cold consumed my body, and my vision faded. Before I died, I remember hearing my sister cry above my body. I had heard her. Which meant only one thing. The sound, the damn sound; it had finally stopped.

Autor
Joshua Pono

The madman and the devil.

2nd Category

(This is the story of how a madman believed in the devil and so got worse)

Deep inside me, they slowly engulf me-these insane ravings can do no good! Leave me, foul beast, leave me, I say! Fear of this savage monster that grips me like a fever!

But, then, at midnight, when this madness engulfed me completely, I laughed out loud! Fear,fear? What is this word? I have no fear; why should I fear this greatest of all great gifts? Ah, madness, that wonderful feeling, when my senses are awakened by this drug of awareness: when I am afraid of nothing, when I have the desire for blood, to kill!

However, stay! I tell a lie. I had but two fears: the first that my ravings should be discovered, the second the time I should be sane once more, fearing my madness again.

For a time, at least, I was contented with my nightly madness. Oh, wonderful days! That smooth knife-with handle of ivory, the blade of steel-was my greatest friend. How I longed to sink it into a man's breast, aye! And have done sometimes.

However, as time went on, I began to grow restless for eternal madness-to keep this gift at ALL times was my dearest wish. And many nights I sought a way to make this dream come true. I read books and ripped them with my teeth. Then, in my maddened state, it occurred to me: who had given me this power, this gift? Who else, but the devil, Satan, most wonderful of beings?

I resolved to make a pact with him: he should have a finger, a phial of blood and a lock of my hair so that he may create another madman as evil as me. The devil accepted and suddenly he was there before me! I feared, lest someone should see him, but none could. He had appeared to me and me alone.

His voice, like dark cobwebs clinging to my face, made me shiver. His eyes were like a cat's waiting to POUNCE! Although I was in my maddened state, he forced upon me a state of calm, like a net ensnaring my madness, keeping it bound until his business with me was through. At that moment, I knew that, as well as being my idol, he was my greatest fear, more so than any other I had ever encountered.

He took my finger-slicing it off with his long, twisted nails-, my blood and the lock of my hair. Oh, the pain was great, but nothing as great as the relief of eternal madness! And then he was gone-my wish had come true!

I told people that I had lost my finger in an accident with a saw, and they believed me! Stupid fools! I, the madman, had tricked them!

The week before, a band of thieves had robbed me while in my sober state. Oh, yes, now they would pay! I sought their hideout and when I found it, they saw me as I was about to creep in, and they leapt on me all at once. But my madness gave me strength and I strangled them one by one. Oh, how marvellous to feel my hands deliver to them what could not touch me: that icy spectre that is death! Oh, to feel their last breath

punched out of them! But, as I gnawed the last body to pieces with my teeth, a cry went up and the place was surrounded.

I remember no more until I awoke in the place I am now, this dark, damp dungeon filled with the shrieks of other madmen; or they may be mine, I can no longer say. But this place is filled with the devil's laughter, mocking me for daring to pact with him, as, from the darkest corner, he watches me try in vain to gnaw the chains fixed to my fettered ankles.

Autor
Oliver Holmes-Gunning

The open door

2nd Category

Warm but painful blood oozed out of a ferocious slash across James weather-beaten cheek. The piece of shrapnel, which had only seconds before been blasted across no-man's land and thundered into its target, James cheek! Unconscious and bleeding to death he lay there spread wide in the life-taking front lines. The roaring engines seemed so far away, they buzzed around in the defenceless sky like pathetic flies waiting to be squashed. Nobody cared for him! James was only a low life peasant. He was now coming back into consciousness. James could vaguely see a slow drooping figure walking out of the blinding mist with blazing bullets whizzing past him. Maybe someone did care!

"What happened, James?" barked a stern voice.

James was sitting up now, not knowing what to say. He gingerly fingered where the slash was or should have been. It was all stitched up, but it can't be true, he was just a low life private, treated like a peasant.

"Tell me what happened?" barked the stern voice again but louder.

James realised with a shock that it was General Sir throwing his voice at him. General Sir was the shepherd of this unit. James told him the whole story. The shrapnel scarring his cheek to the lumbering figure out of the mist, and then back here.

A year later, sweat trickled down Private Forbes' beetroot red face, as he completed the grease-covered monkey bars for the one hundred and tenth time; backwards! James was back at camp, here he was also known as Private Forbes. A loud whistle blew, immediately, as if zapped by lightning, everybody stood bolt upright, feet parallel, and hands by their sides. It was General Sir, a stout man, with a bristle moustache and an always red face.

"There has been a telegram in from Iran; they're under heavy attack!"

A day later, James was sitting in a teeth-chattering troop plane. They had been sitting there for what seemed like hours, which were turning into days. Finally they felt their stomachs churn as they lost altitude. Unlike the freezing plane, Iran was scorched by the roasting sun. From the plane they were piled into armoured trucks, which smelt like old canvas and rusting metal. These vehicles were torture, they were even hotter than outside and reeked of sweat and stale breathe.

The next ten days were like living hell, people dying but they didn't deserve to. Every day was the same, one maybe two names off the dreaded roll call.

One dark eerie night, James was about to fall asleep, when a bullet ricocheted off a nearby vehicle. All of a sudden James was wide awake and on his numb feet. It was a gloomy darkness and he couldn't see anything. Like a tiger stalking a deer he walked forward on high alert. A roar like a loin brought him with a thud, back down to earth. Two massive head lights flickered to life, like a rusty robot waking up from the dead...

The gloomy night was now alive and kicking. Bullets whizzing past, narrowly missing dozy head. Nobody cared; it was every man for himself. Nobody cared why should they?

Well he did. Like the figure that had saved his life. All guns blazing he ran into living hell.

"For king and for country!" was the last thing that Private James. E. Forbes ever said before his mind went blank!

A year later a slow drooping figure came to a halt beside a white marble grave. He laid down some red roses and a note saying "I saved you and saved everyone,"

The grave read:

Private James Edward Forbes
1901 – 1940

Victoria Cross for His suicidal Bravery
May He Rest In Peace

Nothing more than private.

Autor
Henry Lithgow

First night

2nd Category

The theatre was coming to life, the entrance doors had been opened and men in suits, accompanied by lavishly pampered looking women and smart looking children streamed in. They crowded into the grand hall and slowly filled the balconies as well as the stalls in front of the stage, slipping easily into their seats one by one, discussions in full flow. An atmosphere of insubstantial effervescence had settled over the crowd but that was not to be felt on the other side of the drapes.

Backstage had awoken long before seven pm and was now reverberating with last orders and instructions. Men in black trousers and t-shirts were pacing back and forth on the stage bringing final touches to the eccentrically elaborate décor. Scattered groups of dancers lined the corridors, warming up or munching on the last crumbs of their cereal bars whilst singers practiced a few more scales and actors checked their make-up to ensure nothing had melted in the palpable backstage heat. For Eveline Dunant however, time seemed to have stopped as she stared at her reflection, her grey green eyes looking back at her critically. The heavy foundation, childishly called pancake, clotted her face, her lips were contoured with pencil and filled with carmine, looking ridiculously red and her eyes, lined with kohl-black eyeliner made her seem unreal, like a porcelain doll. Yet they betrayed her humanness as they mirrored an odd combination of fear and eagerness.

'Everybody prepared, curtain in five minutes!' A general hush fell over the artists as they made their way nearer to the stage. This would be the 50th time for some of them as the show had opened in London on October 9th, 1986 and was now in its 24th year. But for our young actress this would be her first time, her première. She was about to play her biggest role yet, the one of Meg Giry, daughter of the ballet mistress.

Eveline's stomach started to churn and she could picture buttercup-yellow butterflies buzzing within her in an exaggerated turmoil. You could hear the hovering murmur of the crowd in duet with the practicing musicians warming up their instruments. This was it; finally the chance to prove to the world what a great artist she was and to show herself it had all been worth it.

The lights dimmed, the noise automatically hushed, as 'good luck' or 'break a leg' was muttered here and there. And then, the curtain rose.

First came the prologue and its first words were spoken as the silent audience absorbed each emotion, hanging onto every pause, craving for more.

Suddenly old but powerful, wrinkled hands descended on the organ keys emitting such a forceful sound that you could feel every vibrating particle rushing through your body. The chandelier rose into the air, its light electrifying the spectators and Eveline, gazing at it from the shadows of the wings. The show had begun and this time she would be able to bring her talent and passion to Andrew Lloyd Webber's 'Phantom of the Opera'.

This was her cue to dash on stage amidst the frenzy of exotically dressed dancers. They

were representing a rehearsal of 'Hannibal' at the Opera Garnier, where the whole musical was taking place.

The moment her ballet slippers touched the wooden stage, polished by the use of hundreds of other dancing feet, the cramp in her stomach disappeared and the yellow butterflies flew out into the distance, replaced by adrenaline rushing through her veins.

Everything seemed to just roll on, neither too quickly nor too slowly, in a dreamlike reality. Her well-rehearsed script came out clear and convincing, every note she sang was worth all the aching vocal chords she had ever experienced and her dancing was the epitome of perfection. In the song 'Angel of Music' Meg sings a bone-chilling duet with the lead character Christine Daaé. It seeps into the main refrain, 'the Phantom of the Opera', which in turn cascades into the 'Music of the Night', an enchanting sonata. Following this, ballets resembling paintings by Degas coming to life, enrich the songs and the first Act is closed with the love duet, 'All I ask of you'.

People got up and there was a general rush for refreshments; some stayed in the red velvet seats turning to their partner or friend, discussing in amazed tones the powerful beauty of the show so far. When the curtain had dropped, all the artists streamed into the backstage corridors, the men in black marching against the human tide to change the scenery and get ready for the second Act. In the corridors they rushed to change their costumes, arrange their hair, fix up their make-up and in Eveline's case receive joyous compliments of how well she was doing from her friends. The feeling of being on a cloud could not have been greater as the enthusiasm radiated on everyone's face. But time was of essence and before you knew it you were required to go back on. Of course an opening of a second act had to be simply outstanding and so it was. 'Masquerade' was the composer's choice for this extravaganza. This 'funfair' soon takes on a more sinister aura as the Phantom declares his lust for revenge presenting them with an opera he has written. The directors of the opera and the other characters suddenly see a chance to 'ensnare our clever friend', and decide to play along with his game.

This masterpiece of a musical was coming to its grand finale. Eveline's role as Meg finishes the performance. Alone on stage, having run to the phantom's lair, Meg sees his mask on the floor, the man himself having disappeared. Kneeling graciously on one knee, she holds the Mask up for the world to see. That is when the people sadly realize it is the end. The last note is delivered to the audience. A first clap, then a second followed by a thunderous crescendo of applause. 'Bravo! Bravo!' One by one the audience stood up as all the artists crowded the stage and took their well-merited bows. Their success was mirrored in every crystalline tear gleaming in more than half of the audience's eyes, acclaiming them again and again. Such a standing ovation had not been seen for years.

Eveline could hardly believe it; she had done it and everything was right, felt right and would be right. She had succeeded.

'Success means having the courage, the determination, and the will to become the person you believe you were meant to be'

Autor
Alexia Keller

I wait at my dressing room. The makeup artist has just finished with me, and as I look at my reflection in the mirror, I can't recognize myself. My face is pale white, and she has added some eyeliner to my eyes; anybody who'd see me like this right now would think I was quite creepy... I'm wearing a black shirt, black trousers and black moccasins, to make me stand out from the golden images at the background. I smile to my reflection and walk up to the chair nearby, where my violin sits all lustrous and shiny, ready to make some magic. And as I pass my fingers delicately through it, I start to hear a murmur coming from the public, who's starting to take seats; and I can't help myself but spread a smile in my face. For me, this is home, this feeling of familiarity with the theatre, the public, the stage, me and my violin, all together in a perfect harmony... Eliza comes in and tells me I must get on stage, so I do; and as I do, a deathly silence fills the hall. An unbreakable, undefined silence, but it is none of these two things for me, as I start playing my music. A melodious symphony, which is at first smooth and sweet, but as I go on, it gains a bit more strength and changes to a sound of melancholy and sadness... The music is perfectly rhythmic to my heartbeats, my eyes are closed and I, with my interior essence, melt into the music and I let myself to be carried away, to some other place and some other time. I'm reaching the end of the symphony; I can feel the emotion and the expectation to my great finale in the audience. The symphony ends. The audience bursts into applause, cheering, laughter and whistling. I bow as I do when I end any of my shows, and people are throwing roses at my feet. They have loved the show, and that thrills me. I bow once again, but just as I lift my head, I hear one, two, three shots. Good heavens! Someone has been shot! But I start to feel pain in my chest, and I realize it's me who has been shot. It hurts; I can feel the bullet inside me, close to my heart, and with every heartbeat it pierces my skin, deeper and deeper... My vision gets blurred, and I try to recall those past minutes with my violin as I slowly start to realize that that was my last symphony...

Autor

Lucy Donaldson Bernal

Reminiscences of one's past can build up within a person's heart, slowly constructing an impenetrable wall of distance. Abusive parents, a lover's abandonment, a friend's betrayal... even the most beautiful souls can be corrupted by something supposedly as enjoyable as "life".

Jack was one perfect example of such people. Having lost his mother at an early age, he grew up surrounded by a father who, despite never having laid a hand on him, was a rather aggressive workaholic who was never there when needed, a kind-hearted but passive older brother and a tomboyish twin sister with whom he spent most of his time, but who could not give him any emotional stability. As far back as anyone could remember, Jack had been less masculine than his sister Deb, innocently curious, and held a dislike towards sports which was uncommon given his age and sex. Everyone labelled him as the "weirdo", but he was at a stage in his life in which he could not care less, and carried on playing with girls. Adults shrugged, shook their heads hopelessly and hoped his strangeness would wear off with age.

However, as time passed and he grew, things stayed the same way. Everyone had already given up on him when suddenly, something changed. No one knew why, but it was as if something had been set off within him, and he had suddenly realized what his place was. He took up soccer, stole from shops and voted on who the best-looking girl of his grade was.

In reality, nothing was different for him. But as soon as pre-adolescence had come, and all the young boys had started to talk about nothing but women, driven by their incipient testosterone, Jack had realized a truth which was to mark him for the rest of his life: he was not interested in the dirty pictures that were passed around during class time. Instead, he could not get his eyes off the men in underwear ads. The realization of his homosexuality came as a great shock to him. He cried endlessly, feeling ashamed and unable to understand his own feelings at such a young age. At that moment, he felt the need to pretend that he was normal, that everything until that moment had just been a momentary dysfunction.

Leading this kind of unsatisfying existence, Jack was unhappy. It was not painful: he had already become used to it, being the only kind of reality he knew, integrating it as an essential part of himself and, worst of all, considering it "normal" up to the point of not wanting to get rid of it. He sometimes imagined it consuming him forever until he was burnt down to ashes. The fire within him seemed to grow larger with every passing day, until a bucket of water in the form of a boy named Seth unexpectedly put the flames out.

Jack had led sixteen years of self-destructive survival when he met Seth. He discovered that they were strangely compatible: while possessing more masculinity and brusqueness than he did, Seth was also sensitive and prone to ideally daydreaming about a better lifestyle, surrounded by money, happiness and beautiful women. He had been born a free soul, someone who, contrary to Jack, could clearly see that his life was dull and was

constantly making plans to escape from the path he believed fate had forged for him. His internal strength was like a magnet, and Jack could not help but feel irresistibly attracted to that spirit who slowly opened his eyes and showed him the true beauty of the world. However, despite all their crazy plans and his fantastic imagination, for Jack it remained a utopia, a dream not to be seriously considered. But he didn't mind. Even if his personal history was still quite miserable, the fact that he had been blessed with Seth seemed a gift from God, more than he could have ever hoped for. So when one day his friend came up to him and said spontaneously in a conversational tone "Let's escape together", for a few seconds he did nothing but process what had been said, his mouth wide open in bewilderment.

- "...So, what do you think? Are you in with me, Jack?"

- "I don't know, this is just so... sudden. It sounds crazy."

- "I know, but man, I'm just so tired of this damn place. Nothing good will ever happen to us here. I'm not going to waste my time while nice things are going on out there."

- "But... how are we going to do it? We'll need money, and a job to earn it, and a cheap place to live in, and... I don't know, but we'll need a bunch of things to survive!"

- "Don't worry, we'll figure something out. But right now, we need each other."

Jack needed time. It was impossible to make such a decision on the spot without thinking it over.

- "I'll give you an answer tomorrow, Seth."

- "Oh, so that's what you told him?" Deb asked, carefully applying her bright red nail polish on her toenails. Whenever she did her manicure, she got into conversational mode, so Jack had made use of this occasion to discuss it with her.

- "Yeah. What do you think I should answer?" He inhaled, taking in the fumes from the liquid.

- "Hmmm... Isn't he the guy you like?" Deb was the only person in the world to whom he had dared to confess his "abnormality". They were so bonded that they held almost no secrets.

- "Yes... I think so. I want him to be happy, and if I say yes, he probably will."

- "That's what he wants. But what is it that you want? Even if you say yes, he probably won't like you in return. Isn't it frustrating to make someone happy when he just sees you as a friend?"

- "God, I just don't know, Deb. This is so confusing."

Deb gently blew on her last nail.

- "It just comes down to one thing, Jack. What will make you happy in the long run?"

His sister's words replayed in his head. The teacher was boring, and all he could do to ignore him without calling attention to himself was daydream.

Contrary to usual, classes ended too soon for his liking. He had yet to make a decision, and time was running out. However, after giving it some thought, he was starting to believe that an escape was actually possible. Although it seemed like a hopeless alternative, the more thought he gave it the more plausible it became. When he met Seth, he had already chosen his answer.

"I'll come with you." Noticing how his best friend was about to leap at him and give him a bear hug, he instinctively extended his arm and continued talking. "However, we have to plan everything in advance. And we have to save money and take care of various issues before going, so we should probably give it a couple of months before we actually leave. Is that okay?"

Seth caught the message. He didn't leap at him, or crush him between his arms. Instead, he just smiled. A smile that was brighter than the Sun, a smile that Jack knew he never wanted to lose. Maybe, just maybe...

"Thank you Jack. I know we'll be able to do this if we're together."

Those words were the ones which gave him strength to go on. Jack started working part-time after school at a fast-food restaurant, and he also managed to get himself hired as a cashier in a local supermarket during the weekends, as well as earning some extra money maintaining and watering the yards of his neighbours. His savings, which he kept inside a jar under his bed, were slowly growing. Seth worked too, just as hard as Jack did. In the little free time they had, they organized small reunions in the local library and looked through travel books and maps, creating a route, making drafts of possible future plans, rewriting them over and over again until they were practically flawless.

Despite spending little time together, the bond that united both young men grew stronger with every passing day. Knowing that they were both working towards a common goal was something that made Jack feel closer to Seth than anyone before. He knew that it was practically impossible, since Seth was straight, but his overactive imagination built up idealistic scenarios where they eventually realized their mutual love, and decided to be together forever... The moment he realized the impossibility of his daydream, he shook his head to eliminate those images from his head, telling himself not to create fragile fantasies. But the moment he let his guard down, those images came back to haunt him more powerfully.

- "I think we have more than enough."

It was hot outside. Summer was getting closer, and they had had to postpone their departure longer than they had initially expected. But now, after almost four months of incessant hard work, they were almost ready to start heading down the road that would change their lives.

The last night before leaving, Jack asked his sister to let him sleep with her. Aware of the circumstances, for once Deb didn't frown or scowl. She just nodded silently in the darkness, and Jack made his way to her side, cuddling with her under the blankets. For a while, they just looked outside the window. Seeing the stars in the city was impossible due to the luminous pollution, and only an orange-coloured brilliance filled the air.

-“I'll miss you,” confessed his sister. “I might be angry with you all the time, but you know I wouldn't let anyone else do you harm.”

-“I know, Deb. I know.”

-“Now, don't expect me to receive you with open arms when you come back crying and asking for forgiveness! I'll get mad at you again.”

They both laughed, easing the tension in the air.

-“I'll call. It's a promise,” Jack whispered. Deb extended her hand.

-“Pinky promise?” she cutely asked, almost like the six-year old girly child she had never been. Jack smiled at the thought, extended his own hand and intertwined his small finger with hers.

That moment of rare intimacy and affection shared with his sister replayed over and over again in his mind as Jack watched the train he was about to get on. Seth was running late, but it wasn't a problem, since there were still three minutes to go before the train left.

Ah, there he was. Walking along the platform was Seth, carrying a bag over his shoulder. But... why wasn't he smiling? Why was he dragging his feet? This was supposed to be their grand escape. The one which would transform them into heroes, which would finally make them happy. Jack patiently waited until his friend came up to him and asked him.

-“What's the matter, Seth? Are you alright?”

The other boy raised his eyes and, for the first time since Jack had met him, a clear shadow of fear was present in them.

-“Jack... I'm sorry... but I've been thinking about it. I... I don't think I can leave.”

It was unbelievable. All the expectations... disappeared, just like that, being replaced by anger.

-“What's up with you? We said we would do this together, man. You can't leave me now.”

-“But Jack... if we haven't managed to solve any of our problems here... how are we going to be happy far away? We can't pretend we know anything about life.”

-“I don't believe this... Your words tricked me, Seth. Why did I believe in your empty words? You know, I've done all of this because I like you. I like you a lot. What the hell, I love you! You can't even understand. And now...” A single tear trickled down

his cheek. There were a couple of seconds of silence, and a voice announced the train was about to leave.

-“I'm sorry... I really am...” Seth muttered. “But I don't... I can't...”

Jack watched his best friend with a broken heart. He didn't know what Seth was trying to tell him, and he didn't want to know. He was sure it would shatter his poor soul into a million pieces. So he jumped onto the train just as the doors were closing and he didn't take his eyes off Seth until the train started moving and, even when he stuck his face to the window, his friend was nothing but a blur in the distance.

At the end of the summer vacation, while recalling those memories, Jack stepped onto that same platform. Deb was waiting for him. He had travelled across the country for more than three months, visited a lot of places and met new people. His sister could tell he had become someone different. Jack even told her about this nice guy he had met in a faraway town...

-“So, what are you going to do now?” she asked, after he finished narrating his experiences.

-“I think I'll study to be a lawyer. I've been giving it some thought for some time.”

-“And what about Seth... are you planning to see him again?” Jack smiled without any bitterness and didn't answer. But he knew that the answer to that question depended completely on fate.

Autor
Claudia Álvarez Pujol

*Alas for those that never sing,
But die with all their music in them!
Oliver Wendell Holmes*

Rain was knocking on my window. Minutes passed by and my soul tried to forget her. The damp room with stains in the ceiling and holes in the corners represented all my life. A wretched life. A dead life. A life where hope didn't exist and where monotony had established its dwelling. Everything was extinguished.

Meanwhile, everything in the street was the same as always. Time was fleeing from my hands. I couldn't stand this situation any more. Even so, there was still one possible way to escape the monotony of life, there was only one way to forget the world: I had to listen to my violin.

Gently and smoothly, its music flew in the air. I tried to catch the stream of emotions that emanated from it. I tasted every single musical note in the atmosphere trying to make it penetrate into my soul. Moreover, I intended to unwrap my spirit exposing my heart to the mysticism of the air, impregnating myself with the essence of harmony. The sequence of sounds caressed the chipped walls of the room, catching my feelings and capturing my mind.

Suddenly, something new appeared in the humid air of that lonely morning. A new sound, the new tempo of music beating slowly, following my heart. A cello had started to play outside, in the street. I didn't want to look through the window. I just continued playing my ballad. The duo was marvelous. Music gently covered our senses with its ephemeral veil, letting darkness penetrate the scene. The wind, following our pace, blew tenderly, making the leaves of the trees fly and drawing magnificent silhouettes in the sky. The clouds stopped at that unique moment in order to taste the quintessence of our connection. Temporarily, the scent of roses entered the room and the odor of lilacs apprehended my senses. There are no roses in Warsaw and there are no lilacs in the city. It was the music's power. Enchanting the environment, charming the streets, storming people's imagination, expressing the inexpressible, embracing my heart... Softly, the notes followed the everlasting rhythm of my frenzy.

Once the music had stopped I dared to look through the window. I couldn't resist the temptation. I was sure she was a woman. I knew it. I had noticed it because of the way she played, because of the way she trifled with the music. My eyes, covered by tears and overwhelmed by the beauty of the melody, looked outside. She was gone.

Rain continued beating against the window panes. It was 4 o'clock in the morning and I still couldn't forget her. I couldn't forget the way she had played the cello for me. Nobody had listened to us but the whole universe had been watching how we interacted. My violin was leaning against the wall, waiting for me. Waiting for another duo. However, the silence was uninterrupted and the calm was unbroken. I knew she wasn't going to return. I knew I wouldn't meet her. The rustling of the curtains forced

me to get up. The darkness forced me to take my violin. Following my impulses, I took a chair and descended the stairs. Once in the street, I didn't care about the cool breeze moving my hair. The world was empty, not even a single person dared to meander in my beloved city. The street was dull and gloomy but I didn't hesitate since my conscience led my movements and the music drove my heart. Slowly, tasting every single piece of time, I took the bow and I started playing my violin in an interpretation of my feelings.

She had to come. I was sure she heard me. Time passed slowly while I played beautiful suites with my instrument. Finally, the morning came and the dawn lightened my lonely shadow on the rocky ground. Once I had finished I returned home, wondering where she could be and trying to imagine a way to find her.

Every single day since that marvelous duo happened I took my chair and my violin and I played the beautiful music that came out of my instrument, delighting Warsaw with my music. However, that wasn't the point of my concerts. I wanted to find her. I was sure that someday she would come and applaud me as the rest of the city had been doing for weeks. Eventually, my show became famous and I turned out to be a popular attraction for the people in the city. Desperation grew bigger day after day and every single minute without her hurt. I loved her music, every single piece of her talent and every day that passed without her among my public, grew to be extremely painful.

Daily, I continued going down to the street, playing my violin for a growing public. The melody I wove caught people's minds and they became my slaves during the moment in which the harmony remained in the air. Music was merely how their feelings sounded like. They weren't human beings while the melody lasted in the air.

Watching their pleasure I could remember my origins and how music had encountered me for the first time. I remembered my achievements, my success, my rise and my fall, my failure. I had never played my violin again after the fateful day when everything went wrong. Since that day, contracts and new proposals started disappearing. Eventually, my talent nose-dived and I could only find shelter in alcohol. I also lost her. I also lost my wife. She went away with another man, fleeing from me. Fleeing from my downfall and my disaster.

Now, it was my opportunity. I could show the world that I could succeed. However, I didn't want to do it. I just wanted to find her. I just wanted to implore her to play another duo and elevate my spirit to the seventh heaven, using the speech of angels: music. I didn't want success, I didn't want my rights back. I just wanted to know her. She was my muse, my obsession and my salvation.

Following those remembrances and all those memories, my music flew in the air filling the hearts of so many downhearted people. Every day, I brought light to the city of Warsaw in an attempt to find the perfect duo. In an attempt to find the perfect melody. In an attempt to find perfection inside me.

Desolate, I started meandering and my mind began to wander. I couldn't stop remembering all those strange moments of my life. My steps led me to an unknown café in the heart of the city. Maybe everything was premeditated. Maybe it was just chance. My future led my present and I still didn't know the deepness of destiny.

In silence, I took a table for two. I was alone. I was always going to be alone. However, hope still remained inside my mind even though she hadn't appeared yet. I was sure she was waiting for me. I could wait for her. I had time. In despair, I asked the waiter for a cup of coffee. I had never been to this café and it was really strange because I knew the city perfectly well. Indeed, I had never been to this part of the metropolis.

All of a sudden, I heard it. It was her music. She was playing the cello somewhere in the city. She was playing the cello for me, creating a fine veil and wrapping the city with a magical curtain. I couldn't believe it. I could hear her distinctly! Without hesitating, I started running towards her melody. I couldn't be mistaken. I had to find her. Knowing that it was a matter of life and death I couldn't waste my time waiting for her to finish her suite. I was sure she was playing her cello for me. She had been performing for me on the other side of the city while I had tried to create a supernatural surrounding in another area of Warsaw in order to attract her. In fact we had been playing a duo all this time. Trying to catch each other's attention we had interacted, perceiving the charm of the music and building a mysterious atmosphere in the city. We had filled our country with magic and not knowing it, we had inspired our nation. We had transmitted new ideas to the people, lighting their souls and showing them a new path to follow. We had resuscitated the dead city of Warsaw.

As I arrived to the little square where the multitude had congregated I saw her, playing the cello. She was sitting in a chair, totally concentrated, playing her masterpiece. Eventually, tears fell from my eyes, moistening the ground. Tears fell from my eyes, flowing down my cheeks. I had found her. I had found the lost part of my spirit. Eventually, the notes in the air faded away and she looked up. Abruptly, my fortitude blossomed and I couldn't control myself. She was there, the maiden I had been waiting for. My muse. She had also been waiting for me. My eyes also rose in awe. She stood up and hand in hand we set off for splendor. We set off for glory. Our future had no plans for us, it had no plans for our melody. Rain still fell over us, following our tempo. We would live on music. We would live on our duos. I am not afraid of the future since I lived the past and I love the present.

- I'm dying, George -, she whispered.

He frowned, his eyes shone in sadness. She put her pale, delicate hand on his cheek. She was cold.

- My cancer is getting worse every day. Doctors don't expect me to live for more than a few months.

- Oh, Dana -, he couldn't say more. His eyes flooded with tears.

- Don't cry for me. My life has been better than I could have ever wished: I went to the best schools, I studied Biology at university as I had always dreamt and I've seen many things that other biologists have been waiting all their lives to see -, she sighed.

- But you're so young.. You still have so many things to do..

- There's only one thing I would really like to see before leaving..

George crouched down next to the sofa where she was sitting.

- Tell me.

- I would like to see phosphorescent plankton.

- Phosphorescent plankton?

She nodded.

- I've heard some biologists describing the placid night, the calm sea with hundreds of microscopic organisms shining in the darkness of the water, their slow movement when they are gently carried away by tiny waves... If only I could see it...

- I'll bring them to you, no matter how difficult it is.

- Would you sail to the middle of the Indian Ocean just to bring some shiny plants to me?

- I would do it a hundred times for you.

He stood up and kissed her forehead.

- Wait for me -, he whispered.

Her deep blue eyes watched him leave. A small tear trickled down her cheek.

DANA'S DIARY, three weeks later, October 21st

He's gone, and I don't know if I'll see him again. My body is starting to fail, each day I'm weaker, and George is far away from me. I wonder if that day three weeks ago was the last time I'll ever see him.

Death is waiting for me round the corner, and I walk towards it, not knowing how to stop, not knowing how to follow my steps back to those happy moments where death was nowhere near.

People come to see me every day, making me remember that my days are numbered. Their expressions when they cross the threshold speak for themselves. They see, just as I do, that I am getting thinner every day, and when they touch me, their hands feel like fire on my cheeks.

But it's not this that brings me down, but the possibility that I might leave this beautiful world without seeing his face again.

INDIAN OCEAN, October 23rd

He sailed under an intense rain. There was hardly any visibility; the waves broke against the little boat. Despite wearing a raincoat, he was soaked, his hands slipped from the steering wheel time and again. He was exhausted, but he forced himself to get up every time a strong gust of wind or a wave made him fall.

A big dark wave dragged him along the deck. He seized the edge of the hatchway. The water withdrew from the deck slowly, forming little white bubbles on the surface of the dark sea.

George knelt on the slippery deck, with the palms of his hands facing upwards. He looked up at the grey clouds, the heavy rain wetting his face.

- I'll make it! - he yelled, clenching his fist -. I'll make it for you, Dana! I promised!

For a moment, Dana's tranquil face occupied his mind; her pale, thin lips, her white smile, always sweet and cheerful, those shining eyes that seemed to have a life of their own, her tanned skin, her chestnut-coloured hair.

He covered his face with his hands. His tears disappeared amongst the raindrops.

The night was calm. The stars flickered in the dark sky, there was no moon.

George looked into the water. Millions of phosphorescent organisms shone in the water, faintly illuminating his face. They were gently carried away by a weak current, but the shiny patch never ended. He lay down on the deck, absorbed in the beauty of the natural spectacle he had before his eyes.

Carefully, not wanting to break the harmony of the moment, he filled a glass bottle with water where some phosphorescent plankton floated and put on the brass lid.

A whale's tail appeared between the yellowish shiny plants.

- Where is she?

The butler looked down.

- She went to the hospital last week.

George frowned with worry.

- Has she...?

The old man moved his head from side to side.

- She's waiting for you, but you must be quick, she's very weak.

George nodded and got on his motorbike. He rode through the busy streets, bursting with life, to the hospital, jumped off and ran upstairs.

Dana's room was crowded, but George only had eyes for her. She lay on the bed, her eyes closed and hardly breathing. He walked slowly towards her, ignoring everyone else, and placed his hand on her cheek. She opened her eyes and smiled weakly.

- George -, she moved her lips but didn't make any sound.

- I had a promise to fulfil -, he whispered.

- Did you find it?

He nodded.

- Let me show you.

He took a little fishbowl and the glass bottle out from his rucksack and poured the liquid from the bottle into the fishbowl. He looked affectionately at Dana.

- Look.

He switched the light off. Little dots started shining like stars reflected on the water, slowly moving around the fishbowl. The faint light illuminated Dana's face, who held George's hand in hers.

Still smiling, she closed her eyes and exhaled her last breath.

Autor
Marina del Estal Boltas

Awakening

3rd Category

The smell of dust is the first thing I remember from that tragic day. There was so much dust in the air it blocked my nose and made it really hard for me to breathe. I wanted to cough but it was impossible, my sore throat didn't allow me to. But not only my throat, my whole body hurt and I was tired, very tired, as if I had been running an endless marathon. I was lying on the ground; completely still, the pain prevented me from moving. Who knows how much time I had been unconscious there, it was as if I had been sleeping for ages, but without that characteristic feeling of freshness you enjoy when you've slept for many hours.

I felt the contact of hard, cold stone on my cheek. I had a few cuts there but that was nothing compared to the pain the rest of my body was suffering. I felt my hands wounded and weak; I thought I would not be able to move them in years. One of my hands was trapped under rubble; it was very heavy, but after a few pulls I managed to free it. It is amazing how in situations in which you are panicking the human body is able to do things it would never be able to in day-to-day situations.

I finally opened my eyes. It was dark; at first I could barely see anything. After a while I got used to the dim light and started to look around to try to find out where I was and, most importantly, why. The first thing I saw was very familiar to me. It was a backpack; it was very similar to the one I use to go to school. I wasn't sure if it was mine, the lighting and all the dust that covered it made it impossible for me to recognize it. Mine was olive green and this one looked a bit greyish. It was definitely the same model, and it looked the same size, too. I thought that it would be odd if it was really my backpack as I couldn't remember having used it recently. I actually didn't remember anything about the past few hours. My last memory was being in the grocery store with my dad. I remember him being overjoyed. He told me I would know why once we finished shopping. We went to pay at the checkout counter. The lady who attended us was really nice. She even gave me a free strawberry-flavoured lollipop for behaving so nicely. I was very proud of myself at that moment; I was starting to earn things for myself. I was growing into a young man.

Unfortunately, after that my memory was blank, I couldn't remember anything else which could give me a hint to explain why I was in that situation. I started to focus my attention on the room I was in, to try to find any clue at all. It looked like a living room, but it had been destroyed by something. It looked like it had been demolished by one of those metal balls they sometimes show on TV hanging from those huge cranes. The only lighting in the room came from a narrow passageway which seemed to end outside. It was my only choice. The whole room was starting to make me feel a bit claustrophobic. And all the dust in the air was building up in my eyes and nose and it didn't help me to feel any better. I also thought it was very dangerous to stay in the ruins of that room. I had to get out of there fast before the building collapsed. So I decided to try to stand up.

But there is a big difference between thinking about doing something and actually doing it. My arms hurt so much I thought they were broken. I tried to get on my

knees without using my arms, but it was impossible to maintain my balance. I decided to solve that problem the hard way. I used my right arm to support me to get up. I was writhing in pain, but I knew I had to get out of there or I would never see my parents again. After a few attempts I was finally able to get up. I know it sounds like relief but believe me, it hurt just the same. It was like having both my ankles twisted. Surprisingly, I didn't shed any tears.

I started to limp across the room and picked up the backpack. It was definitely mine, which meant that the room I was in was in all probability my house. That's when I realised my parents could also have been inside the building when it collapsed. I started to panic; I couldn't bear the thought of losing them. I left the backpack on the floor and hobbled towards the way out as fast as I could, but my wounds slowed me down. After a few minutes I finally made it to the outside. The sudden change of lights blurred my vision. I wiped my eyes with my sleeve. They started to get used to the brightness. But what I saw was not what I was expecting.

The whole city, my city, had been completely destroyed and it was engulfed in flames.

The first thing that crossed my mind was:

-What has happened?

Autor
Albert Arnal Bouwell

The blackwell family

3rd Category

The Blackwells were the most mysterious family that the county of Fairsprings had ever known. Surrounded by a huge land of lush forests, the Blackwell mansion housed its enigmatic members, whom the peaceful inhabitants of the village of Northcave knew practically nothing about except for one thing: within the blood of the family ran a dark curse which condemned its members to live a wretched destiny.

One cloudy autumn morning, the village priest was called to the mansion. To the amazement of the curious villagers, the priest was asked a thousand times the motive for this sudden invitation. But the poor old man knew as little as his neighbors. The only information contained in the elegant letter he had received with the stamp of the Blackwell family was a short message that asked him politely but authoritatively if he could show up at the mansion as soon as possible. The villagers were looking forward to when the priest got back from the mansion to ask him all about the inside. No one alien to the family had been in there for years.

What the priest did not say to anyone, however, was that he had not only received a letter from the mansion but also a much bigger envelope which had been resting on his table since the morning before. This one contained a note with another letter. The note predicted that he would be called to the mansion and that once he was there, if he could please give the letter that came with the note to a young beautiful woman, with long blond curls. It also asked, or better said, pleaded, not to tell anyone at all about the existence of that letter.

And with his Bible and the letter in hand, the priest set off for the mansion and to all the mysteries it kept inside.

The whole terrain could be described in many words but only one could describe them best. The forest, the sculptured garden, the path that led to the mansion, the sounds heard in the forest, the mansion itself were... sinister. The priest swallowed saliva many times before knocking at the door, a huge black and ornamented one. The door was opened by the housekeeper who fitted in perfectly with the gloomy atmosphere. She was very old and her skin was paler than chalk and full of wrinkles. The priest did not believe in witches but if someone had told him that woman was one, he would have believed it. Without any welcoming words, the old woman told the priest to follow her to the back garden. On the way, the priest admired with a mixture of fascination and fear the inside of the mansion. The decoration was very elegant and neat but it was all in black, a color that he had never seen used in furniture. White splendid sculptures strongly contrasted with the black walls which surrounded the imposing figures with shadows.

They finally arrived at the garden, where three people dressed in black surrounded a coffin, two women and a man. When he saw the priest, the man approached him with a tense posture.

-“Father, at last!” he said with a smile that looked like it hadn’t been seen in a long time

-“We would like to finish this off immediately.”

As the priest shook hands with the man he had time to study him. He was a middle-aged man who had already some gray hair peeping out through his long black hair, surrounding an angled and attractive face. Like the housekeeper, he was also very pale, so pale that some capillaries of his neck were visible. But what caught his attention most about him were his light green eyes, so strange a color that the priest could not help but look away from that abnormal gaze.

-“Sir... Sir Blackwell,” addressed the priest nervously, presuming that the man he was talking to would be the lord of the house “excuse me, but I still don’t know why I am here.”

Sir Blackwell glanced at him in astonishment but then he seemed to understand the confusion of the priest.

-“Oh, of course! Please forgive me, father. It has been very rude of me to make you come all this way from the village without a previous reason. A sad event occurred last night. The life of my wife Esmeralda was taken away from this family while she was sleeping. We wanted to make a discreet funeral and bury her here, in the garden, instead of burying her in the local cemetery. We would like to ask you to preside the ceremony. Don’t worry about the money, this affair will be arranged to your convenience after the funeral.

-“Well...” the priest enquired “But my dear Sir, you should know that this sort of ceremony requires at least some kind of preparation on the part of the priest who is to preside over it. You know, how the deceased person has been in life, etc. Had I known that it was-

-“A normal mass will be more than alright. Now, if you don’t mind...”

-“Sir, I must say that...”

-“Please.”

As when a tap is closed, the sharp tone in which Mr. Blackwell spoke to the priest prevented any words of protest. Like an automaton, the poor old man stood behind the coffin and began the ceremony.

During that strange mass the priest had time to take a look at the two women that stood beside Mr. Blackwell. The two of them could not have been more different from one another. One of them was an old woman, similar in the number of wrinkles to the housekeeper and maybe similar in age too. But while the housekeeper had been fat and coarse, the elegance of that old woman could be seen in every fold of her black dress. She had the demeanor of a queen, but the seriousness and cruelty of her pale green look didn’t encourage anyone to come closer. The young woman on the other side of Mr. Blackwell could not have been more good-looking, though. Like an angel fallen from heaven, nothing more than goodness could be seen in her sky blue look.

Her beautiful blonde hair fell in golden ringlets framing her heart-shaped face. If she had been seen at the village only once, thousands of men would have killed to ask for her hand. She fitted in so badly in that atmosphere that she looked like one of those captive princesses who only appears in stories. The priest knew instantly that it was her who he had to give the letter to.

The funeral was finally over and two servants that appeared from nowhere started to place the coffin in a hole that had been previously dug. The sobs of the young woman, who had been crying in silence all the time, were slightly stronger. Mr. Blackwell and the old woman that must surely have been his mother ignored her cries.

-“If you would have the kindness to follow us to the mansion, father, we will arrange the price of your service there.”

Then, mother and son headed for the mansion without looking back at the young blonde lady. When the priest was sure they were far enough away he approached the girl and got the letter out of his pocket.

-“I was given this for you” he said while gently placing the card in her hand. The lady looked up at him, confusion in her eyes, not seeming to understand. The priest wanted to give her all the answers, but he couldn’t. He could not see any sense in the entire situation he had been living in for the last hour. Putting all the affection he could in words, he whispered to the crying angel “I am very sorry.”

And then he walked back to the mansion.

My dear Amelia,

I am writing to you because I feel that I will no longer be able to tell you this in person. I feel weaker every day and sense that my life is leaving me. What hurts me the most is that I will not be able to see my beautiful daughter again. I want you to know that wherever I am, I will always love you. But there is something more important than my love for you right now, my dear. I must tell you a story. A story about me, your father and your family.

Eighteen years ago, the Blackwell family lived in a village near the sea called Mayplace. Mayplace was a beautiful place with white houses and happy inhabitants. The Blackwells had lived in Mayplace for generations and although being much richer than all their neighbor’s possessions put together they had always been very kind to them and helped them in everything they could. This carried on for years until the generation of your grandmother. No one could explain what happened. The cruelty of your grandmother surprised her parents and relatives, who resorted to all sorts of remedies for what they believed was a “disease”. Doctors, healers... they all tried in vain to take away the hate that had inexplicably appeared in your grandmother in. Time went by and when she was put in charge of the mansion it all changed. The Blackwell family that everyone loved disappeared.

When your father was born, nothing changed. Well, only partially. Your father was not as cruel as your grandmother but he was selfish and malicious. And very handsome. So handsome was he that

everyone let him do whatever he wanted. He was accused of fraud, robbery and kidnapping but no one ever did anything about it. Everyone was strangely influenced by his attractiveness and afraid of the rage of his mother. That is when I come into the story.

Do you believe in witches, Amelia? I always told you stories about them when you were little. I remember telling you that all the fantastic creatures that appeared in my stories were real. It was up to you to believe me or not, though. But now, I need you to believe. I need you to believe because, Amelia, I was a witch.

I don’t know why, I never told you about this. I thought that not telling you about myself would protect you somehow. But of course, it didn’t... It may sound so strange to you right now. I deeply apologize for telling you all of this now and by letter, my love. But things were meant to happen this way.

Let us continue with the story. Not all witches are bad. I was a good one, a white witch, and my job was to wander around in search of cruelty and unhappiness and make them disappear. My mission brought me to Mayplace, to your father. The first time we met we were in the village hostel. He was already there, looking for feminine company, when I arrived, looking for a place to spend the night. Once we set eyes on one another I knew at once he wasn’t human and that he would be my perdition. He was what we, witches, call a sculptor, a creature half human, and half demon. A fascinating, but cruel and deathly creature. They are very rare; I thought they were extinct before meeting him. Beautiful to the eyes of humans, sculptors appear when a human woman and a female sculptor give birth at exactly the same time and live very nearby. What then happens is that the female sculptor changes the human baby with the baby sculptor when nobody is looking. The human baby is never seen again and the baby sculptor is raised as if it were the disappeared child. That was what happened with the person that could have been your grandmother. This is why your grandmother, a baby sculptor, grew evil and destroyed the Blackwell family. And if a sculptor mates with a human, the offspring will probably be a sculptor too, but not as evil as the parent. This is what happened with your father.

Sculptors are feared because they feed on human souls. They prefer good, innocent souls; that is why your father always looked for young girls. Once the sculptors have absorbed the victim’s soul, the body of the victim turns into stone. Sculptors are therefore said to be descendants of the goddess Medusa who turned to stone anyone who looked at her pale green eyes. Knowing all of this, I should have run and asked for help. But I couldn’t.

It is said to have happened only a few times but this could be because sculptors are very rare and they don’t usually meet white witches. No one ever proved it; but there used to be an ancient legend that was told between witches that said that if a sculptor and a witch meet, an invisible bond is built between them, and nothing can ever separate the two creatures again. The legend was true.

Your father and I ran away from Mayplace and came here, to Northcave. I was pregnant when she found us. Your grandmother tried to kill me when she realized but your father would not let her. However, she was very intelligent and instead of surrendering and running away she waited. She knew what I was and what I did. Your father couldn’t live without me but he also wanted his mother, so he would not let me destroy her. But if I live with evil around me for too long without destroying it, this evil gradually weakens me and will eventually kill me. The happiness of you being born as a normal human was what has kept me alive for so long. Your grandmother also tried to kill you but I put a protective spell on you when you were born so that she could not lay a finger on you while I was alive.

Due to her impotence to kill us both, your grandmother started to spend lots of time with your father and eventually separated him from you and me. Our bond has been very weak for years now.

When you read this I will probably be dead. I am sending this to the local priest with the hope that your father may still want me to have a proper preparation for the afterlife and that the priest can give this to you. It's the only way I can give you this letter without your grandmother suspecting me.

When you read this, my love, my protective spell will have completely vanished. You must run, run as fast as your legs allow you to, because she will go after you. Run away from the mansion, once you are outside she won't be able to reach you. They may be feeding on the priest right now because they haven't fed on human souls for a long time, but when they finish with him, you will be the next. My presence has also been weakening them and they won't be able to come out of the mansion, nor able to live much longer. Once they are dead all the souls they've eaten will return to their bodies and live again. Therefore, you must run, my dear. Run and never come back.

I love you,

Esmeralda Whitemask

Amelia stood motionless, her eyes switching from the letter she had just read to her mother's grave. Her heart beat so hard in her chest it hurt. Although she didn't want to believe in those words, what she now knew about her family made so much sense that she felt the truth as if a huge rock had suddenly fallen from the sky and squashed her. She remained there for what, to her, seemed hours. But only a few seconds had passed when she heard the cry.

"The priest" she whispered, terrorized.

-Run.

-Run!

Her senses passed from being completely numb to never having been so awake. Possessed by fear, Amelia, surprised by how fast her legs moved, sped to the dark forest. She had been there many times when she was just a little girl but never before had the forest been so populated with branches and weeds. The cruel nature of the forest seemed to be in favor of Amelia's grandmother catching her because it made movement very difficult. Amelia tried to calm down thinking that her persecutor might be in the same situation. But then she remembered that her grandmother wasn't human and panicked again.

The end of the forest was close now. Amelia could see it from where she was. Renewed by hope, she gathered the little energy she had left and moved towards it. But a sweet and attractive voice stopped her.

"Amelia" The voice called her "Amelia, come with me. Come. Come..."

The voice was so beautiful that she turned around and walked to where it came from.

How could anyone resist such beauty?

-“Come... Come...”

Everything seemed to be coming to an end. But then a bird passed by flying very near Amelia's ears and scared her, setting her free from the voice. Realizing that it had been her grandmother, Amelia ran desperately towards the end of the forest, but her strength was leaving her.

-“NO!”

A terrible cry came out from the forest and everything turned black.

-“Lady, are you alright? Can you hear me?” A male voice was talking to her in the distance. She wanted to answer but as much as she tried, no words would come out from her mouth.

-“Charles, can't you see she's not alright?” A female voice was speaking now. “Poor thing, she's covered in cuts and bruises. And so exhausted she can't even speak.” A smooth hand caressed her cheek. “What happened to you, treasure?”

Sensing she was safe, the knot that Amelia felt in her chest undid itself and climbed up her throat, finally coming out as sobs. Amelia cried and cried like a child.

-“Oh dear my, poor thing” The woman said “Let's take her home, Charles, and give her some place to rest until she feels better.”

-“Yes” The man agreed “She must have undergone something terrible to be crying this way.”

-“Don't worry, dear” The woman told Amelia as she passed a hand over her shoulder and helped her stand up “Everything's alright. You are safe, now.”

The couple helped Amelia into a carriage and headed for the village. Amelia looked back once, and when she looked, she thought she saw a pale man waving goodbye. The sun was beginning to set but a whole new sunrise was beginning to shine for her.

Autor
Claudia Carrera Muñoz

Finalistas - Lengua Castellana

Título	Autor	Pag
Escuela		
Cósima y Casilda	Ada Assens Álvarez-Solis	13
St. Paul's School España		
El mejor regalo de Navidad	Stella del Carmen Sánchez Fidalgo	15
Santo Angel España		
Un regalo navideño	Andrea Melani Vásquez	16
Sevilla Rímac Perú		
Una Navidad para llorar	María Isabel Portugués Estrada	17
Sevilla Rímac Perú		
Los dos loros que no querían ser ellos	Shiara Bitar Millán	19
Santa Isabel de Hungría Colombia		
El Flaco y el Poeta	Julia García Felipe	21
IES Algarb España		
Corazón de héroe	Elisa María Álvarez Díaz	27
Santa Eulalia-Escola Pia España		
El pueblo de la noche roja	Olga Buryanova	31
Mare Nostrum España		
La suerte del príncipe	Raúl Andrés Loverde Yepes	35
Liceo Navarra Colombia		
Reflejos	Mario Agiriano Benítez	39
CPEPS Ntra. Sra. de Bego España		
Gus	Anna Lladó Belleste	41
Leonardo da Vinci España		
Tic Tac	Marco Antonio López Valenzuela	45
CNCI Morelia Madero Méjico		
Adiós mi Ángel, a Dios para siempre	Diana María Lica	46
IES Sandoval y Rojas España		
Emigrantes	Jorge Guerrero de la Torre	50
David Alfaro Siqueiros Méjico		
¿Por qué la mató?	Claudia Álvarez Pujol	51
St. Paul's School España		

Finalistes - Llengua Catalana

Títol Escola	Autor	Pàg
De la realitat al somni Lestonac Espanya	Laura Almiñana Mestres	57
Sorpresa! St. Paul's School Espanya	Ona Grau i Sivera	60
El cavall cec St. Paul's School Espanya	Anna Vila Rabell	62
El llibre embuixat CEIP Ítaca Espanya	Joana Roigé Bruguera	63
El món de la ràdio St. Paul's School Espanya	Júlia Marcó Compte	64
La petita fortuna... Roig Tesalia Espanya	Martí Casal Pelegrí	65
El secret que amaga la porta IES Josep Pla Espanya	Laura Florit González	70
Egoista casualitat Pare Manyanet Espanya	Paula Pallarès Navarro	75
El seient del fons a l'esquerra Valldemia Espanya	Pol Ribas Martínez	81
El mar ens uneix Valldemia Espanya	Helena Coll Sánchez	83
La teranyina Facultat d'economia i empresa Espanya	Helena Sales i Masnou	85
Nits de soledat IES Juan Manuel Zafra Espanya	Victor de la Torre i Estévez	88
Conte de Nadal Pare Manyanet Espanya	Marc Toñá Moreu	91
Records d'un mocador de seda IES Josep Serrat i Bonastre Espanya	Natàlia Rodés Martín	96
Boirina d'estiu IES de Torredembarra Espanya	Mireia Toda Cosí	99

Short - Listed Stories - English Language

Title School	Author	Page
Jingle Bells Helen Hansen Elementary School USA	Katia Haugstad	105
Black and white Ardreck School Scotland	Ivan Neil Stewart-Blocker	110
Mission Accomplished Ardreck School Scotland	Daisy Douglas-Millar	112
The day I met Vesuvius Ardreck School Scotland	Adam Loudon	113
The ghostly treasure St. John's School England	Joseph Salkeld	115
I: Screech Herbert Hoover Middle School USA	Joshua Pono	117
The madman and the devil El Til.ler Spain	Oliver Holmes-Gunning	120
The open door Ardreck School Scotland	Henry Lithgow	122
Frist night Elians Brithish School Spain	Alexia Keller	124
The last symphony St. Paul's School Spain	Lucy Donaldson Bernal	126
Reminiscences St. Paul's School Spain	Claudia Álvarez Pujol	127
Warsaw suite IES Laguna de Joatzel Spain	Adrián Fernández Gollerizo	132
October St. Paul's School Spain	Marina del Estal Boltas	135
Awakening St. Paul's School Spain	Albert Arnal Bauxell	138
The blackwell family St. Paul's School Spain	Claudia Carrera Muñoz	140

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 1 IES Margarita Salas
Seseña España
- 2 Acayucan
Méjico Méjico
- 3 Àgora
Sant Cugat del Vallès España
- 4 Almedia
Callosa d'en Sarria España
- 5 Almussafes
Almussafes, València España
- 6 Alonso de Covarrubias
Torrijos - Toledo España
- 7 Alonso Sánchez
Huelva España
- 8 Altaduna
Roquetas de Mar - Almeria España
- 9 Alto Guadiato
Peñarroya-Pueblonuevo España
- 10 Antonio Machado
Sevilla España
- 11 Ardvreck School
Scotland Scotland
- 12 Arrels
Barcelona España
- 13 Assís
Premià de Mar España
- 14 B.H.I. Iturrama
Pamplona / Iruña España
- 15 Bellver International School
Palma España
- 16 C.P. Gabriel Garcia Marquez
Getafe España
- 17 C.P. PERU
Madrid España
- 18 C.P. Valdebernardo
Madrid España
- 19 Calicantina, Unidad Educativa
Maracay Venezuela
- 20 Casp-Sagrat Cor de Jesús
Barcelona España
- 21 CEIP Antoni Gaudí
Santa Margarida de Montbui España
- 22 CEIP Ítaca
Barcelona España
- 23 CEIP L'Eramprunyà
Gavà España
- 24 CEIP Mossèn Jacint Verdaguer
Sant Sadurn d'Anoia España
- 25 CEM 123
Rio Negro Argentina
- 26 Centro de Estudios Freta
Calella España
- 27 C. Educativo Agora Masia Bach S.L.
San Esteve de Sesrovires España
- 28 CEPEN 12
Argentina Argentina
- 29 Charlotte Latin School
Charlotte, North Carolina USA
- 30 CHILE
Chile Chile
- 31 Clot | Escola Tècnica Profesional
Barcelona España
- 32 CNCI Morelia Madero
Méjico Méjico
- 33 Colegio Cardenal Larraona
Pamplona España
- 34 Colegio Hispano Chileno
El Pilar, Rancagua Chile
- 35 Colegio Nuestra Sra de La Paz
Venezuela Venezuela
- 36 Colegio Oficial Alemán
Las Palmas de Gran Canaria España
- 37 Colegio San Antonio María Claret
Las Palmas de Gran Canaria España
- 38 Colegio San Ignacio
Argentina Argentina

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 39 Corazon De Maria
Zamora España
- 40 Cpeips Ander Deuna Ikastola Hlbbhip
Sopelana España
- 41 Cpeps Ntra. Sra. De Begoña Lbhip
Bilbao España
- 42 Cristo Rey Instituto Privado
Río Cuarto Córdoba Argentina
- 43 Cultura Práctica
Terrassa España
- 44 Daniel Alomía Robles
Perú Perú
- 45 David Alfaro Siqueiros
Colonia Centro-Chihuahua Méjico
- 46 Domingo Savio
Argentina Argentina
- 47 Don Bosco - Salesianos
Alacant España
- 48 El Carme
Sant Sadurn d'Anoia España
- 49 El Pilar Maristas
Zaragoza España
- 50 El Tiller
Bellaterra España
- 51 Elians British School
La Nuncia (Alicante) España
- 52 Enrique Cabrera Barroso
Tecamachalco-Puebla Méjico
- 53 Escola Pia de Tàrrega
Tàrrega España
- 54 Escola Pia Nostra Senyora
Barcelona España
- 55 Escuela N°. 83 Juan Arzeno
Rosario Argentina
- 56 Escuela Preparatoria Diurna de Cuautla
Cuautla, Morelos Méjico
- 57 Escuela Secundaria Federal "Cuitláhuac"
Méjico Méjico
- 58 Escuela Secundaria Técnica # 56
Méjico Méjico
- 59 Euclides
Pineda de Mar España
- 60 Facultat d'economia i empresa
Sabadell España
- 61 Fray Luis De Leon
Madrid España
- 62 Freta
Calella España
- 63 Fundacion Ribera
Banyeres De Mariola España
- 64 Fundación Universidad del Norte
Colombia Colombia
- 65 Halau Lokahi (Online Hawaiian Public School)
Hawaii USA
- 66 Heidelberg
Baranco Seco las Palmas de Gran Canaria España
- 67 Helen Hansen Elementary School
Iowa USA
- 68 Herbert Hoover Middle School
California USA
- 69 Hispano Chileno El Pilar
Chile Chile
- 70 I.E.S. Laguna De Joatze
Getafe España
- 71 I.E.S. Valdebernardo
Madrid España
- 72 IES Alba del Vallès
Sant Fost de Ca España
- 73 Ies Algarb
Sant Jordi De Ses Salines España
- 74 IES Antoni de Martí i Franquès
Tarragona España
- 75 IES Arxiduc Lluís Salvador
Palma España

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 76 IES As Telleiras
Naron (San Xulian) España
- 77 IES Bisbe Sivilla
Calella España
- 78 IES de Castellbisbal
Castellbisbal España
- 79 IES de Sabadell
Sabadell España
- 80 IES de Torredembarra
Torredembarra España
- 81 IES de Vilalonga
Vilalonga (San Pedro p.) España
- 82 IES El Cairat
Esparraguera España
- 83 IES Emperador Carles
Barcelona España
- 84 IES Escola Intermunicipal del Penedès
'Sant Sadurní d'Anoia España
- 85 IES Francesc Ribalta
Lleida España
- 86 IES Frederic Martí i Carreras
Palafrugell España
- 87 IES Gabriel Ferrater i Soler
Reus España
- 88 IES Guillem de Berguedà
Berga España
- 89 IES Infanta Isabel d'Aragó
Barcelona España
- 90 IES Jaume Callís
Vic España
- 91 IES Jaume I
Salou España
- 92 IES Jaume Salvador i Pedrol
Sant Joan d'Espí España
- 93 IES Joan Puig i Ferrerter
La selva del camp España
- 94 IES Josep Pla
Barcelona España
- 95 IES Josep Serrat i Bonastre
Barcelona España
- 96 IES Juan Manuel Zafra
Barcelona España
- 97 IES La Garrotxa
Olot España
- 98 IES La Vall de Tenes
Santa Eulàlia de Ronçana España
- 99 IES Llagostera
Llagostera España
- 100 IES Lluís de Peguera
Manresa España
- 101 IES Miquel Bosch i Jover
Artés España
- 102 IES Montsoriu
Arbúcies España
- 103 IES Penyalgosa
Castellón España
- 104 IES Politécnico Las Palmas
Las Palmas de Gran Canaria España
- 105 IES Ribeira do Louro
Porriño (Santa Maria p.) España
- 106 IES Sandoval y Rojas
Aranda de Duero España
- 107 IES Vila de Gràcia
Barcelona España
- 108 Infante D.Juan Manuel
Murcia España
- 109 Infantes de Lara
Soria España
- 110 Inmaculada de Vedruna
Barcelona España
- 111 Institut de Tortosa
Tortosa España

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 112 IES La Senia
Paiporta España
- 113 IES Vicente Gandia
Villanueva de Castellon España
- 114 Instituto América
Bethania, Ciudad de Panamá Panamá
- 115 IES Alto Palancia
Segorbe España
- 116 Instituto Tecnológico del Comahue
'Neuquén Argentina
- 117 International School Of Madrid
Madrid España
- 118 IPSI
Barcelona España
- 119 James Williams Elementary
Katy, TX USA
- 120 José Navarro y Alba
Archidona USA
- 121 Josep Fusalba
Sant Esteve Sesrovires España
- 122 La Encarnacion
Villena España
- 123 La Merced
Barcelona España
- 124 La Presentació
Reus Reus
- 125 La Purisima
Alzira España
- 126 La Salle
Tarragona España
- 127 La Salle
Girona España
- 128 La Salle Antúnez
Las Palmas de Gran Canaria España
- 129 La Salle de Cassà
Cassà de la Selva España
- 130 Las Adoratrices
Colombia Colombia
- 131 Las Encinas
Valencina de la Concepción España
- 132 Legacy Academy
Colorado USA
- 133 Leonardo da Vinci
Sant Cugat del Vallès España
- 134 L'eramprunyà
España
- 135 Lestonnac
Calella España
- 136 Liceo franco argentino Jean Mermoz
Buenos Aires Argentina
- 137 Liceo Navarra
Fontibon- Bogota D.C. Colombia
- 138 Liceo n.º. 5
Rivera Uruguay
- 139 Lope De Vega
Castello de la Plana España
- 140 Los Taranjales
Almonte España
- 141 Luis Medina
Cali Colombia
- 142 Manuel Ascunce Doménech
Santa Clara Cuba
- 143 Mare Nostrum
Tarragona España
- 144 María Moroto
Murcia España
- 145 Martin Luther King Jr. Elementary Sch.
Georgia USA

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 146 Mazzachelli Catholic Middle Sch.
Iwoa USA
- 147 Miguel de Molinos
Zaragoza España
- 148 Montclar
Jorba España
- 149 Morning Glory
Neuquén Argentina
- 150 Nazari
Salobreña España
- 151 Nicolas Avellaneda
Buenos Aires Argentina
- 152 N° 4 Batlle y Ordoñez
Uruguay Uruguay
- 153 North Allegheny Senior High
Wexford, Pennsylvania USA
- 154 North Clayton Middle School
Georgia USA
- 155 Nuestra Señora de la Consolacion
Vila-Real España
- 156 Nuestra Señora de Montesión
Mallorca España
- 157 Octavio Augusto
Merida España
- 158 Pablo Ruiz Picasso
Chiclana de la Frontera España
- 159 Pare Coll
Vic España
- 160 Pare Manyanet
Barcelona España
- 161 Paula Frassinetti
Avilés España
- 162 Pedro Goyena
Posadas-Misiones Argentina
- 163 Pineda
L'Hospitalet de Llobregat España
- 164 Plantel No. 6 "Antonio Caso"
Méjico Méjico
- 165 Plaza de la Cruz
Pamplona / Iruña España
- 166 Politecnico
Soria España
- 167 Preparatory Argos
Metepc Méjico
- 168 Provo High School
Provo /Utba USA
- 169 Quintana de la Serena
Badajoz España
- 170 Ramon Llull
Santa Maria del Camí España
- 171 Roig Tesalia
Barcelona España
- 172 Sacré Cœur
Thonon les Bains Francia
- 173 Sagrados Corazones
Alacant España
- 174 Salesià de Sant Josep
Barcelona España
- 175 Salesiano-Ntra. Sra. Del Pilar
Zaragoza España
- 176 Sam Houston High School
Arlington / Texas USA
- 177 San Agustin
Alacant España
- 178 San Antonio Abad
Valencia España
- 179 San Gabriel
Alacant España
- 180 San Ignacio El Bosque
Santiago Chile
- 181 San José
Corrientes Argentina
- 182 San Nicolás
Rawson - Olivos Argentina

ESCUELAS PARTICIPANTES

- 202 Taximaroa
Hidalgo Michoacán Méjico
- 203 Teresiana San Gabriel
Santiago de Chile Chile
- 204 Thau
Barcelona España
- 205 The Romsey School
Hampshire España
- 206 The Southern Cross School
Santiago de Chile Chile
- 207 Thomas Alva Edison
Argentina Argentina
- 208 Thomas Deacon Academy
Peterborough, Cambridgeshire England
- 209 Thomas Jefferson High School
Alexandria, VA USA
- 210 Toribio de Mogrovejo
Chiclayo Perú
- 211 Unión, Colegio
Lima Perú
- 212 Universidad Autonoma de Colombia
Bogotá Colombia
- 213 Universidad de Cargagena
Cartagena / Bolivar Colombia
- 214 Univ. Nacional Mayor de San Marcos
Lima Perú
- 215 Valldemia
Mataró España
- 216 Virgen de las Nieves
Santa Coloma de Gramenet España
- 217 Virgen del Rosario
Albatera España
- 218 Wood Oaks Jr High School
Northbrook USA
- 183 San Pedro
Gavà España
- 184 Sant Bonaventura
Vilanova i la Geltrú España
- 185 Sant Ignaci
Barcelona España
- 186 Sant Josep
Barcelona España
- 187 Sant Josep
Sant Hilari Sacalm España
- 188 Santa Ana
Valencia España
- 189 Santa Elena
Villarejo de Salvanes España
- 190 Santa Eulalia-Escolapias-
Merida España
- 191 Santa Isabel de Hungría
Santiago de Cali Colombia
- 192 Santa Maria de Santiago
Chile Chile
- 193 Santa María del Llano
Ogijares España
- 194 Santa María del Naranco
Oviedo España
- 195 Santo Angel
Palencia España
- 196 Sdad.Coop.Enseñanza Colegio Vizcaya
Zamudio España
- 197 Sebastián de Benalcázar
Quito Ecuador
- 198 Senara
Madrid España
- 199 Sevilla Rímac
Lima Perú
- 200 St. John's School
Middlesex England
- 201 St. Paul's School
Barcelona España

uego en seguida se corrió la voz de que el hombre
ño se acercaba a jugar o merodear, sacaba una
la zona. Las madres prohibieron a sus hijos que se
bre, anciano ya, salía al monte al alba con su cesta
ba justo cuando el pueblo empezaba a despertar. Le
le comestibles compraba sin apenas hablar con el
carne muy tierna.

n aire muy triste más que agresivo y un aspecto mu
z en su casa, cerraba la puerta a cal y canto y nadie
esa rutina casi de forma diaria.

n varias noches y varios días y sólo se veía una no
leta en un jarro con agua colocada en la ventana del
pre, sólo una violeta.

secreto ocultaba el anciano? ¿Para quién era esa vi
les había visto el día o, mejor dicho, la noche en que
lo la había bajado en brazos del viejo coche y la ha
la habitación del piso de arriba, la acostó junto
or la mañana y desde donde se veían las montañas
rierno.

rtir de ahora él la cuidaría, le leería libros, le pon
ustaba a ambos, y que le haría recordar aquell
partido. Le prepararía con cariño la comida suave
operara de aquel accidente que aún no llegaba a c
no desalmado pudo atropellarla y dejarla en la

totalmente la visión, aunque él hubiera preferido no
estado que ni él, que había vivido toda su vida en la

except, he wasn't alone, there was someone else
him in the distance with an invitingly bright light
be bad? Could it? He found himself floating
there, almost...his life swirled past him in a blur
fast forwarded,... friends, enemies, teachers,
there the longest, clinging to it like a life line
good, all he had to do was... let go... it was
swallowed him.

The rain was still pouring down and she
Max was no longer behind her. She turned
being alone, and scared; she saw something
coming to a stop about five or six paces

“Max, are you angry because I won?”
response. But she didn't get one and r
up next to him, but he didn't hold her
her it was going to be OK, it was as if
her brother. It wasn't fair, he was th
n't there. She didn't understand,
them aw

El petit, encara sense nom, tenia les mans encongides pel fred i la carona glaçada pel vent gèlid que es filtrava pels tancats i parpelles tendres, malgrat fossin tancades, no dissimulava el por que reflectien els ulls del meu fill, ni tot allò que sentia.

Ell dormia, però a través de les meves mans tremoloses li arribava una dolorosa explicació d'allò que succeïa.

¿Com reprimir el bram de sofriment i desesperació mentre el més encogit dels cors? Un cor de mare! Un cor sense sortida!

Abraçant la innòcua criatura, vaig plorar-li tota la meua tristesa al rostre en la manta que li cobria el ventre.

Besant-lo amb els llavis, vaig deixar el nen a davant dels sumptuosos vestits i enlluernadores joies.

Abans de girar cua i provar de viure, a partir de llavors, viscut, vaig alçar alçar l'ànima i el rostre cap al cel, i hi vaig fer més fervorosa de la meua vida a Déu, demanant-li que jo patia en aquells moments grisos, foscos, Déu era l'únic pensament em donava ressort.

I vaig girar cua cap a qualsevol lloc, provant de ser fort i de no mon on jo podia ser feliç i el nefast passat no condició.

Trobar el lloc on no hagués de patir per la misèria que em perseguia objectiu. El meu petit estaria bé.

Aquell fragment de mi, que formava part de la meua existència, la natura, malgrat jo no ho sabia, em permetes la sorridria.

una explicació de la meua vida.

«A el meu cap...»

«ella gu...»

ST. PAUL'S SCHOOL

Avda. Pearson 39-45. 08034 Barcelona

Tel. 93 203 05 00 e-mail: secretaria@stpaul.es www.stpauls.es

«Per què?»-Respongué el ninot.

«I et veu la gent?»-No s'ho creurient!

«No pareixis-respongué el ninot com si res.»-L'únic que em pot veure ets tu.

«El noi no va dir res, estava meravellat.»

«Ent i jugant se'ls hi va passar el dia volant, i ja va ser l'hora de tornar.»

«En arribar van beure aigua de la font i van seure a la neu, al costat de la barraca. El noi, amb dues pedres, va encendre un foc i van poder estar calents. Però el ninot de neu no va poder posar gaire a la vora del foc.»

«Després de parlar el ninot de neu li va dir:

«I deixa el trineu.»

«Per què ho dius?»-preguntà el nen.

«Déu! - digué el ninot.

«Per art de màgia va desaparèixer. El noi quasi es va posar a plorar però...sabia alguna cosa: el millor de la vida és saber aprofitar-la, passar-ho bé amb els teus amics i companys com havia fet ell aquell dia.»

«Una nit freda i trista un pobre noi mirava fixament el cel. Amb els seus ulls anava traçant les estrelles i li va sortir un dibuix que semblava una família.

«I demà?-Es preguntà.